

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Απρίλιος 2011 - τεύχος 62

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Οχι άλλη κοροϊδία - Κάτω οι ψεύτες!

ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ Η ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

Η κοροϊδία και τα ψέματα δεν έχουν τελειωμό! Το ίδιο όπως και η αθεράπευτη οργανική κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος, απαιτεί ολοένα και περισσότερες «θυσίες». Έτσι και οι πολιτικοί εκφραστές του χρησιμοποιούν διαρκώς περισσότερα ψέματα.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ

Η ώρα που η εργατική τάξη και ο λαός τούτης της πολύπαθης χώρας, θα σηκώσουν το ανάστημά τους, δεν είναι πολύ μακριά. Και τότε με όλη τους την οργή θα φωνάξουν και θα αξιώσουν:

- Όχι άλλη κοροϊδία - κάτω οι κλέφτες και οι ψεύτες!
- Δεν χρωστάμε τίποτε και σε κανέναν!

- Να ακυρωθούν όλες οι ληστρικές συμφωνίες.
- Να διαγραφεί ολόκληρο το δημόσιο χρέος.
- Την κρίση του καπιταλισμού να την πληρώσει η ντόπια και η ξένη κεφαλαιοκρατική ακρίδα!

ΣΥΝ

Τι απέγινε η απόφαση για το
Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο;

→σελίδα 7

ΚΚΕ

Η ηγεσία του καλλιεργεί
ψευδαισθήσεις ενώ διασπά το
εργατικό κίνημα.

→σελίδα 8

Φτώχεια και πλούτος

“Κοινωνία των
δύο άκρων”.

→σελίδα 11

«Ευρωπαϊκή Ένωση»

Σε διαλυτικές αναταράξεις.

→σελίδα 10

Τα «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ»,
η «ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ»
& το «ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ»

→σελίδα 15

Η Εργατική Δημοκρατία
τώρα και στο διαδίκτυο
www.ergatikidimokratia.gr

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας εξαρτάται αποκλειστικά από το υστέρημα και την πολιτική στήριξη των αναγνωστών της.

Δεν έχει άλλους πόρους οικονομικούς, ούτε βοήθεια από οποιονδήποτε εκδοτικό ή κομματικό επιχειρηματικό μηχανισμό. Ούτε και θέλει βέβαια νάχει τέτοιες εξαρτήσεις.

Για να συνεχίσουμε και να πυκνώσουμε την έκδοσή της, για να δυναμώσουμε τη φωνή της, πρέπει όλοι, όσοι συμφωνούμε με τις ιδέες της, να κάνουμε ό,τι μπορούμε περισσότερο, χωρίς άλλη αναβολή!!

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να αυξήσουμε την κυκλοφορία της, να εντείνουμε τη διάδοσή της.

Να συγκροτήσουμε ομάδες διάδοσης, οργανωμένης πολιτικής και οικονομικής στήριξης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στο γράψιμό της, στέλνοντας ταχτικά ανταποκρίσεις, πληροφορίες, σχόλια, κριτικές παρατηρήσεις, προτάσεις και άρθρα γνώμης.

Δεν είναι κανείς μας δημοσιογράφος. Είμαστε όμως αγωνιστές του εργατικού κινήματος, κοινωνικοί επαναστάτες και πρέπει να εκφράζουμε τις ιδέες μας με όλους τους τρόπους. Πρέπει λοιπόν, να γίνουμε και δημοσιογράφοι, βγαλμένοι ασφαλώς απ' το μεγάλο σχολείο της πάλης των τάξεων. Και με φωτεινό οδηγητή τον επαναστατικό μαρξισμό.

Για να νικήσει η προλεταριακή δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, πρέπει να γίνει η Εργατική Δημοκρατία η γνήσια φωνή της εργατικής πρωτοπορίας κι ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στην οργανωμένη ιδεολογική και οικονομική επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με την οργανωμένη αντιμετώπιση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Δημιουργήστε παντού ομάδες διάδοσης, στηρίξτε με κάθε τρόπο την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης

Εργατικής Δημοκρατίας και

Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς.

Συντάσσεται από Επιτροπή.

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

www.ergatikidimokratia.gr

e-mail: xasta@otenet.gr

και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος ορ, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2130366490

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν

αναγκαστικά τις απόψεις της

Συντακτικής Επιτροπής.

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται

από την έκταση της ύλης.

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΑ

Ο Βαγγέλης Σακκάτος σχολιάζει την επικαιρότητα.

“Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ και ληστεύει το ΛΑΟ”
Αποδοκιμασία του ΓΑΠ από Έλληνες φοιτητές στο πανεπιστήμιο Humboldt του Βερολίνου στις 21/2/2011

☞ Με μια μονοκοντυλιά ο ξανθός, γαλανός και ψυχρός υπερυπουργός ή και εσωτερικός πρωθυπουργός Ραγκούσης, τέως δήμαρχος μικρής αιγιακής νήσου, επέβαλε χωρίς καμιά αντίδραση, το εβδομαδιαίο σαραντάωρο στις δημόσιες υπηρεσίες, δηλαδή μισή ώρα την ημέρα παραπάνω, δυόμισι ώρες τη βδομάδα και δέκα ώρες το μήνα περισσότερη δουλειά.

☞ Έτσι, οι 37,5 ώρες εβδομαδιαία εργασία, έγινε – αντίστασης μη ούσης – στο «ντούκου» σαραντάωρο.

☞ Τώρα θα μου πείτε, αυτό είναι λεπτομέρεια, μπροστά στη λαίλαπα της πρωτοφανούς επίθεσης που έχει υποστεί η παγκόσμια εργατική τάξη και η εργατική τάξη της Ελλάδας, εδώ και καιρό, όταν όλες οι μεταπολεμικές κατακτήσεις των εργαζομένων – και όχι μόνο – πήγανε περίπατο στο άψε-σβήσε.

☞ Υποστηρίζω πως ζούμε στη ζοφερότερη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας.

☞ Το καπιταλιστικό σύστημα διέρχεται τη μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας του. Κρίση δομική – υπερπαραγωγής που δεν μπορεί να καταναλωθεί – και υπερσυγκέντρωσης κεφαλαίων – που δεν μπορούν να επενδυθούν.

☞ Το «ξεπέρασμά» της προϋποθέτει καταστροφή προϊόντων, κεφαλαίων και ανθρώπινου δυναμικού.

☞ Η κρίση του 1929-30 «ξεπεράστηκε» με το 2ο παγκόσμιο πόλεμο και την επακολοιούσα, μετά την καταστροφή, ανοικοδόμηση. Η σημερινή όμως κρίση είναι πολύ μεγαλύτερη από κάθε προηγούμενη. Άγνωστο που θα οδηγήσει και πια θα είναι η κατάληξή της.

☞ Νομίζω πως όταν μιλάμε για μεσαιωνικές συνθήκες εργασίας, αυτό είναι λίγο. Μας έχουσε πάει στην αρχαία δουλειά των μεταλλείων του Λαυρίου και των ρωμαϊκών λατιφουντίων.

☞ Σήμερα, η πολιτική των καπιταλιστών της Ε.Ε. και των Η.Π.Α. είναι η πλήρης απαξίωση της εργατικής δύναμης στο επίπεδο Κίνας και Ινδίας, έτσι που οι καπιταλιστικές οικονομίες τους να γίνουν ανταγωνιστικές.

☞ Αυτό, σε ευρωπαϊκή κλίμακα εκφράζεται στην πολιτική της Μέρκελ με βοήθη τον Σαρκοζί, που συνίσταται στη δημοσιονομική πειθαρχία, διάβαζε λιτότητα, δηλαδή στη διαρκή μείωση των μισθών και των εργατικών αμοιβών και σε καμιά σύνδεση αμοιβών και πληθωρισμού, στη διαρκή αύξηση του χρόνου εργασίας, στην διαρκή επέκταση των ετών εργασίας σε σχέση με τη σύνταξη, τα οποία θα αυξάνονται διαρκώς βάσει του προσδόκιμου ζωής.

☞ Αλλά μ' αυτές τις συνθήκες ζωής, το προσδόκιμο θα μειώνεται διαρκώς και δε θα αυξάνεται.

Παράδειγμα: Μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ και των άλλων εργατικών κρατών, το προσδόκιμο ζωής μειώθηκε κατά 7 χρόνια.

Αλλά η πολιτική τους είναι, εν τούτοις, σταθερή: Μείωση μισθών και αμοιβών, διαρκής αύξηση του εργάσιμου χρόνου σε εργατώρες και σε χρόνια ως προς τη σύνταξη, διαρκής αύξηση της ανεργίας κυρίως στους νέους και στις γυναίκες, για να υπάρχει ο εφεδρικός βιομηχανικός στρατός για πίεση στις αποδοχές, κατάργηση όλων των κοινωνικών παροχών, υποβάθμιση της Υγείας και της Παιδείας, των συνθηκών διαβίωσης και στέγης, οι νέοι στην ανεργία και οι γέροι στον καιάδα λύνοντας έτσι «ριζοσπαστικά» και το θέμα της σύνταξης, αυτή είναι η γενική κατεύθυνση της καπιταλιστικής πολιτικής, όπως την εφαρμόζουν οι εντολοδόχοι τους και εδώ στην πατρίδα μας τώρα ο ιπτάμενος τρίτος της οικογενειακής δυναστείας, ο ΓΑΠ, που με τους φίλους του του ΔΝΤ, της Ε.Ε. και της ΕΚΤ, έχει οδηγήσει τους εργαζόμενους και μεγάλα τμήματα του ελληνικού λαού στην πιο φρικτή εξαθλίωση.

Επιγραμματικά: Μείωση μισθών, αμοιβών, συντάξεων και κόψιμο επιδομάτων. Διαρκής αύξηση των τιμών όλων των ειδών και ιδιαίτερα των ειδών πρώτης ανάγκης, φόροι, φόροι, φόροι και ιδιαίτερα έμμεσοι φόροι, που πιάνουνε όλο το λαό. Κι από πάνω κι ο τζόγος, ξανά γυρίσανε και τα «φρουτάκια», για την καλλιέργεια φρούδων ελπίδων στους εξαθλιωμένους.

☞ Αυτή είναι η πολιτική τους εδώ και παντού. Η ανόρθωση του εργατικού κινήματος και οι αγώνες των λαών είναι η μόνη ελπίδα.

☞ Γράφοντας τα παραπάνω, θυμήθηκα κάποιους στίχους από ένα επαναστατικό ποίημα που το έλεγαν παλιοί κομμουνιστές επαναστάτες εργάτες και είχε τον τίτλο «Το χέρι»

Κάποιοι στίχοι του:

Το χέρι τούτου που σπκώνει
μέγαρα, πάγκους, θρόνους, εκκλησιές,
κι ανοίγει τον παράδεισο κι απλώνει
πούπουλα, μετάξια κι ομορφιές

ξέρει να γκρεμίσει ότι ήξερε να χτίσει,
να πληρωθεί τ' απλήρωτο ψωμί,
το χέρι ετούτο εμπόρευμα που αξίζει
κι έχει ξεπέσει τόσο στην τιμή.

Φλεβάρης 2011
Βαγγέλης Σακκάτος

Υ.Γ.: Η φωτιά που έχει ανάψει αυτές τις μέρες σε 17 συνολικά χώρες της Αφρικής, όπου οι δικτάτορες της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» του Παπανδρέου και του σιωνιστή δολοφόνου του Παλαιστινιακού λαού Εχούντ Μπαράκ, με προεξάρχοντα το δήμιο Μουαμάρ Καντάφι, καθήμαξαν τους λαούς αυτών των χωρών, είναι ελπιδοφόρα αλλά και ενδεικτική του σκοτεινού μέλλοντος που οι παγκόσμιοι κυρίαρχοι μας επιφυλλάσσουνε.

Η οργάνωση και η μαζική αντίσταση των εργαζομένων και των λαών είναι η μοναδική απάντηση.

22.02.2011
Β.Σ.

ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ Η ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

**Όχι άλλη κοροϊδία
Κάτω οι ψεύτες!**

Η κοροϊδία και τα ψέματα δεν έχουν τελειωμό! Το ίδιο όπως και η αθεράπευτη οργανική κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος, απαιτεί ολοένα και περισσότερες «θυσίες». Έτσι και οι πολιτικοί εκφραστές του χρησιμοποιούν διαρκώς περισσότερα ψέματα.

Ύστερα από το ναυάγιο των αντιδραστικών ληστρονικών μέτρων, μνημόνιο κλπ, που ψήφισαν πέρυσι οι ηγέτες της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας της Ευρώπης (για να πληρώσουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί τα σπασμένα της κρίσης του καπιταλισμού) οι «δημοκράτες» και οι «σοσιαλιστές» ηγέτες των 27 χωρών, παρά τις μεταξύ τους αντιθέσεις, συμφώνησαν ξανά να συνεχίσουν την ίδια ληστρονική πολιτική της λιτότητας. Και ετοιμάζουν ένα νέο πακέτο ακόμα αντιδραστικότερων μέτρων (μνημόνιο διάρκειας και άλλα) σε βάρος του βιοτικού επιπέδου και των κατακτήσεων των εργαζομένων, σε βάθος χρόνου. Όστε να διασφαλίσουν τα προνόμια και τα κέρδη μιας ελάχιστης ομάδας κεφαλαιοκρατών (τραπεζίτες, εφοπλιστές, βιομήχανοι κλπ) που λυμναιείται το μόχθο ολόκληρης της κοινωνίας.

Με τα αντιδραστικά αυτά μέτρα, που τα συμφώνησαν όλοι μαζί οι «δημοκράτες» και οι «σοσιαλιστές» (βόρειοι και νότιοι, μεγάλοι και μικροί) ηγέτες του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού κλαμπ, υπόσχονται και πάλι να καταπολεμήσουν την οικονομική κρίση και να δημιουργήσουν «νέους όρους» για μια «νέα ανάπτυξη και ευημερία» («πράσινη ανάπτυξη» επιμένουν να την ονομάζουν αρκετοί!). Κι ας είναι φανερό ότι η κοινωνία, οι ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας, βουλιάζουν διαρκώς βαθύτερα στο μαρσαμό, στην κρίση και στην εξαθλίωση! Και πολλοί σοβαροί, ακόμα και αστοί, κοινωνικοί επιστήμονες, δεν παύουν να προειδοποιούν και να προβλέπουν νέα επιδείνωση της κρίσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας!

Θρασύτεροι απ' όλους οι εκπρόσωποι του ελληνικού περιφερειακού ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα, μάλιστα, οι ψευτοσοσιαλιστές ηγέτες του ΠΑΣΟΚ, που πρωτοστάτησαν στη διαμόρφωση των αντιδραστικών μηχανισμών «σωτηρίας του ευρώ», διαφημίζουν ξεδιάντροπα, τις αντιδραστικές αυτές συμφωνίες σαν «θετικές» αποφάσεις! Και την ίδια ώρα που χαρίζουν στους τραπεζίτες νέα άφθονα δισεκατομμύρια, με «πόνο ψυχής», αυτοί οι θεατρίνοι, ζητάνε από τους εργαζόμενους και τον λαό κι άλλες θυσίες, πιο πολλές θυσίες! Για να βγούμε, δήθεν, από την κρίση και το αδιέξοδο, «να γίνει η χώρα μας ανταγωνιστική», να αυξηθούν κι άλλο τα κέρδη των ντόπιων και των ξένων κεφαλαιοκρατών και τότε να βαδίσουμε πλέον στην πλατιά λεωφόρο της «πράσινης ανάπτυξης!». Ζήσε μαύρε μου το Μάν να φας τριφύλλι. Και τα «σοσιαλιστικά», όπως και τα «δημοκρατικά» ακόμα και κάποια «αριστερά» παραμύθια τελειωμό δεν έχουν!

Όμως, τα γεγονότα κάθε μέρα και πιο καθάρτα, φανερώνουν τη σκληρή αλήθεια. Ο Μινώταυρος του παρακμασμένου παγκόσμιου και ελληνικού καπιταλισμού, δεν έχει χορτασμό! Ζητάει όλο και περισσότερες θυ-

σίες, τρώει τις ίδιες τις σάρκες του! Το σύστημα της κεφαλαιοκρατικής μισθοδουλείας, στην επιθανάτια αγωνία του απειλεί να συμπαρασύρει στον τάφο του ολόκληρη την κοινωνία!

Κανένα «πακέτο μέτρων», κανέναν μηχανισμό στήριξης ή «σωτηρίας», καμιά συνταγή, (νεοφιλελεύθερη, κεϋνσιανή ή νεοκεϋνσιανή), δε θα μπορέσει να βγάλει τον σαπισμένο καπιταλισμό από το αδιέξοδο και το βάλτο της μόνιμης και αγιάτρευτης κρίσης του. Τίποτε δεν θα τον απαλλάξει από τα ελλείμματα, τα χρέη, τα δάνεια, την τοκογλυφία και όλων των ειδών τις απάτες.

Μοναδική του «διέξοδος» είναι η καταλήστευση των εργαζομένων, των λαών και των «αδύναμων» χωρών και η σφαγή των πεινασμένων μαζών όταν αυτές εξεγείρονται. Όπως ακριβώς το κάνει τώρα στο Αφγανιστάν, στη Λιβύη και στις άλλες αραβικές χώρες. Σκάβοντας όμως έτσι όλο και πιο βαθιά το λάκκο του. Όσα ψέματα και παραμύθια περί «δημοκρατίας» και δικαιωμάτων του ανθρώπου κι όσες απατηλές υποσχέσεις κι αν πλασάρουν οι υπηρέτες του! Τα όποια περιθώρια αφήνει η διάσπαση του εργατικού κινήματος εξανεμίζονται με γρήγορους ρυθμούς. Η κοινωνική και πολιτική κρίση βαθαινει ασταμάτητα. Ο μεγάλος προλεταριακός σεισμός και το παλλαϊκό τσουνάμι που θα συγκλονίσουν ολόκληρη τη γηραιά ήπειρο δεν θα αργήσουν.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ

Την επιβεβαιωμένη, πολλές φορές, αλήθεια του επαναστατικού μαρξισμού, για την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού, για την επιτακτική ανάγκη της σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας, κάτω από την επαναστατική αυτοδιεύθυνση της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων, κανένα καπιταλιστικό ψέμα δεν μπορεί να την σκεπάσει.

Ματαιοπονούν οι παραμυθιάδες ηγέτες της μειοψηφικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Και όλα τα στηρίγματά τους, δεξιά και «αριστερά». Οι εργαζόμενοι και ο λαός αυτής της χώρας, όπως και οι

ξεσηκωμένοι λαοί της Μ. Ανατολής και της αραβικής χερσονήσου, δεν τρώνε κουτόχορτο. Έχουν χορτάσει από τα ψέματα της κεφαλαιοκρατικής «δημοκρατικής» και ψευτοσοσιαλιστικής υπαλληλίας του σάπιου και βάρβαρου συστήματος της κεφαλαιοκρατικής ληστείας.

Η ώρα που η εργατική τάξη και ο λαός τούτης της πολύπαθης χώρας, θα σηκώσουν το ανάστημά τους, δεν είναι πολύ μακριά. Και τότε με όλη τους την οργή θα φωνάξουν και θα αξιώσουν:

- Όχι άλλη κοροϊδία - κάτω οι κλέφτες και οι ψεύτες!
- Δεν χρωστάμε τίποτε και σε κανέναν!
- Να ακυρωθούν όλες οι ληστρονικές συμφωνίες.
- Να διαγραφεί ολόκληρο το δημόσιο χρέος.
- Την κρίση του καπιταλισμού να την πληρώσει η ντόπια και η ξένη κεφαλαιοκρατική ακρίδα!

Η συσσωρευμένη οργή και το ταξικό μίσος των προλεταριακών μαζών θα ξεχυθεί σαν καυτή λάβα και θα διαλύσει τους σάπιους εργατοπατρικούς μηχανισμούς και τα «αριστερά» πολιτικά υποστυλώματα. Και στη θέση τους θα ορθώσει το ρωμαλέο ενιαίο μέτωπο ταξικής πάλης των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Το χρέος των μαρξιστών επαναστατών, όπως και των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης, είναι να προετοιμαστούν για τις επερχόμενες αυτές επαναστατικές εξελίξεις. Ν' ανοίξουν το δρόμο, παλεύοντας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και την επαναστατική Κυβέρνηση Εργατών και Αγροτών. Την κυβέρνηση των Εργατικών Συμβουλίων, που θα βάλει τέλος στη σάπια εξουσία της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας. Για ν' αποκτήσει το κίνημα των προλεταριακών μαζών την αναγκαία πολιτική προοπτική και να μη βρεθεί ακέφαλο, χωρίς επαναστατική ηγεσία, την κρίσιμη μέρα της εξέγερσης, όπως έγινε στην Αίγυπτο, στην Τυνησία, στο Ιράν, (πιο πριν), στη Συρία, στη Λιβύη και τις άλλες αραβικές χώρες.

Το σκηνικό της Παπανδρεϊκής απάτης και η διογκούμενη οργή των μαζών

Δεν ήταν βέβαια ούτε πρωτότυπο, ούτε και ασυνήθιστο. Αντίθετα, σε όλες τις χώρες του κόσμου, όπως και στη δική μας, οι ηγέτες όλων των αντιπολιτευόμενων κοινοβουλευτικών κομμάτων (και ιδιαίτερα των λεγόμενων «δημοκρατικών», κλπ) χρησιμοποιούν κάθε λογής τεχνάσματα για την εξαπάτηση εκείνων των εύπιστων λαϊκών μαζών, που έχουν ίσως ασθενική μνήμη ή μάλλον ξεγελιούνται για λίγο, από ανάγκη, μια και δεν βλέπουν κανένα φως γύρω τους!

Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί, ότι το θράσος και ο κυνισμός της Παπανδρεϊκής δημαγωγίας και απάτης, ξεπερνούσε πάντα κάθε όριο!

Απόδειξη χειροπιαστή η φωτογραφία που βλέπουμε εδώ. Ο Γιώργος Παπανδρέου, ο νεότερος, πιστός στην παράδοση του «λαοκράτη» παππού του και του δημεγέρτη πατέρα του, γνήσιο τέκνο του Παπανδρεϊκού κεφαλαιοκρατικού «σοσιαλισμού», άξιος ηγέτης της ιμπεριαλιστικής «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» (της Διεθνούς του Μπεν Αλή, του Μουμπάρακ, του Καντάφι, του Στρος Καν και άλλων τέτοιων διαπρεπών «λαϊκών αγωνιστών») σε μια από τις στημένες προεκλογικές εμφανίσεις του(!) λίγο πριν απ' τον Οκτώβρη του 2009.

Με ψεύτικο χαμόγελο, με υψωμένη την προλεταριακή γροθιά του, μαζί με τους συντρόφους του, εργατοκάπηλους της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, και μερικούς ακόμα γνωστούς πρωταγωνιστές του ψευτοσοσιαλιστικού ηγετικού θιάσου του ΠΑΣΟΚ, ποζάρισε ξεδιάντροπα (σύμφωνα με τις ψηφοθηρικές ανάγκες του) σε μια από τις ελεγχόμενες εργατικές διαμαρτυρίες, κατά της ληστρικής αντεργατικής πολιτικής που εφαρμόζε (μετά την «εκσυγχρονιστική» κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ) η Καραμανλική κυβέρνηση της Ν.Δ., συνεχίζοντας να ρίχνει κι αυτή τα βάρη της κεφαλαιοκρατικής οικονομικής κρίσης στη ράχη της

εργατικής τάξης και του εκμεταλλεόμενου λαού. Ακολουθώντας τα χνάρια της Σιμίτικης αντεργατικής επίθεσης.

Και βέβαια, το σκηνικό της ψευτοσοσιαλιστικής προεκλογικής απάτης, εκτός από τις στημένες πόζες, τις υψωμένες εργατικές γροθιές και τις «οργισμένες» αποδοκιμασίες της δεξιάς πολιτικής της Καραμανλικής κυβέρνησης, με την οποία, όπως έλεγε αναδιένειμε **«ξανά τον πλούτο υπέρ των ισχυρότερων».**

Εκτός απ' όλα αυτά τα θρασύτατα ψηφοθηρικά τεχνάσματα, τους γελοίους θεατρινισμούς, τις αντιδεξιές και αντιμονοπωλιακές κορόνες και τα **«δεν χρωστάω σε κανέναν»** και **«λεφτά υπάρχουν»**, η Παπανδρεϊκή προεκλογική απάτη, περιλάμβανε επίσης και άφθονες ψευτοσοσιαλιστικές υποσχέσεις, για **«δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος»**, για την **«κατάργηση του εργασιακού μεσαίωνα»** και άλλα τέτοια πολλά ψηφοθηρικά παραμύθια!

Από τον Οκτώβρη του 2008 κιόλας, παρουσιάζοντας το οικονομικό του πρόγραμμα, ο συνεχιστής αυτός της παπατζιδικής εξαπάτησης, διαβεβαίωνε:

«...Έχουμε καταθέσει τις δικές μας θέσεις και λέμε ότι θα στηριχτεί η ελληνική οικονομία με μείωση του φορολογικού βάρους για τα μεσαία και τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα, με ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης των πολιτών, με αποκατάσταση και διεύρυνση του κοινωνικού κράτους, με τη στήριξη της δημόσιας υγείας, της δημόσιας παιδείας, με αύξηση, όχι μείωση, των δημόσιων επενδύσεων, με ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης, για να βγει ο πολίτης στην παραγωγή, με σχέδιο και πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη».

Υπόσχονταν δηλαδή (όπως και ο παππούς του και ο πατέρας του) ακριβώς τ' αντίθετα απ'

αυτά που σχεδίαζε κι άρχισε να κάνει, από την ώρα που ανακηρύχτηκε πρωθυπουργός, κάτω από τις ένθερμες επευφημίες των ντόπιων και των ξένων μεγάλων αφεντικών του κεφαλαίου.

Ωστόσο, ενώ η οργή των εξαπατημένων εργατικών και λαϊκών μαζών διογκώνεται συνεχώς, ενώ η κοινωνία βουλιάζει στην κρίση, ενώ οι τοκογλύφοι και όλοι οι άρπαγες αποθρασύνονται ολοένα, ο θίασος των **«αντιεξουσιαστών της εξουσίας»** εξακολουθεί ακόμα να παίζει το ίδιο έργο της Παπανδρεϊκής απάτης, παρά την έκδηλη κόπωσή του. Σίγουρος, ως φαίνεται, για τις υποκριτικές του ικανότητες ο θιασάρχης πρόεδρος της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» πιστεύει, μάλλον, ότι δεν θα έχει την τύχη των αράβων συντρόφων του!

Πολλαπλασιάζονται όμως και δυναμώνουν οι ανήσυχες φωνές, απ' όλο το φάσμα του αστικού πολιτικού κόσμου και τα «αριστερά» στηρίγματά του, οι οποίες προειδοποιούν, σωστά, για την εξάντληση της υπομονής των εξαπατημένων και αγανακτισμένων εργατο-λαϊκών μαζών της χώρας. Και για τον κίνδυνο, όπως τονίζουν (όμως χαμηλόφωνα), να γίνει η Ελλάδα η Τυνησία της Ευρώπης!

Πέφτουν μόνο έξω στις εκτιμήσεις τους. Στην Ελλάδα η εξέγερση, σαν θα ξεσπάσει, δεν θα περιοριστεί (όπως ελπίζουν) στην απομάκρυνση μονάχα της κυβέρνησης του ψευτοσοσιαλιστή δημαγωγού Παπανδρέου...

Τι πρέπει να κάνουμε;

Βασανιστικό το ερώτημα, για τα εκατομμύρια των εκμεταλλευομένων. Η σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησής του, με συνεπικουρούς του αντεργατικούς αντιλαϊκούς μηχανισμούς της ιμπεριαλιστικής «Ευρωπαϊκής Ένωσης», ενάντια στις εργατικές αμοιβές, το βιοτικό επίπεδος και σ' όλες τις κατακτήσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος, διαλύει κάθε εφσυχασμό και επανάπαυση. Η ολοφάνερη, στον καθέναν πια, απειλή για σχεδιασμένο πτωχό γύρισμα 5 και πλέον δεκαετιών, του εργατικού και λαϊκού επιπέδου ζωής, πολλαπλασιάζει και φουντώνει, σε εκρηκτικό σημείο, την οργή των εργατών και όλων των άλλων εκμεταλλευομένων. Δεν προκαλεί απορία, λοιπόν, το γεγονός ότι το ερώτημα για το τι πρέπει να κάνουμε επεκτείνεται σε όλο και πλατύτερα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Οι κινήσεις άρνησης πληρωμής των διωδίων ή των εισιτηρίων δεν είναι παρά μερικές μόνο εκφράσεις της γενικής λαϊκής διάθεσης ενάντια σε κάποια ληστικά μέτρα της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, χωρίς όμως να αποτελούν αποτελεσματική απάντηση στο ερώτημα.

Όλο και πλατύτερα ακούγεται η αντίληψη «θα γίνει» ή «πρέπει να γίνει ότι και στην Αίγυπτο». Και είναι βέβαιο ότι μια τέτοια μεγαλοπρεπή εργατική λαϊκή εξέγερση, σαν αυτή της Αιγύπτου και των άλλων αραβικών χωρών, θα έρθει, αναπόφευκτα και από τους πολύπαθους Έλληνες εργάτες και εκμεταλλευομένους. Την καλλιιεργεί με μαθηματική ακρίβεια, παρά την θέλησή του, το ίδιο το σάπιο εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό καθεστώς, με την βαθιά κρίση του και την εξαναγκαστικά αυξανόμενη αρπακτικότητα του κεφαλαίου σε βάρος της κοινωνίας.

Αλλά, οι μεγαλόπρεπες λαϊκές εξεγέρσεις των αραβικών πληθυσμών, μας διδάσκει και ένα σημαντικό και καθοριστικό μάθημα. Το ίδιο ακριβώς μάθημα που μας δίδαξαν και όλες οι προηγούμενες που προηγήθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο, σε όλη την διάρκεια της ιστορίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος,

Όσο πλατειά και δυναμική κι αν είναι η εξέγερση των εργατών και του λαού, χωρίς οργάνωση και συγκρότηση των δυνάμεών της, χωρίς σαφή προσδιορισμό πολιτικών και κοινωνικών προγραμματικών στόχων εργατικής εξουσίας, για την αποτελεσματική και οριστική ανατροπή του εκμεταλλευτικού καθεστώτος και την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας, τότε καταδικάζεται να εγκλωβιστεί σε ανατροπή προσώπων, σε μαιάνδρους καθεστωτικών και παρασκηνιακών κοινοβουλευτικών ελιγμών, ως την τελική σφαγή της.

Το ερώτημα λοιπόν «τι πρέπει να κάνουμε» στην πραγματικότητα παραπέμπει στο πως πρέπει να οργανωθούμε και να δράσουμε ώστε οι αναπόφευκτα επερχόμενες εργατικές

και λαϊκές εξεγέρσεις να φτάσουν στην νίκη και όχι στην συντριβή τους.

Τα δύο κλειδιά

Τα βασικά στοιχεία για την νίκη μιας εξέγερσης μπορούν να συμπυκνωθούν σε 2 από τα καθοριστικότερα της εξέλιξής της:

α) **Η κοινή δράση και η ενότητα της οργανωμένης εργατικής τάξης, ως ενιαίας τάξης.** Η ανάπτυξη του **Ενιαίου Εργατικού Μετώπου**, συγκροτημένου στη βάση του κοινού αγώνα ενάντια στην κυβερνητική και κεφαλαιοκρατική εξοντωτική επίθεση, ανεξάρτητα από πολιτικές θρησκευτικές, φυλετικές ή όποιες άλλες διαφορές. Η εξασφάλιση της υποστήριξης και της κοινής δράσης με τα πιο φτωχά στρώματα της αγροτιάς και των άλλων εκμεταλλευόμενων λαϊκών στρωμάτων.

β) **Η ύπαρξη και η δράση ενός πολιτικού κόμματος που να εκφράζει και να συμπυκνώνει τα τρέχοντα και επιτακτικά καθημερινά αιτήματα και διεκδικήσεις της εργατικής τάξης σε ένα ενιαίο επαναστατικό πρόγραμμα δράσης για την κατάκτηση της εξουσίας.** Πρόγραμμα που να συνδέει την καθημερινή πάλη ενάντια στους μειούμενους μισθούς, την αυξανόμενη ανεργία και την επεκτεινόμενη εξαθλίωση με την γενική ανάγκη της ανατροπής της γενεσιουργής αιτίας τους, του καπιταλιστικού καθεστώτος. Που να εναρμονίζει σ' αυτό τις ανάγκες των φτωχών μικροαστικών μαζών και να εξασφαλίζει την αγωνιστική κοινωνική συμμαχία τους με την σοσιαλιστική κατεύθυνση της εργατικής τάξης. Και ασυμβίβαστα να καταπολεμά κάθε απατηλή αντίληψη περί «εκσυγχρονισμού» και «εκδημοκρατισμού» του σάπιου καπιταλισμού.

Ένα κόμμα απαλλαγμένο από γραφειοκρατικές στρεβλώσεις, κοινοβουλευτικές αγκυλώσεις και συμβιβασμούς με την «δημοκρατία» του κεφαλαίου. Κόμμα που να πολεμάει τις καλλιεργούμενες καθεστωτικές αυταπάτες των μαζών και όχι να τις αναπτύσσει. Που ασυμβίβαστα να προωθεί και να σέβεται την δυνατότητα των εργατών και των άλλων εκμεταλλευομένων να αποφασίζουν οι ίδιοι για όλα τα ζητήματα και όχι να τις ποδηγετεί και να τους κάνει πειθήνιους «οπαδούς». Ένα κόμμα δηλαδή εργατικό, επαναστατικό, που να έχει ως βάση της λειτουργίας του τον πραγματικό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και την εργατική δημοκρατία.

Γραφειοκρατία, μικροαστικός φιλελευθερισμός και συμβιβασμός

Δυστυχώς, στην σημερινή ελληνική πραγματικότητα, και τα δύο αυτά κλειδιά λείπουν.

Με τις συνδικαλιστικές της οργανώσεις, - την ΓΣΕΕ, τις Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα, ως και τα πρωτοβάθμια σωματεία - να ελέγχονται πλήρως από γραφειοκρατικούς μη-

χανισμούς και «ηγέτες» της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων, (που πνίγουν κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας στην λειτουργία τους), η εργατική τάξη δέχεται την κεφαλαιοκρατική και κυβερνητική σκληρή επίθεση, χωρίς συντονισμό, χωρίς οργάνωση, χωρίς πρόγραμμα στόχων. Οι πολλοί και δυναμικοί αλλά τμηματικοί και διασπασμένοι αγώνες της καταδικάζονται σε αναποτελεσματικότητα, που στο τέλος σπέρνουν απογοήτευση και αίσθημα ανημποριάς.

Κάθε προσπάθεια συντονισμού και οργάνωσης καταπολεμείται συστηματικά από τα μέσα, από τους ίδιους τους «ηγέτες» της. Ναρκωθούν κάθε πιθανότητα συνειδητοποίησης ότι αποτελεί ενιαία τάξη, την μόνη τάξη που μπορεί να βγάλει την κοινωνία από το καπιταλιστικό τέλμα και αδιέξοδο.

Από την άλλη, τα «κοινοβουλευτικά» κόμματα του εργατικού στρατοπέδου, το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ, καθορίζονται από την ανταγωνιζόμενη προσπάθεια για «μεγαλύτερη» παρουσία τους στο κοινοβούλιο της αστικής δικτατορίας, εξαντλώντας την «αγωνιστική» δράση τους στην αναζήτηση περισσότερων ψήφων και κοινοβουλευτικών εδρών στις «επόμενες» εκλογές. Το κεντρικό τους μέλημα δεν είναι να αναπτύξουν και να προωθήσουν την ενιαία και

αυτόβουλη δράση των εργατών και το ενιαίο ταξικό μέτωπο δράσης τους, (προσπαθώντας να τους κερδίσουν στις πολιτικές προτάσεις τους), αλλά, αντίθετα, να τους καθυποτάξουν στην δική τους «γραμμή». Φτάνοντας μέχρι το σημείο να κατηγορούν κάθε εργάτη, που δεν δέχεται να γίνει δικός τους «οπαδός ψηφοφόρος» και επιμένει στις δικές του κοινοβουλευτικές επιλογές, ως «εργοδοτικό», «κυβερνητικό» και άλλα παρόμοια επίθετα.

Με κριτήριο την κοινοβουλευτική ψήφο, διαχωρίζουν παράλογα την εργατική τάξη σε «ταξικές» και «μη ταξικές» δυνάμεις, και διασπούν τους αγώνες της, μαζεύοντας τους «δικούς» τους σε ξεχωριστές συγκεντρώσεις, «μέτωπα» και δράσεις! Όσο για το πολιτικό τους πρόγραμμα, με περισσότερη (ΚΚΕ) ή λιγότερη (ΣΥΝ) αριστερή φρασεολογία, δεν αποτελεί παρά διαφορετικές παραλλαγές του ίδιου πράγματος. Της μεταρρύθμισης του καπιταλισμού σε «λαϊκή οικονομία» ή το «εκσυγχρονισμό» του με «ανθρώπινο πρόσωπο».

Οι ηγεσίες των δύο αυτών κομμάτων όχι μόνο δεν μπορούν να συμβάλλουν στην ενότητα της εργατικής τάξης και στον ενιαίο προσανατολισμό της για την κατάληψη της εξουσίας και την σοσιαλιστική ανατροπή του σάπιου καπιταλισμού αλλά κάνουν ότι μπορούν για την διάσπασή της και την καθυπόταξής της σε μικροαστικές μεταρρυθμιστικές αυταπάτες, στα αδιέξοδα όρια της αστικής κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» της εκμετάλλευσης και της κρίσης.

Όσο για τις ποικιλώνυμες ομάδες της ακροαριστεράς, που οι ηγεσίες τους στολίζονται με βαρύγδουπους επαναστατικούς «εργατικούς» τίτλους, **αντιπροσωπεύουν στην ουσία ένα μικροαστικό συνονθύλευμα που θέλουν - με τα διάφορα εκλογικά «μέτωπα» που συγκροτούν μεταξύ τους ή και ο καθένας μόνος του- να «αναγνωριστούν» σαν «εκπρόσωποι» της εργατικής τάξης χωρίς την εργατική τάξη.** «Αγωνίζονται», με στόμφο και πάθος, να αντιγράψουν τους ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, όχι μόνο στις κοινοβουλευτικές τους αγκυλώσεις αλλά και στις διαχωριστικές πολιτικές τους. Μόνο που αυτοί τις επενδύουν με πιο καταϊγιστική «αγωνιστική» φρασεολογία.

Για το μόνο που δεν αγωνίζονται σίγουρα κι αυτοί, είναι η πάλη για το ενιαίο

Ταξικό Μέτωπο Πάλης της εργατικής τάξης και την πάλη για την οργάνωσή της προς την κατάκτηση της εξουσίας.

Η εργατική τάξη μπορεί

Δεν είναι καθόλου παράξενο, λοιπόν, γιατί η κυβέρνηση με τους κεφαλαιοκράτες και ολόκληρη την κεφαλαιοκρατική εξουσία καταφέρνουν, παρά την βαθιά πολιτική και οικονομική κρίση τους, να επιβιώνουν πολιτικά και να περνάνε τα απάνθρωπα αντεργατικά μέτρα τους, να μεθοδεύουν κυβερνητικούς και κοινοβουλευτικούς ελιγμούς εξαπάτησης, να φορτώνουν τα βάρη της κρίσης τους στις πλάτες της εργατικής τάξης και της κοινωνίας.

Χωρίς ενότιπτα, με διασπασμένες τις δυνάμεις, με έλεγχο των συνδικαλιστικών εργατικών οργανώσεων από γραφειοκρατίσκους υπάλληλους της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων, χωρίς εργατικά επαναστατικά κόμματα, τι μένει να κάνουμε λοιπόν οι εργάτες;

Πολλά και κυρίως αυτά που θα ανατρέψουν τις καθοριστικές και κυρίαρχες αδυναμίες μας.

Πρώτα και κύρια, να οργανωθούμε όλοι στις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις και όπου δεν υπάρχουν να πρωτοστατήσουμε να συγκροτηθούν.

Από μόνο του όμως αυτό δεν φτάνει. Πρέπει να διεκδικήσουμε την εργατικό - δημοκρατική λειτουργία των σωματείων μας. Να καταπολεμήσουμε έως να πετάξουμε τους γραφειοκρατίσκους, που τις πνίγουν, από την ηγεσία τους. Να απαιτήσουμε την πολιτική της κάθε συνδικαλιστικής εργατικής οργάνωσης να την καθορίζουν και να την αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργάτες μέλη της, μέσα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις όπου θα εκφράζονται και θα αποφασίζονται ελεύθερα και δημοκρατικά όλες οι απόψεις. Να προσπαθήσουμε να πείσουμε τις Γενικές Συνελεύσεις για την υλοποίηση δυναμικής ταξικής πολιτικής αντίστασης στην επίθεση της κεφαλαιοκρατίας για υπεράσπιση των μισθών και των κατακτημένων δικαιωμάτων. Να πείσουμε για την ανάγκη συντονισμού των εργατικών δυνάμεων κάθε σωματείου, κάθε κλάδου, ολόκληρης της χώρας, ενάντια στις αντίθετες δράσεις των εγκάθετων γραφειοκρατών. Να προωθήσουμε συστηματικά την αντίληψη της ανάπτυξης του ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Την αντίληψη της συγκροτημέ-

νης και κοινής δράσης όλων των εργατών, ανεξάρτητα από κάθε διαχωρισμό, ενάντια στην κυβερνητική αντεργατική επίθεση. Να προσπαθήσουμε να συνεργαστούμε με κάθε άλλο εργάτη του σωματείου μας που συμφωνεί με τις αναγκαιότητες αυτής της δράσης. Να επιδιώξουμε να δράσουμε από κοινού με κάθε άλλο εργάτη του σωματείου μας ή άλλου σωματείου, του κλάδου μας ή άλλου κλάδου πάνω στη βάση της προώθησης του ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Η κοινωνική και οικονομική κατάσταση που επικρατεί είναι πολύ ευνοϊκή για μια τέτοια δράση. Και πολύ γρήγορα θα αποδειχθεί ότι οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί που συντηρούν και προωθούν την σημερινή αδράνεια των συνδικαλιστικών οργανώσεων και την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, έχουν πολύ μικρές δυνατότητες άμυνας. Θα αποδειχθεί ότι το οικοδόμημά τους είναι χάρτινο και απατηλό.

Ταυτόχρονα και μέσα από την προσπάθεια για την συγκρότηση του ενιαίου Εργατικού Μετώπου, **οι κομμουνιστές διεθνιστές, οι αγωνιστές του επαναστατικού μαρξισμού, να αναπτύξουν μια κοινή ανοιχτή δραστηριότητα για την αποτελεσματική προώθηση των επαναστατικών ιδεών του μαρξισμού στα πιο προχωρημένα τμήματα της εργατικής τάξης. Να διοργανώσουν μια ελεύθερη και ανοιχτή συζήτηση για όλα τα προβλήματα του εργατικού κινήματος και της ελληνικής κοινωνίας.** Με σκοπό την προσπάθεια συγκρότησης μια ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης κομμουνιστών διεθνιστών στη βάση των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού. Μια οργάνωση που θα μπορεί να επεξεργαστεί και να προωθήσει ένα επαναστατικό πρόγραμμα που θα μπορεί να δώσει απαντήσεις στα σημερινά αδιέξοδα του εργατικού κινήματος και ολόκληρης της αριστεράς. Που, με την καθημερινή δράση της μέσα στους εργάτες, θα μπορέσει να συμβάλλει στην αναγκαία οργάνωση της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων. Που θα καταφέρει να παρέμβει αποτελεσματικά για την νικηφόρα πορεία των επερχόμενων εργατικών εξεγέρσεων.

Χ.Σ.

Η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, η ΕΣΗΕΑ και οι άλλοι...

Οι ξεπουλημένες πασοκικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, που σ' όλη την διάρκεια αυτού του πρωτοφανούς κοινωνικού τσουναμιού που εδώ και δύο περίπου χρόνια έχει κατακλύσει κυριολεκτικά τη χώρα, έχουσε καλέσει -για την τιμή των όπλων- μόνο 2 εικοσιτετάρωρες απεργίες, 3 συνολικά με την τελευταία της 23/2/2011, όλες κατόπιν εορτής κι αφού οι εγκληματικές αντεργατικές και αντικοινωνικές προθέσεις της κυβέρνησής τους είχαν γίνει νόμοι.

Κι από πάνω, η ΕΣΗΕΑ, απεργεί, όπως πάντα την ίδια μέρα, μη τυχόν και τα γεγονότα της απεργίας και των συγκεντρώσεων λάβουν κάποια δημοσιότητα.

Δηλαδή εξουδετέρωση της ενέργειας και της επίδρασης της απεργίας πάνω στον λαό, με την έλλειψη πληροφόρησης την πλήρη συσκοτίση

και την συνακόλουθη σύγχυση.

Οι δημοσιογράφοι δεν θα πρέπει να απεργούν τις ίδιες ημέρες των γενικών απεργιών.

Ή τουλάχιστο, να ορίζεται από τις διοικήσεις των δημοσιογραφικών σωματείων ορισμένος αριθμός δημοσιογράφων για την κάλυψη των απεργιών.

Για να μη βασιλεύει, στη διάρκειά τους απόλυτο σκοτάδι και απόλυτο κενό πληροφόρησης, για να μη δημιουργούνται εξωπραγματικές καταστάσεις, έτσι που να μην ξέρουν οι άνθρωποι κυριολεκτικά τι γίνεται και τι τους γίνεται.

3/3/2011 Β.Σ.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ;

Στις 6 του Γενάρη η Πολιτική Γραμματεία (Π.Γ.) του ΣΥΝ, δημοσιοποίησε απόφασή της για μια «ριζική στροφή του κόμματος από τη βάση μέχρι την ηγεσία του στην εργατική δουλειά...»

Όπως το λέει η απόφαση αυτή, σκοπός της ριζικής στροφής των δυνάμεων του ΣΥΝ στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα είναι «για να αντιμετωπίσουν τις πολλαπλάσιες σήμερα δυσκολίες και αφετέρου για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και την μαχητική απειπίθεσή του για να πάρει πίσω και να επεκτείνει τις κατακτήσεις που χάθηκαν το τελευταίο διάστημα και για την ανατροπή του μνημονίου και των αντεργατικών πολιτικών».

Μπορούμε έτσι να πούμε ότι η απόφαση αυτή, παρά την γενικολογία και την αντιφατικότητα της, προσπαθεί να κινηθεί προς τη σωστή κατεύθυνση: προς την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και την απειπίθεσή του.

Το σημαντικότερο σημείο της απόφασης αυτής είναι εκείνο που αναφέρεται στο ενιαίο εργατικό μέτωπο. Συγκεκριμένα λέει:

«Πρώτος στόχος των δυνάμεών μας στο σ.κ. είναι η διαμόρφωση ενός ενιαίου εργατικού μετώπου, που θα μπορεί να αναπτύσσει ακόμα πιο πολιτικοποιημένους αγώνες...»

Αν και (όπως φαίνεται από την όλη τοποθέτηση) η προσέγγιση που κάνει στο σοβαρό αυτό ζήτημα είναι ουσιαστικά λαθεμένη, ωστόσο η πρόθεση της ηγεσίας του ΣΥΝ να βάλει για συζήτηση την πρόταση για την διαμόρφωση του ενιαίου εργατικού μετώπου ταξικής πάλης, θα ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα, αν θα γινόταν στ' αλήθεια πράξη! Θα δινόταν έτσι η δυνατότητα να ανοίξει η απαραίτητη συζήτηση, μέσα σε ολόκληρο το κίνημα, για την επιτακτική ανάγκη πραγμάτωσης του ενιαίου μετώπου, ώστε να διατυπωθούν δημόσια οι απόψεις και οι προτάσεις όλων των τάσεων.

Όμως, δεν είδαμε ως τώρα καμιά κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση. Ούτε ο ΣΥΝ, ούτε και η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, πήραν την αναγκαία πρωτοβουλία να απευθύνουν την πρότασή τους δημόσια προς όλες τις οργανώσεις του κινήματος αλλά και σε όλους τους αγωνιστές της εργατικής τάξης, είτε ανήκουν, είτε δεν ανήκουν σε κάποια από τις παρατάξεις!

Ενώ η ληστική επίθεση του κεφαλαίου συνεχίζεται και εντείνεται, η απόφαση της ηγεσίας του ΣΥΝ να παλέψει για την διαμόρφωση του ενιαίου εργατικού μετώπου, έχει μείνει στα χαρτιά και σε κάποια συρτάρια, μάλλον.

Όπως και νάναι πάντως, η συνέχιση της σεχταριστικής πρακτικής των ξεχωριστών συ-

κεντρώσεων, μαζί με τους ακροαριστερούς και τους αναρχοαυτόνομους (πρακτική που επαναλήφθηκε και στις 23 Φλεβάρη) δεν φανερώνει καμιά «ριζική στροφή προς την εργατική δουλειά», των δυνάμεων του ΣΥΝ και της Αυτ. Παρέμβασης! Φανερώνει αντίθετα, νομίζουμε, ότι οι δυνάμεις αυτές (στην πλειοψηφία τους τουλάχιστον) σέρονται όλο και περισσότερο προς τα αδιέξοδα μονοπάτια του ακροαριστερισμού και της αναρχοαυτονομίας, προς τα βαλτοτόπια του σεχταρισμού (ΠΑΜΕ κλπ).

Μια τέτοια πορεία όμως έρχεται σε καταφανέστατη αντίθεση με τα μαθήματα της παγκόσμιας ιστορίας του εργατικού κινήματος. Τα δίδυμα αδέρφια του καιροσκοπισμού και του σεχταρισμού μόνο καταστροφές έχουν προκαλέσει σε όλη τη διαδρομή του προλεταριακού συνδικαλισμού, σε κάθε χώρα και ιδιαίτερα στη δική μας. Το παράδειγμα του σεχταριστικού τυχοδιωκτισμού της ηγεσίας του ΠΑΜΕ, από τη μια και των διαφόρων μικρότερων παραλλαγών του, από την άλλη, δεν είναι παραδείγματα προς μίμηση αλλά προς αποφυγήν, χωρίς άλλο!

Η μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου δεν είναι τακτική σύμπραξης και συγχρωτισμού με τις διάφορες παραλλαγές του οπορτουνισμού ή του σεχταρισμού. Και επομένως δεν είναι μια συμφωνία γραφειοκρατικών κορυφών, πίσω από τις πλάτες των προλεταριακών μαζών.

Το αντίθετο μάλιστα. Η λενινική τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου, που έχει σαν βάση της τα προβλήματα και το επίπεδο συνειδητότητας των εργαζόμενων, αποσκοπεί στο ξεγύμνωμα και στην εκμνημόνευση όλων, χωρίς εξαίρεση των φορέων του ρεφορμιστικού καιροσκοπισμού και του σεχταριστικού, μικροαστικο-επαναστατικού τυχοδιωκτισμού, που αποτελούνε αντικειμενικά, το στήριγμα των μηχανισμών του αστικού κρατικού συνδικαλισμού. Αυτό ακριβώς που υπάρχει στη χώρα μας εδώ και πάρα πολλές δεκαετίες!

Και κατά συνέπεια μια ριζική στροφή των δυνάμεων του ΣΥΝ και της Α.Π., «στην εργατική δουλειά», με σκοπό την «ταξική ανασυγκρότηση», την μαζικοποίηση και δημοκρατικοποίηση του εργατι-

κού συνδικαλιστικού κινήματος, απαιτεί πάνω απ' όλα το σπάσιμο κάθε δεσμού με τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς. Και ταυτόχρονα την ξεκάθαρη απομάκρυνση από τις τυχοδιωκτικές αντιλήψεις και πρακτικές του ακροαριστερισμού, της αναρχοαυτονομίας και του σταλινικού ψευτοκομμουνισμού.

Μόνο σε μια τέτοια περίπτωση, οι δυνάμεις του ΣΥΝ, θα μπορούσαν στ' αλήθεια να κάνουν πράξη τον πρώτο στόχο της απόφασης της Π.Γ. του. Να αναλάβουν δηλαδή την πρωτοβουλία και να καλέσουν (με μια πλατιά καμπάνια) τους πρωτοπόρους αγωνιστές όλων των παρατάξεων και ολόκληρη την εργατική τάξη, να παλέψουν για Δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις, ανοιχτές σε όλους τους εργαζόμενους και τους άνεργους, που θα διαμορφώσουν ελεύθερα το σχέδιο κοινής ταξικής πάλης, τη βάση του αναγκαίου ενιαίου εργατικού μετώπου μαχητικής απειπίθεσης!

«Το έργο της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης, θα είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης», όπως σοφά έγραψαν οι δάσκαλοι του μαρξισμού!

Το έργο των προλεταριακών ηγετών και κομμάτων είναι να βοηθήσει την ιστορική τάξη της κοινωνικής απελευθέρωσης, (την εργατική τάξη), να αποφεύγει τις παγίδες και να βρίσκει το δρόμο της.

Η ιστορία έχει από καιρό αποδείξει, χωρίς αμφιβολία, ότι ο δρόμος της νίκης του προλεταριάτου, είναι ο δρόμος του λενινικού μπολσεβικισμού. Ενώ ο σταλινισμός είναι η άρνησή του, η πιο βάνανση κακοποίησή του.

Δεν φτάνει, όμως, να απορρίπτει κανείς και να αποδοκιμάζει στα λόγια τον σταλινικό ψευτοκομμουνισμό και τα εγκλήματά του. Είναι αναγκαίο πριν απ' όλα να ενστερνιστεί τις αληθινές ιδέες του μαρξισμού της εποχής μας, τις ιδέες του μπολσεβικισμού.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ/ΠΑΜΕ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ενώ διασπάει το εργατικό κίνημα

Θριαμβολόγησε και πάλι ο «Ριζοσπάστης», το όργανο της Κ.Ε. του ΚΚΕ (25.2.2011), με αφορμή τη νέα «Γενική απεργία» που έγινε στις 23 Φλεβάρη, ύστερα από απόφαση των εργατοκάπνων της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

«Απεργιακή Λαοθάλασσα, όλη η χώρα με το ΠΑΜΕ» ήταν ο κεντρικός τίτλος του, στην πρώτη σελίδα πάνω από μια μεγάλη φωτογραφία της μαζικής «παλλαϊκής» συγκέντρωσης που έκαναν ξανά στην Ομόνοια.

Ενώ στις μέσα σελίδες, εκτός από το εντυπωσιακό φωτογραφικό ρεπορτάζ, οι πηχιαίοι τίτλοι είχαν το ίδιο θριαμβευτικό λαϊκομετωπικό ύφος:

«Ορθώνουμε ισχυρό μέτωπο στα μονοπώλια», «Φουσκώνει το ποτάμι της αντίστασης και της ανυπακοής», «Πλημμύρισε από εργατόκοσμο το κέντρο της Αθήνας», «Παλικαρίσια απάντηση στην τρομοκρατία», «Ελπιδοφόρα μηνύματα από την παλλαϊκή κινητοποίηση».

Αυτά και άλλα παρόμοια, το ίδιο βροντόλαλα και ψεύτικα συνθήματα κοσμούσαν πολλές από τις σελίδες του!

Όπως και στις παραμονές της προηγούμενης «γενικής απεργίας», της 15 Δεκέμβρη 2010, όπου ο «Ριζοσπάστης» με τον πρωτοσέλιδο τίτλο «Τώρα η ώρα της αντιπίθεσης στα μονοπώλια και την εξουσία τους», είχε προσπαθήσει να μας πείσει ότι το ΠΑΜΕ και οι άλλες «ταξικές δυνάμεις» ήταν έτοιμες να προχωρήσουν στη «μεγάλη σύγκρουση με το κεφάλαιο». Έτσι και τώρα (δυο και πλέον μήνες μετά) η εφημερίδα των ηγετών του ΚΚΕ, προσπάθησε να δώσει την εικόνα ενός γενικού πανεργατικού και παλλαϊκού ξεσηκωμού, που έγινε τάχα, με επικεφαλής το ΠΑΜΕ και τα άλλα λαϊκομετωπικά σχήματα!

Τι συνέβηκε όμως πραγματικά στις 23 Φλεβάρη; Από το ίδιο το φαμφαρόνικο ρεπορτάζ του «Ριζοσπάστη» προκύπτει καθαρά ότι η ηγεσία του ΚΚΕ κινητοποίησε ξανά όσες κομματικές και Κνίτικες δυνάμεις μπόρεσε, για να δώσει την εντύπωση της μαζικής απήχησης της πολιτικής της. Ενώ,

λοιπόν, η απεργία είχε κρηυχτεί από την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ και ήταν απεργία των εργατοϋπαλλήλων, η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ της έδωσε χαρακτήρα παλλαϊκής μετωπικής κινητοποίησης, συντεταγμένης κάτω από τα λάβαρα, τα πανό και τα συνθήματα των ΠΑΜΕ, ΠΑΣΕΒΕ, ΠΑΣΥ, ΜΑΣ και ΟΓΕ. Πίσω απ' όλες αυτές τις γνωστές, πασίγνωστες ταμπέλες, που δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε παραπάνω από τα μειοψηφικά εργατο-λαϊκά στρώματα που ακολουθούν ακόμα το ΚΚΕ.

Οι οργανωτές της λαϊκομετωπικής αυτής κομματικής φιέστας και οι συντάχτες του «Ριζοσπάστη», αρνήθηκαν και πάλι να δουν και ν' αναγνωρίσουν τη ζωντανή πραγματικότητα! Αυτοί δεν είχαν μάτια παρά μονάχα για τις δικές τους κομματικές, διασπαστικές συγκεντρώσεις και πορείες. Και η έγνοιά τους ήταν πώς θα τις φουσκώσουν πιο πολύ και θα τις παρουσιάσουν σαν λαοθάλασσα που σάρωσε δήθεν, όπως ένα τσουνάμι, τους δρόμους και τους κάμπους ολόκληρης της χώρας!!

Δεν είδαν λοιπόν και δεν κατέγραψαν το γεγονός που παραδέχτηκαν ακόμα και αστικές, φιλοκυβερνητικές εφημερίδες. Ότι, δηλαδή, έξω από τις «παλλαϊκές» κομματικές συγκεντρώσεις – πορείες του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, πολλές χιλιάδες απεργοί εργατοϋπάλληλοι (πολύ περισσότεροι από την απεργία του Δεκέμβρη) συμμετείχαν στην πορεία της ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ και άλλων παρατάξεων. Και με δικά τους πλακάτ και συνθήματα, διαδήλωσαν μαχητικά ενάντια στην κυβερνητική ληστική πολιτική, ενάντια στην τρόικα, το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο! Αποδοκιμάζοντας έτσι, έμπρακτα, την διάσπαση και την καιροσκοπική πολιτική όλων των εργατοπατερικών παρατάξεων, που συναπαρτίζουν τη Διοίκηση της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ αλλά στις απεργίες εμφανίζονται ως ασυμβίβαστοι αντίπαλοι!! Με ξεχωριστές συγκεντρώσεις!!

Τη ζωντανή αυτή πραγματικότητα, την απαίτηση και την ανάγκη του ενιαίου ταξικού μετώπου πάλης, την οποία πρόβαλαν οι χιλιάδες απεργοί εργατο-υπάλληλοι, για

άλλη μια φορά, δεν μπόρεσαν και πάλι να την δουν και να την αναδείξουν οι «κομμουνιστές» εκδότες και συντάχτες του «Ριζοσπάστη»!!!

Αυτοί, έξω από την «απεργιακή λαοθάλασσα» του ΠΑΜΕ, που σάρωσε δήθεν όλη τη χώρα, δεν είδαν τίποτε άλλο παρά μόνο μερικές «ομάδες κουκουλοφόρων και ειδικών δυνάμεων της Αστυνομίας», που έστησαν ξανά «το γνωστό σκηνικό καταστολής» στην πλατεία Συντάγματος! Αφού βέβαια, προηγουμένως, η συντεταγμένη «λαοθάλασσα του ΠΑΜΕ» είχε διατρανώσει ειρηνικά και φρόνιμα την «ανυπακοή» της και αποσύρθηκε ψύχως, νομότυπα και πολιτισμένα, ανεμίζοντας τα λάβαρα της «λαϊκής εξουσίας!» Της εξουσίας του «λαϊκού μετώπου», που θα θριαμβέψει «αργά ή γρήγορα», όταν κάποτε (μην είστε ανυπόμονοι) θα αλλάξουν «οι δυσμενείς συσχετισμοί» εκλογικής δύναμης και θα πάρει η ηγεσία του ΚΚΕ την πλειοψηφία στη «βουλή και στο λαό»!!

Ενθουσιασμένοι από τη λαοπλημύρα που φαντάστηκαν, εκστασιασμένοι από το όραμα της «λαϊκής εξουσίας» του μέλλοντος, οι ευφάνταστοι προπαγανδιστές του «Ριζοσπάστη», δεν θυμήθηκαν και δεν σκέφτηκαν να κάνουν έναν απολογισμό της ως τώρα αγωνιστικής πορείας του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ. Μια κριτική αξιολόγηση των αποτελεσμάτων της πολιτικής και της τακτικής που ακολουθούν τα κατασκευασμένα «λαϊκομετωπικά» σχήματά τους.

Δεν δοκίμασαν να βγάλουν έστω κάποια συμπεράσματα σχετικά με τις δέκα «γενικές απεργίες», αμέτρητες κλαδικές και αλογάριαστα συλλαλητήρια, που έγιναν μέσα στους 13 μήνες της σαρωτικής αντεργατικής επίθεσης που εξαπέλυσε η ψευτοσοσιαλιστική κυβέρνηση της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας και της ιμπεριαλιστικής λυκοσομαχίας της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ.

Ποια ήταν τα αποτελέσματα όλων αυτών των αγωνιστικών εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων, που έγιναν μέσα σ' αυτόν το χρόνο; Από που αντλεί τη δύναμη η μειοψηφική αυτή κυβέρνηση να αγνοεί το εργατικό κίνημα, να αδιαφορεί

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 2011 - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 10901 ΕΤΟΣ 130

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ - ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Ομοβροντία μέτρων για ακόμα φθηνότερους εργάτες

ΚΚΕ: Η οργανωμένη λαϊκή ανυπακοή και αντιπίθεση είναι μονόδρομος για την απόκρουση και ανατροπή της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής.

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΛΑΟΘΑΛΑΣΣΑ

όλη η χώρα με το ΠΑΜΕ

για τις εργατικές και λαϊκές αντιδράσεις, να κοροϊδεύει συστηματικά το λαό και να σαρώνει διαρκώς τις κατακτήσεις, τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων; Η πολιτική και η ταχτική του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ, δυνάμωσαν ή εξασθένησαν το εργατικό κίνημα; Αποδυνάμωσαν καθόλου την επιρροή των αστικών εργατοπατερικών παρατάξεων; Σφυρηλάτισαν την ταξική ενότητα της εργατικής τάξης; Μαζικοποίησαν τα εργατικά συνδικάτα; Οργάνωσαν την αντίσταση και την πάλη ενάντια στην ανεργία και την πείνα, που συνεχώς γιγαντώνονται;

Τι απ' όλα αυτά κατάφεραν οι ηγέτες του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ με την λαϊκομετωπική πολιτική και την διασπαστική ταχτική των ξεχωριστών συγκεντρώσεων - παρελάσεων; Κατάφεραν μήπως να αναχαιτίσουν, **έστω και στο ελάχιστο**, την αντεργατική λαίλαπα που προκαλεί όλο και μεγαλύτερη απελπισία κι εξαθλίωση; Ή μήπως είναι αυτή ακριβώς η καιροσκοπική πολιτική και η τυχολογική ταχτική τους, που αποδυναμώνει το κίνημα, βαθαίνει τη διάσπαση και τον έλεγχο του από τις εργατοπατερικές κλίκες και το κάνει ανίκανο να αποκρούσει την ληστρική επίθεση;

Μια υπεύθυνη εργατική ηγεσία, μια αληθινή κομμουνιστική καθοδήγηση, θα είχε φροντίσει η ίδια να βάλει αυτά τα ερωτήματα στον εαυτό της, να κάνει τον αναγκαίο απολο-

γισμό της και να δώσει τις απαντήσεις της, με βάση τα γεγονότα και την ζωντανή σκληρή πραγματικότητα. Χωρίς φτιασιδώματα, παρασιωπήσεις και εγωκεντρισμούς!

Μα η ηγεσία του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ δεν νιώθει αυτή την ανάγκη. Αντίθετα, κόβει και ράβει την πραγματικότητα στα μέτρα της, κατασκευάζει φανταστικές εικόνες και καλλιεργεί ψευδαισθήσεις. Συνεχίζοντας τη γνωστή παράδοση των ολέθριων «λαθών» του σταλινικού γραφειοκρατικού σοσιαλπατριωτισμού.

Έτσι, ενώ φιλοτεχνεί ρεπορτάζ με «**απεργιακές λαοθάλασσες**» και με «**φουσκωμένα ποτάμια αντίστασης**», ενώ παρουσιάζει τους εργαζόμενους όλης της χώρας να βαδίζουν συντεταγμένοι σε φάλαγγες στον «ταξικό αγωνιστικό δρόμο» του ΠΑΜΕ. Την ίδια στιγμή, στις επόμενες σελίδες της εφημερίδας της («Ριζοσπάστης» 25.2.2011) ομολογεί η ίδια την παταγώδη χρεοκοπία της πολιτικής της, γράφοντας άρθρα με τους παρακάτω τίτλους, που διαλύουν αμέσως τις θριαμβολογίες της. Διαβάζουμε:

«Κυβέρνηση - Τρόικα, επικαιροποιούν την λαϊκή λαίλαπα». «Ομοβροντία μέτρων για ακόμα φθηνότερους εργάτες». «Διαρκές τσεκούρωμα σε μισθούς και δικαιώματα».

Ναι, σωστά το λέει. Αυτά και άλλα παρόμοια αντιδραστικά μέτρα αποφασίστηκαν και δρομολογήθηκαν τις ώρες που (σύμφωνα με τα λεγόμενα του «Ριζοσπάστη») «**όλη η χώρα με το ΠΑΜΕ**» είχε γίνει μια «**απεργιακή λαοθά-**

λασσα!» Κι ήταν τέτοια η τρομάρα της κυβέρνησης, ώστε έσπευσε να προσφέρει νέα δώρα ακόμα πιο εξοντωτικά, στους μαχόμενους εργάτες!! Προς τιμήν της καιροσκοπικής, αδιέξοδης και διασπαστικής πολιτικής της «λαϊκής εξουσίας» και των «λαϊκομετωπικών» εκτονωτικών παρελάσεων, κάθε φορά που οι εργατοκάππλοι της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, αποφασίζουν να ρίξουν άλλη μια ντουφεκιά στον αέρα!

Αν αυτό δεν είναι απόδειξη της παταγώδους χρεοκοπίας της ηγεσίας του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ, τότε σίγουρα οι λέξεις έχουν χάσει τελείως το νόημά τους.

Όστόσο οι αγωνιστές του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ, που πληρώνουν πρώτοι τα σπασμένα αυτής της χρεοκοπημένης πολιτικής και ταχτικής της ηγεσίας τους είναι νομίζουμε καιρός να απαιτήσουν να γίνει μια σοβαρή κομμουνιστική συζήτηση πάνω στ' αποτελέσματα της διασπαστικής τυχολογικής γραμμής, που επιμένει να ακολουθεί η ηγεσία απέναντι στη σχεδιασμένη μετωπική επίθεση της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας και των κομμάτων της.

Επίθεση που δεν θα νικηθεί με λαϊκομετωπικές παρελάσεις και εκλογές αλλά μόνο με οργανωμένη σκληρή ταξική πάλη όλων των εργαζομένων, αδιάσπαστα ενωμένων σε ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ και με προοπτική την κυβέρνηση ΕΡΓΑΤΩΝ - ΑΓΡΟΤΩΝ, για τον ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Α. Γιώτης

Ενότητα ή συνεργασία των δυνάμεων της Αριστεράς;

Ορισμένα από τα πολλά έντυπα της Αριστεράς και ιδιαίτερα τα έντυπα των ομάδων που αναφέρονται στον επαναστατικό μαρξισμό, στις ιδέες του Λένιν και του Τρότσκι, με επιμονή προπαγανδίζουν και προτείνουν την «ενότητα των κομμάτων της Αριστεράς!» Την κοινή δράση για μια κυβέρνηση της Αριστεράς!

Η θέση αυτή εκφράζει πράγματι την επιθυμία και τη θέληση πολλών αγωνιστών και πιο πολύ των οπαδών, ανένταχτων ψηφοφόρων των κομμάτων της Αριστεράς. Αυτό όμως καθόλου δεν σημαίνει ότι οι μαρξιστές κάνουν σωστά όταν επαναλαμβάνουν, άκριτα, και καλλιεργούν αυτές τις επιθυμίες, ελπίδες ή ψευδαισθήσεις! Το αντίθετο είναι το σωστό. Οι μαρξιστές οφείλουν να εξηγούν υπομονετικά ότι τα συγκεκριμένα κόμματα και η πληθώρα των οργανώσεων της Αριστεράς, είναι αδύνατο να ενωθούν, γιατί η διάσπασή τους έχει **βαθιές κοινωνικές, ιστορικές και πολιτικές αιτίες!** Για παράδειγμα, οι οπαδοί του σταλινικού γραφειοκρατικού «σοσιαλισμού» δεν είναι δυνατό να ενωθούν ποτέ με τις διάφορες αποχρώσεις του «δημοκρατικού σοσιαλισμού» ή με τους μαρξιστές επαναστάτες οπαδούς του Λένιν και του Τρότσκι!

Είναι επομένως ανεδαφικό, ιστορικά λαθεμένο το να προπαγανδίζουμε την ενότητα μιας κομματιασμένης Αριστεράς, η οποία αντικειμενικά δεν πρόκειται ποτέ να ξεπεράσει τις βαθιές αντιθέσεις που την χωρίζουν και να ενωθεί, όσο κι αν το θέλουν πολλοί αγωνιστές!

Είναι όμως σωστό και αναγκαίο να παλεύουν ακούραστα οι μαρξιστές επαναστάτες, να προπαγανδίζουν αδιάκοπα, να εξηγούν την ανάγκη, για την **συνεργασία**, για την κοινή δράση, για το ενιαίο μέτωπο όλων των δυνάμεων της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος, ενάντια στην επίθεση του σαπισμένου καπιταλισμού και με βάση συγκεκριμένους στόχους κάθε φορά.

Ενότητα της Αριστεράς και συνεργασία όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα. Και δεν πρέπει να τα μπερδεύουμε, σκορπώντας σύγχυση και αυταπατάτες.

Δεν ήταν ασφαλώς καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι, το κόμμα των μπολσεβίκων και ιδιαίτερα οι ηγέτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όσο ζούσε ο Λένιν, αντιμετώπιζαν με πολύ προσοχή τα σοβαρά αυτά ζητή-

ματα! Κι όχι μόνο δεν πρότειναν την ενότητα των κομμάτων της ρεφορμιστικής ή της εξτρεμιστικής Αριστεράς, για τον σχηματισμό κυβέρνησης. Αλλά προσδιόριζαν με ακρίβεια τους όρους κάτω από τους οποίους ζητούσαν ή υποστήριζαν την ανάγκη της συνεργασίας, της σύμπραξης, της κοινής δράσης, των διαφόρων τάσεων και οργανώσεων της αριστεράς και του εργατικού κινήματος.

Γι' αυτό, αντί για κυβέρνηση της Αριστεράς, το 4ο Συνέδριο της 3ης Διεθνούς και το ιδρυτικό Συνέδριο της 4ης Διεθνούς, καλούσαν σε αγώνα για **Κυβέρνηση Εργατών και Αγροτών**. Εξηγώντας ταυτόχρονα τι ακριβώς εννοούσαν με το σύνθημα αυτό. Για να μην δημιουργείται οποιαδήποτε πολιτική σύγχυση στις γραμμές των αγωνιστών της κομματιασμένης Αριστεράς και στις προλεταριακές μάζες! Για να μην καλλιεργούνται επικίνδυνες, τελείως αβάσιμες, αυταπατάες!

Και πρέπει εδώ να τονιστεί ότι ο λόγος για τον οποίο οι ηγέτες του μπολσεβικισμού πρότειναν το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης, την συνεργασία στη δράση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, ήταν ακριβώς για να αποδείξουν στην πράξη το αδύνατο της ενότητας της Αριστεράς, για να αποκαλύψουν την ψευτιά και τη δειλία της ρεφορμιστικής κλπ, ηγεσίας, για να διαλύσουν τις αυταπατάες των εργατικών και λαϊκών μαζών, σχετικά με τις πραγματικές προθέσεις αυτών των ηγεσιών.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας, στις συνθήκες της πολυδιάσπασης και της αποδιοργάνωσης του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας, οι μαρξιστές επαναστάτες, με τις λιγοστές δυνάμεις τους, μόνο με την μπολσεβίκικη ταχτική του Ενιαίου Μετώπου Ταξικής Πάλης και με το Μεταβατικό Πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, μπορούν να βοηθήσουν την προλεταριακή πρωτοπορία να βρει το δρόμο της ιστορικής αποστολής της.

Στην Γερμανία του μεσοπολέμου (για παράδειγμα) και για την απόκρουση της ανόδου του ναζισμού ο **Λ. Τρότσκι** και η Αριστερή Αντιπολίτευση, δεν είχαν προτείνει, βέβαια, την «ενότητα» αλλά την συνεργασία των κομμάτων της Αριστεράς, το ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ. Καλούσαν δηλαδή την σταλινική ηγεσία του ΚΚΓ να ακολουθήσει την λεγόμενη τακτική!

Η ιμπεριαλιστική «Ευρωπαϊκή Ένωση» σε διαλυτικές αναταράξεις

Η βαθιά κρίση που μαστιάζει τον καπιταλιστικό κόσμο έχει καταλυτικές συνέπειες πάνω στο ετοιμόρροπο ιμπεριαλιστικό κατασκεύασμα της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Μηχανισμός κατασκευασμένος για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και ιδιαίτερα των μεγάλων χρηματοπιστωτικών και τραπεζικών ιδρυμάτων, η «Ε.Ε.», που αποκαλύπτει συνεχώς τον σαθρό χαρακτήρα της, με την βαθιά κρίση μπήκε σε έντονες διαλυτικές αναταράξεις.

Τα νηγετικά της κονκλάβια, αντιμέτωπα με τις τραπεζικές καταρρεύσεις και την βαθιά οικονομική ύφεση, υποχρεώθηκαν να πετάξουν τα ψευδοδημοκρατικά προσώπια και τα προσχήματα, και αποκάλυπτα προωθούν και υπερασπίζονται τα ιδιαίτερα εθνικά οικονομικά συμφέροντα των κεφαλαίων που το καθένα αντιπροσωπεύει. Αποφασίζουν και επιβάλλουν πολιτικές και μέτρα σωτηρίας των επιχειρήσεων του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού τομέα και ολόκληρου του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, σε βάρος των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας. Και χωρίς διασταγμό, τα ισχυρότερα κράτη – μέλη φορτώνουν την σωτηρία τους στις πλάτες των πιο αδύναμων, οδηγώντας τα στο αδιέξοδο και την διάλυση.

Οι κλυδωνισμοί της κρίσης έβγαλαν ορμητικά στην επιφάνεια τις ασίγηστες αντιθέσεις των εθνικών κεφαλαίων της, που μάταια προσπαθούσαν να τις σκεπάσουν κάτω από την επίπλαστη «ενότητα» του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ.

Από την ίδρυσή της, η «Ευρωπαϊκή Ένωση» (Ε.Ε.), ως ιμπεριαλιστικός μηχανισμός, χρησιμοποιείται για τον συγχρονισμό των ευρωπαϊκών οικονομιών που εντάχθηκαν σ' αυτόν, στις ανάγκες και τα συμφέροντα των μονοπωλίων, των πολυεθνικών και μεγαλοκαπιταλιστών των ισχυρότερων ευρωπαϊκών καπιταλιστικών χωρών και πρωτίστως της Γερμανίας.

Οι εξαγωγές και τα πλεονάσματα της Γερμανίας βασίστηκαν και βασίζονται στα ελλείμματα και τα αρνητικά ισοζύγια τρεχουσών συναλλαγών των άλλων ευρωπαϊκών κρατών – μελών. Μέσω του μηχανισμού της «Ε.Ε.» και σε βάρος όλων των άλλων «κρατών-μελών», διαφυλάσσει την θέση της στον ανταγωνισμό της παγκόσμιας αγοράς.

Οι βιομηχανίες της -ιδιαίτερα η πολεμική της βιομηχανία- εξασφαλίζουν χρυσές δουλειές από τις εισαγωγές και κυρίως από τους πολεμικούς εξοπλισμούς των άλλων κρατών – μελών, διευρύνοντας τα κρατικά τους ελλείμματα. Οι τράπεζές της, αξιοποιώντας τα ελλείμματα αυτά, διακινούν κερδοφόρα τα λιμνασμένα κεφάλαιά τους, χορηγώντας τους

(ακόμα και με το ζόρι) κρατικά δάνεια με τα οποία, μέσω της τοκοφορίας τους, απομυζούν τον κοινωνικό τους πλούτο.

Από κοντά της, οπωσδήποτε, τρέχουν, ασθμαίνοντας, η Γαλλία και η Βρετανία, διεκδικώντας το δικό τους μερίδιο. Και κάθε άλλη, «πιο ισχυρή», σε βάρος των «πιο αδύναμων» απ' αυτή. Και όλες μαζί σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Στον αδυσώπητο ανταγωνισμό των «εθνικών» κεφαλαίων για την ανελέητη αυτή ληστεία, η ισοπεδωτική «ενιαία» αντεργατική και αντιλαϊκή «ευρωπαϊκή» νομοθεσία αποτελεί απαραίτητο και αναγκαίο εργαλείο ώστε να εξασφαλίζει την όλο και πιο κερδοφόρα κινητικότητα των ευρωπαϊκών κεφαλαίων, την όλο και πιο απρόσκοπτη αφαιμάξη του κοινωνικού πλούτου, την όλο και πιο μεγάλη εκμετάλλευση, δηλαδή, της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης.

Μέσα από μια τέτοια πορεία, η «Ε.Ε.» και τα κράτη – μέλη της, έφτασαν στο σημερινό αδιέξοδο των αστρονομικών δημόσιων χρεών που απειλούν με κατάρρευση και χρεοκοπία πολλά από τα κράτη – μέλη της και οδηγούν την λεγόμενη ΟΝΕ (Οικονομική και Νομισματική Ένωση) και το «ενιαίο νόμισμα» (ευρώ) στα πρόθυρα της διάλυσης.

Αποδείχνοντας έτσι, με τραγικό τρόπο για τους εργαζόμενους και την κοινωνία, ότι αυτό που κατασκεύασαν, με το βαρύγδουπο όνομα που του έδωσαν, με το απατηλό «ευρωκοινοβούλιο» που έστησαν, με την τεραστίας και πολύχρονη έκτασης προπαγάνδα που χρησιμοποίησαν, η αποκαλούμενη «Ευρωπαϊκή Ένωση», δεν ήταν καθόλου και δεν μπορεί να γίνει ποτέ, στην βάση του καπιταλισμού, πραγματική Ενωμένη Ευρώπη των λαών. Δεν ξέφυγε ποτέ από τα όρια μιας προχωρημένης διακρατικής καπιταλιστικής οικονομικής και πολιτικής συμφωνίας. Ενός κοινού ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας, αναγκαίου για την διαχείριση των ανυπέρβλητων προβλημάτων της καπιταλιστικής λειτουργίας, που προκαλεί η αχαλίνωτη

διεθνοποίηση της οικονομίας -που η ίδια γεννάει και την φέρνει αντιμέτωπη με τις ίδιες τις παραγωγικές της σχέσεις και κυρίως με αυτές των «εθνικών συνόρων».

«Εμπνέουν τον καγχασμό»

Τώρα, οι ηγέτες της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και κυρίως οι διαχειριστές του γερμανικού καπιταλισμού, (που την χειρίζονται ως αφεντικά της), αντιμέτωποι με την απειλή διάλυσης της ΟΝΕ και της «Ε.Ε.» -που προκαλούν τα αδιέξοδα του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και ιδιαίτερα ο επεκτεινόμενος κίνδυνος χρεοκοπίας της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και όσων άλλων κρατών μελών της «ΕΕ» θα ακολουθήσουν- αναζητούν απεγνωσμένα «νέους» τρόπους λειτουργίας και διαχείρισης που όχι μόνο δεν αντιμετωπίζουν τα προβλήματα αλλά δημιουργούν καινούρια και μεγαλύτερα εντείνοντας τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις.

Η αναζητούμενη κοινή «οικονομική διακυβέρνηση», τα νέα «Σύμφωνα Ανταγωνιστικότητας», η δημιουργία «Μηχανισμών Υποστήριξης», η έκδοση ή μη «ευροομολόγων», και όλα τα ζητήματα που συζητούνται αυτή την εποχή, στην κορυφή του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού μηχανισμού, καθορίζονται από τις αντιτιθέμενες «εθνικές» κεφαλαιοκρατικές επιδιώξεις. Ταυτόχρονα προσδιορίζονται από τα εσωτερικά κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα στο εσωτερικό της κάθε χώρας που περιορίζει και αφαιρεί όποια δυνατότητα ευελιξίας από την κυβέρνηση της κάθε χώρας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και μπροστά στην απειλή «εθνικών» χρεοκοπιών και συνολικής διάλυσης του ευρώ και της «ΕΕ», η Μέρκελ, ως εκπρόσωπος της Γερμανικής κεφαλαιοκρατίας, κάτω από την ασφυκτική πίεση της αναπτυσσόμενης εσωτερικής γερμανικής κοινωνικής και πολιτικής αναταραχής, απαιτεί λύσεις που θα εξασφαλίσουν ακόμα περισσότερα, βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, οφέλη για την γερμανική οικονομία.

Η πρότασή της για το «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας», (με την οποία ζητάει να εντατικοποιηθεί η διάσωση των ιδιωτικών τραπεζών με κρατικό χρήμα και να μειωθούν ακόμα περισσότερο οι εργατικές αμοιβές, οι κοινωνικές παροχές, οι συντάξεις των εργαζομένων) οδηγεί κατευθείαν σε κρατικές χρεοκοπίες ενώ το σχήμα της «Οικονομικής διακυβέρνησης» που επιχειρεί να επιβάλλει, εξασφαλίζει την οικονομική διαχείριση της κάθε χώρας από την γερμανική κυβέρνηση.

Η τραγελαφικότητα και η αντιφατικότητα των «λύσεων» που συζητούνται από τις κορυφές της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας, καταγράφεται ανάγλυφα ακόμα και από αστικά επιτελεία.

Το σχόλιο «η Ευρώπη χρειάζεται όχι οικονομολόγο, αλλά ψυχίατρο» που έγραψε ένας ιταλός καθηγητής του Κολεγίου της Ευρώπης. Ή αυτό ενός Βέλγου καθηγητή στην Οξφόρδη, «Το προτιμώμενο από τη Γερμανία Σύμφωνο Ανταγωνιστι-

κότητας είναι γελοίο: δεν προωθεί το συντονισμό μεταξύ των κρατών-μελών. Η παράταση των πλινκτικών ορίων για συνταξιοδότηση και η αποσύνδεση μισθών από τον πληθωρισμό ελάχιστη σχέση έχουν με την κρίση δημόσιου δανεισμού. Η συνταγματική απαγόρευση των δημόσιων ελλειμμάτων ανταποκρίνεται μόνο στην πολιτική της Μέρκελ έναντι των ψηφοφόρων της», δεν είναι μοναδικά. «Οι ευρωπαϊκές επιλογές εμπνέουν τον καρχασμό των τρίτων» λέει ο καθηγητής Κ. Βεργόπουλος.

Στην ουσία, η τραγελαφικότητα των ευρωπαϊκών κυβερνητών δεν είναι υπόθεση «ψυχιάτρου» ή «καρχασμού». Απεικονίζει την σαπίλα και την αποσύνθεση του καπιταλιστικού συστήματος που εκπροσωπούν και διαχειρίζονται. Αντανακλά τα οικονομικά – κοινωνικά – πολιτικά αδιέξοδα και τον εκμεταλλευτικό ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του μηχανισμού που παραπλανητικά τον αποκαλούν «Ευρωπαϊκή Ένωση».

Η διεθνοποιημένη οικονομία και το μέγεθος των παραγωγικών δυνάμεων και των δυνατοτήτων απαιτούν, για την λειτουργία της οικονομίας και της κοινωνίας και την απάλειψη των οικονομικών κρίσεων, όχι μόνο την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και των οικονομικό κεντρικό σχεδιασμό τους αλλά και την κατάργηση των αστικών εθνικών συνόρων.

Η ενωμένη Ευρώπη, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πάνω στη σάπια καπιταλιστική βάση. Η ενιαία Ευρώπη μπορεί να υπάρξει μόνο ως Σοσιαλιστική Ευρώπη. Ως ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης κάτω από την κρατική εξουσία των ίδιων των εργατών της κάθε χώρας και ολόκληρης της Ευρώπης.

Χάρης Σταθάτος

Φτώχεια και πλούτος «Κοινωνία των δύο άκρων»

Παρά τις τεράστιες προσπάθειες της κυβέρνησης και των άλλων καθεστωτικών δυνάμεων να εμφανίσουν τα αυξανόμενα «μνημονιακά» μέτρα ως δήθεν «αναγκαία» για την «δημοσιονομική εξυγίανση», είναι πασιφανές ότι αυτά στοχεύουν σ' ένα και μοναδικό σκοπό. Στην άγρια καταλήστευση και εξαθλίωση των αμοιβών, των κατακτήσεων και του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων για χάρη της αύξησης των κερδών και της επιβίωσης του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού.

Είναι τόσο φανερό, που, σχεδόν όλοι, οι ιδεολογικοπολιτικοί και οικονομικοί μηχανισμοί του καθεστώτος, τρομοκρατημένοι από την έκταση και το βάθος της κοινωνικής οργής που έχουν προκαλέσει, υποχρεώνονται να παραδέχονται τις «βαριές συνέπειες των μέτρων για τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα». Αδυνατώντας να κρύψουν ή να αλλοιώσουν την αναμφισβήτητη πραγματικότητα, επικεντρώνουν την παραπλανητική και κατευναστική προπαγάνδα τους στην δήθεν «αναγκαιότητα» και «περιορισμένη χρονική διάρκεια» των μέτρων. Με αγωνία, που δεν κρύβεται, επιχειρούν να τα παρουσιάσουν ως «περιστασιακά» και «διορθωτικά», που έχουν να κάνουν μόνο με κάποια «διαχειριστικά λάθη» των κυβερνήσεων και με την «τρέχουσα» οικονομική διεθνή κρίση. Και με υποκριτικούς κορώνες, διαφημίζουν την δήθεν «ευημερία» που «πρόσφερε» το σύστημα στις προηγούμενες δεκαετίες, χωρίς να διστάζουν, ταυτόχρονα, να κατηγορούν τον «καταναλωτισμό» των εργαζομένων (που ως γνωστόν, με χίλιους δύο τρόπους οι τράπεζές και το σύστημα προκαλούσαν) ως μια από τις βασικές αιτίες της σημερινής κρίσης.

Με τέτοια ιδεολογήματα, ελπίζουν να συντηρήσουν και να μεγαλώσουν την σύγχυση των εργαζομένων για τις αιτίες της εξαθλίωσής τους, να αποτρέψουν την οργανωμένη αντίδρασή τους απέναντι στην μεθοδευμένη αγριανθρωπική κεφαλαιοκρατική επίθεση και, το σπουδαιότερο, να τους εμποδίσουν να δουν ότι η αληθινή πηγή ολόκληρης της κοινωνικής αποσύνθεσης βρίσκεται στις ίδιες τις δομές του κεφαλαιοκρατικού εκμεταλλευτικού συστήματος.

Αλλά τα οικονομικά στοιχεία που δημοσιεύονται διαλύουν τους καθεστωτικούς ψεύτικους ισχυρισμούς και αποδεικνύουν ότι η εντονότερη μείωση των εργατικών εισοδημάτων και ταχύτερη αφαίμαξη των εργατικού - λαϊκού βιοτικού επιπέδου που επιχειρούν τα μέτρα του μνημονίου, όχι μόνο δεν είναι «περιστασιακή» και «πρόσκαιρη», αλλά αποτελεί μέρος και συνέχεια της μακροχρόνια πορείας εξαθλίωσης που πηγάζει από την ίδια την λειτουργία του καπιταλισμού.

Σε μια μελέτη που περίληψή της δημοσιεύτηκε πρόσφατα, (στην Ελευθεροτυπία 29/1/2011, σελ.28, «Πως γίναμε κοινωνία των δύο άκρων»), εξετάζεται η πορεία των εισοδημάτων της ελληνικής οικονομίας για το διάστημα 50 χρόνων, 1960-2009.

Με αδιάσειστα στοιχεία, βασισμένα στο σύνολο των εισοδημάτων (του υπουργείου Οικονομικών), η μελέτη του καθηγητή Μαθηματικών των ΤΕΙ Αθήνας, Χ. Φράγκου και του φοιτητή Δ. Κιβωτού, αποδεικνύει με, ότι στα 50 αυτά χρόνια και κάθε χρόνο που περνάει, η ελληνική κα-

πιταλιστική κοινωνία βαδίζει όλο και πιο κοντά στα άκρα. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Το 20% του πλουσιότερου πληθυσμού της χώρας, από το 43,5% (5,32 δις. δρχ.) του συνολικού εισοδήματος που κατείχε το 1960, έχει φτάσει, το 2009, να κατέχει το 48,77% (43,38 δι. ευρώ)! Αντίθετα, το 20% του φτωχότερου πληθυσμού που από το 8,17% (περίπου 1 δις. δρχ.) του εισοδήματος κατέχει, το 2009, το 2,52% (2,24 δις ευρώ)! Δηλαδή, στα 50 αυτά χρόνια έχασε περίπου τα 2/3 του εισοδήματός του!!

Και όπως είναι κατανοητό για τον καθένα, μετά τα μέτρα του μνημονίου και την αύξηση της ανεργίας σε 1,5 εκατ. το 2014, η μελέτη καταλήγει πως, από το 2010 και μετά, οι τάσεις αυτές θα επιταχυνθούν σε βάρος των φτωχότερων της ελληνικής κοινωνίας με την συγκέντρωση του πλούτου σε όλο και λιγότερα χέρια.

Δεν είναι λοιπόν ούτε η «σημερινή» κρίση του καπιταλιστικού συστήματος ούτε και τα μνημόνια οι μόνες αιτίες που οδηγούν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Αυτά, οπωσδήποτε, με τα απάνθρωπα μέτρα και τις ολέθριες συνέπειες, επιταχύνουν και επιδεινώνουν την πορεία αυτή.

Παρά τις όποιες περιστασιακές εικονικές και απατηλές επιφάνειες «ευημερίας», η διαδικασία αύξησης της φτώχειας και της εξαθλίωσης των εργαζομένων, (μετρημένη πάντα βέβαια, με τις παραγωγικές δυνατότητες και τις αυξανόμενες κοινωνικές ανάγκες), είναι σύμφυτη με την καπιταλιστική λειτουργία. Με τις καπιταλιστικές δομές που βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση και ρήξη με τις ανάγκες της οικονομίας και της κοινωνίας. Με τις αστικές σχέσεις παραγωγής - την ατομική ιδιοκτησία των κοινωνικών μέσων παραγωγής και τα αστικά εθνικά σύνορα - που αντίκανες να κρατήσουν σε λειτουργία τις μεγάλες παραγωγικές δυνατότητες της κοινωνίας, (τις δημιουργημένες από την σκληρή δουλειά και την εκμετάλλευση των εργαζομένων), τις καταδικάζουν σε μαρασμό, καταστροφή και αποσύνθεση. Σπρώχνοντας την οικονομία και ολόκληρη την κοινωνία σε όλο και συχνότερες και εντονότερες κρίσεις, σε όλο και μεγαλύτερη ανεργία, σε όλο και πιο εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση.

Η αναγκαία καθημερινή πάλη για την υπεράσπιση των μισθών, της δουλειάς και των κατακτήσεων πρέπει να είναι απαλλαγμένη από κάθε αυταπάτη για δήθεν «μόνιμη εξασφάλισή» τους. Δεν μπορεί παρά να είναι ενάντια σε κάθε μύθο περί «εκδημοκρατισμού», «εκσυγχρονισμού» ή όποιας άλλης απατηλής ωραιοποίησης του βάρβαρου καπιταλισμού. Πρέπει, αναπόφευκτα, να συνδέεται με διεκδικήσεις που στοχεύουν στις ίδιες τις αιτίες που γεννούν τις μειώσεις των εργατικών αμοιβών, την αφαιρέση κοινωνικών κατακτήσεων, την ανεργία, την ακρίβεια, τη φτώχεια. Στις δομές της καπιταλιστικής σκλαβιάς, για την ανατροπή τους και την ανοικοδόμηση της οικονομίας και της κοινωνίας πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις κάτω από την διεύθυνση των ίδιων των εργατών και των άλλων εργαζομένων.

Το ντόμινο των αραβικών λαϊκών εξεγέρσεων είναι μέρος της παγκόσμιας κοινωνικής αναταραχής

Το τεράστιο και ασυγκράτητο επαναστατικό κύμα εξεγέρσεων της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων, που διαπερνάει τα τυραννικά εκμεταλλευτικά καθεστώτα όλων των αραβικών χωρών της Βόρειας Αφρικής, συγκλονίζει για τρεις μήνες τώρα, ολόκληρο τον πλανήτη.

Από το Μαρόκο, που βρέχεται από τον Ατλαντικό, ως το μικρό Μπαχρέιν, στον αραβοπερσικό κόλπο, που χωρίζει την Σαουδική Αραβία από το Ιράν, δεκάδες εκατομμύρια εργάτες και εκμεταλλεόμενοι, ζώντας για πολλές δεκαετίες μέσα σε συνθήκες αυξανόμενης ανεργίας, ανελέητης μαζικής φτώχειας της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού σε αντίθεση με τα μυθικά πλούτη της ολιγαρχίας των εκμεταλλευτών, σκληρής εκμετάλλευσης και κοινωνικο-πολιτικής διαφθοράς, βγήκαν δυναμικά στους δρόμους για να διεκδικήσουν καλύτερη ζωή και να ανατρέψουν τα τυραννικά καθεστώτα.

Η στιγμή που ξέσπασε το κύμα αυτό της κοινωνικής εξέγερσης δεν ήταν καθόλου τυχαία. Η βαθιά κρίση που διαπερνά τον παγκόσμιο καπιταλισμό έχει ιδιαίτερα βαριές συνέπειες στις χώρες αυτές.

Η μεγάλη μείωση των εμβασμάτων, που έστελναν στις οικογένειές τους, από την Ευρώπη, οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι άραβες μετανάστες που έμειναν χωρίς δουλειά τους εξαιτίας της έξαρσης στην ευρωπαϊκή ανεργία. Η ουσιαστική απαγόρευση της μετανάστευσης προς την Ευρώπη για αναζήτηση δουλειάς, που προκάλεσαν οι αυστηροί συνοριακοί περιορισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι επαίσχυντες συμβάσεις που υπέγραψε αυτή με τους άρχοντες των αραβικών τυραννικών καθεστώτων. Η κατάρρευση της τουριστικής «βιομηχανίας» εξαιτίας της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης. Τα σκληρά προγράμματα λιτότητας (ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων υπηρεσιών, δραστικές περικοπές στον κρατικό προϋπολογισμό, μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων, μισθολογικές περικοπές, περιορισμός κοινωνικών παροχών και πολλά άλλα) που επέβαλλε το ΔΝΤ, ιδίως στην Τυνησία, στην Αίγυπτο και την Λιβύη. Η κατά 45% η αύξηση στις τιμές των σιτηρών που προκάλεσε η ρώσικη αναστολή εξαγωγής σιτηρών του περασμένου καλοκαιριού και η αστραπαία εκτίναξη που αυτή προκάλεσε στις τιμές του ψωμιού του κρέατος, του γάλατος, του κοτόπουλου (τα σιτηρά χρησιμοποιούνται και για ζωοτροφή).

Όλα αυτά, σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση της αστυνομοκρατίας και της πολιτικής καταπίεσης, φόρτωσαν, τις ήδη βεβαρημένες κοινωνίες των αραβικών χωρών, με ακόμα μεγαλύτερη κοινωνική αγανάκτηση και απόγνωση –τα δυνατότερα κοινωνικά εκρηκτικά υλικά- που δεν χρειαζόνταν παρά μια μόνο σπίθα για να πάρουν φωτιά.

Οι σπίθες της επαναστατικής ανάφλεξης

Η αυτοπυρπόληση – διαμαρτυρία, του άνεργου πτυχιούχου Τυνησίου Μοχάμεντ Μπουαζίζι, (που για να ζήσει έκανε τον πλανόδιο πωλητή φρούτων), στις 17 Δεκεμβρίου 2010, στην Τυνησία, σε συνδυασμό με την σωρεία αποκάλυψεων που έβγαζαν στην επιφάνεια τα έγγραφα του WikiLeaks για την τεράστια λεηλασία της χώρας από το καθεστώς του Μπεν Αλί – Τραμπελσί, έδωσαν τους πρώτους σπινθήρες για την μεγάλη κοινωνική έκρηξη. Που σαν αστραπή μεταδόθηκε στην Αίγυπτο, την Λιβύη, την Αλγερία, το Μαρόκο, την Υεμένη, το Ομάν, το Μπαχρέιν, την Σομαλία.

Το επαναστατικό αυτό ντόμινο, σε μια από τις πιο ευαίσθητες και κρίσιμες περιοχές του πλανήτη, λόγω του πετρελαίου, άγγιξε ακόμα και το κάστρο της Σαουδικής Αραβίας και ενεργοποίησε έναν από τους χειρότερους εφιάλτες του ιμπεριαλιστικού κόσμου.

Τρόμος και ελιγμοί απελπισίας

Τρομοκρατημένοι οι μονάρχες, βασιλιάδες, σεϊχηδες, φύλαρχοι και ολόκληρος ο συρφετός των πριγκίπων, της οικογενειοκρατίας και των κλικών που πλαισιώνει τα τυραννικά καθεστώτα τους στις πλάτες των λαών και του κοινωνικού πλούτου των χωρών τους, αντέδρασαν αρχικά σπασμωδικά και βίαια, σκορπώντας χιλιάδες νεκρούς με τους τρομοκρατικούς αστυνομικούς και πάνοπλους μηχανισμούς που είχαν στήσει.

Στην συνέχεια κατέφυγαν σε υποσχέσεις ψευδοδημοκρατικών «παραχωρήσεων» ή και σε μικροοικονομικές «παροχές». Χαρακτηριστική η περίπτωση του 86χρονου βασιλιά Αμπντάλα της Σαουδικής Αραβίας με την βασιλική οικογένεια των 7.000 πριγκίπων. Του Μίδα με τα αμύθητα πλούτη που ελέγχει

το 1/5 των παγκόσμιων κοιτασμάτων πετρελαίου αλλά το 40% του πληθυσμού της χώρας του ζει σε άθλιες συνθήκες ενώ το 70% δεν έχει δικό του σπίτι και το 30% είναι άνεργοι. Αυτός ο μονάρχης, με το ξέσπασμα της εξέγερσης, επιχείρησε να την «στομώσει», σκορπώντας, (με την μορφή «κοινωνικών επιδομάτων» άτοκων δανείων κλπ), 35 δισ. δολ. χωρίς όμως επιτυχία!!

Οι έντρομοι τύραννοι κατέφυγαν ακόμα και σε ανταλλαγή κατασταλτικών δυνάμεων για να σπρίξουν ο ένας τον άλλον –όπως στην περίπτωση της Σαουδικής Αραβίας, που πάνοπλοι στρατιώτες και αστυνομικοί της, εισέβαλαν στο Μπαχρέιν, μετά από αίτημα του εκεί αρχηγού του κράτους σεΐχη Αλ Χαλίφα, για την καταστολή του λαϊκού ξεσηκωμού!

Στο τέλος, προκειμένου να σωθεί το καθεστώς, υποχρεώνονται ακόμα και στην απομάκρυνση των επικεφαλής της εξουσίας (Αίγυπτος, Τυνησία) και στην υιοθέτηση διάφορων καθεστωτικών πολιτικών ελιγμών για την διαχείριση της λαϊκής οργής.

Στην περίπτωση της Λιβύης, βέβαια, ο Καντάφι και η δολοφονική κλίκα του δεν δίστασαν να εξαπολύσουν ολόκληρο τον πάνοπλο στρατιωτικό μηχανισμό των μισθοφόρων τους, με τα εξελιγμένα όπλα τελευταίας τεχνολογίας που διαθέτει, ενάντια στο εξεγερμένο λαό, προκαλώντας εκατόμβες νεκρών απροσδιόριστες καταστροφές.

Οι εφιάλτες του ιμπεριαλισμού

Μα πιο πολύ τρομοκρατημένα είναι τα επιτελεία του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Που βλέπουν τις πολύχρονες προσπάθειές τους για ασφυκτικό έλεγχο των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων αυτής της κρίσιμης περιοχής του πετρελαίου, να καταρρέουν. Η ικανότητα του Ισραήλ να ασκεί την δραστηριότητα του τοποτηρητή για λογα-

ριασμού του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η διατήρηση της ιμπεριαλιστικής «ασφάλειας» για την κανονική και ελεγχόμενη ροή του πετρελαίου σύμφωνα με τις δικές τους επιλογές, δεν μπορούσε να πραγματοποιείται παρά μόνο με την ύπαρξη ανάλογα ελεγχόμενων τυραννικών καθεστώτων σε ολόκληρη την περιοχή, που εναρμονίζονταν και ανταποκρίνονταν στις ιμπεριαλιστικές αυτές ανάγκες. Γι' αυτούς τους λόγους, τα καθεστώτα του Χάσνι Μουμπάρακ στην Αίγυπτο, του Μπεν Αλί στην Τυνησία, και όλων των υπολοίπων σχεδόν ισόβιων «αρχηγών» και βασιλέων της Β. Αφρικής και της Μ. Ανατολής προβάλλονταν από τους ιμπεριαλιστές ως «υποδείγματα πειθήνιων υπηκόων» και στα πλαίσια της «δημιουργικής συνεργασίας», όπως την λένε, τους παραχωρούσαν κάθε υποστήριξη.

Σήμερα, με τις διεργασίες μετασχηματισμού που επέβαλαν οι λαϊκές εξεγέρσεις σε όλες αυτές τις αραβικές χώρες, η προοπτική για δημοκρατικές ελευθερίες και με ελάχιστη (έστω και κατ'επίφαση) «λαϊκή συμμετοχή» μιας «αστικής δημοκρατίας» ευρωπαϊκού τύπου, στην διακυβέρνησή τους, αποτελεί εφιάλτη και απειλή για τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Όπως αναφέρει αρθρογράφος της εφημερίδας «Το ΒΗΜΑ» (27/2/2011): «Μια στοιχειωδώς, έστω, δημοκρατική Μέση Ανατολή θα είναι πολύ λιγότερο συνεργάσιμη με τις Ηνωμένες Πολιτείες εναντίον μιας μουσουλμανικής χώρας, δηλαδή του Ιράν, απ' ό,τι η Αίγυπτος του Χόσνι Μουμπάρακ. Ένα λιγότερο εξαρτημένο από την Ουάσιγκτον Μπαχρέιν ή Κουβέιτ με ευρύτερη τη λαϊκή συμμετοχή στη διακυβέρνησή τους δεν θα είναι τόσο πρόθυμα όσο ήταν μέχρι πρόσφατα να επιστρέψουν στο Ισραήλ να διέρχονται ελεύθερα τα αεροσκάφη του πάνω από τον εναέριο χώρο τους στις «αναγνωριστικές» (επί του παρόντος...) πτήσεις τους προς Συρία και Ιράν.»

Επέμβαση στη Λιβύη: Υποκρισία και αγωγή του ιμπεριαλισμού

Ο τρόμος και η αγωγή των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών, από το κύμα των εξεγέρσεων των αραβικών λαών και των συνεπειών που μπορούν να έχουν στον έλεγχο και τη ροή του πετρελαίου, καταγράφηκε ανάγλυφα στην στάση τους για τον Καντάφι της Λιβύης και στην απόφασή τους για στρατιωτική παρέμβαση.

Στο παραπάνω πριν την εξέγερση στη χώρα αυτή, οι ηγέτες των ΗΠΑ και της Ευρώπης μπαινόβγαιναν στην σκηνή του Καντάφι εναγκαλιζόμενοι και υπογράφοντες συμφωνίες μαζί του. Αμέσως μετά, κράτησαν μια αμήχανη σιωπή. Κατόπιν, όταν η εξέγερση έφτανε και στην Τρίπολη, άρχισαν να του συστήνουν να «φύγει». Στην συνέχεια, αξιοποιώντας τις εγκληματικές του φρικαλεότητες εναντίον των εξεγερμένων, άρχισαν να «μελετάνε» για «επεμβάσεις», περιμένοντας βέβαια, να εξοντώσει πρώτα την εξέγερση. Τέλος, μέσω του ΟΗΕ, επικαλούμενοι, με αποκάλυπτη υποκρισία, «ανθρωπιστικούς λόγους» και χρησιμοποιώντας προσηματικά, αποφάσεις και αεροπλάνα του Αραβικού Συνδέσμου, αποφά-

σισαν την στρατιωτική παρέμβαση στοχεύοντας στην αποπομπή του κανταφικού εκτρώματος και στην εγκαθίδρυση καθεστώτος που θα συνεχίζει το έργο του και θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Ελπίζοντας ταυτόχρονα, ότι η στρατιωτική αυτή επέμβαση, θα αποτελέσει φράκτη συγκράτησης ή εξασθένησης των υπόλοιπων αραβικών λαϊκών εξεγέρσεων που βρίσκονται σε εξέλιξη, παρεμποδίζοντας την ανάπτυξή της μέσα στην Σαουδική Αραβία.

Το πραγματικό περιεχόμενο της αποφασισμένης ιμπεριαλιστικής επέμβασης του ΟΗΕ εκφράζεται και από το γεγονός ότι άραβες τύραννοι που βρίσκονται αντιμέτωποι με την εξέγερση των λαών τους και χρησιμοποιούν ανελέητη αστυνομική και στρατιωτική βία εναντίον τους, στέλνουν αεροπλάνα για να «βοηθήσουν», δήθεν, τους Λίβυους εξεγερμένους!!

Και σ' αυτή την ιμπεριαλιστική επέμβαση, η κυβέρνηση του ελληνικού κεφαλαίου, ανταποκρίθηκε από τους πρώτους. Παραχωρώντας την Σούδα ως κέντρο ανάπτυξης των επιχειρήσεων και συμμετέχοντας με πολεμικά αεροπλάνα και ελικόπτερα, με «υπερπρόσφατα» διαφημίζει την πειθήνια δουλικότητά της στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, συνεισφέροντας στην καταστολή των αραβικών επαναστάσεων.

Η εξέγερση των αράβων εκμεταλλευόμενων κομμάτι της παγκόσμιας κοινωνικής αναταραχής

Τα διεθνή και εθνικά ΜΜΕ Αμερικής, Ευρώπης και ολόκληρου του άλλου κόσμου, με απεγνωσμένες προσπάθειες επιχειρούν να εμφανίσουν τις αραβικές εξεγέρσεις είτε ως «ισλαμικές» και θρησκευτικού χαρακτήρα, είτε ως υποκινούμενες από «μυστηριώδεις» δυνάμεις ή συνωμοσίες, ή στην καλύτερη περίπτωση, τις περιορίζουν μόνο ως «διαμαρτυρία» απέναντι στους «κακούς» άρχοντες.

Τα γεγονότα όμως διαλύουν κάθε τέτοια προσπάθεια συσκότισης και παραπλάνησης. Οι αραβικές εξεγέρσεις, που συγκλονίζουν από τον Δεκέμβριο του 2010 τον κόσμο, είναι κατά κύριο λόγο κοινωνικές εξεγέρσεις της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευμένων. Τροφοδοτούνται από την αγανάκτηση που προκαλούν οι βαριές συνέπειες της οικονομικής καπιταλιστικής κρίσης πάνω στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Κυριαρχούνται από οικονομικές διεκδικήσεις βελτίωσης της ζωής

των εργαζομένων, που συμπλέκονται με πολιτικές διεκδικήσεις ενάντια στην απολυταρχία των διεφθαρμένων εκμεταλλευτικών καθεστώτων. Καθορίζονται όχι μόνο από εθνικά χαρακτηριστικά. Αποτελούν κομμάτι της παγκόσμιας κοινωνικής αναταραχής των εργαζομένων και των εκμεταλλευόμενων της Ευρώπης και όλου του πλανήτη ενάντια στην φτώχεια και την εξαθλίωση που γεννούν η κρίση και οι αζεπέραστες αντιθέσεις κι αντινομίες του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Χωρίς πρόγραμμα και επαναστατική ηγεσία

Όμως, παρά την αξιοθαύμαστη γενναιότητα, την ανεξάντλητη δυναμικότητα και την επίμονη αποφασιστικότητα που έδειξαν όλες αυτές οι εξεγέρσεις των αράβων εκμεταλλευόμενων, το κυρίαρχο χαρακτηριστικό που καθορίζει την συνολική πορεία τους και την δυνατότητα νίκης τους, -το οποίο αποτελεί μάθημα και προειδοποίηση για την ευρωπαϊκή και την παγκόσμια εργατική τάξη- είναι η έλλειψη οργάνωσης τους, η απουσία προγράμματος και ενιαίας κατεύθυνσής τους, για την κατάληψη της εξουσίας και την αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης με την σοσιαλιστική ανατροπή. Η απουσία επαναστατικής εργατικής ηγεσίας και της επαναστατικής οργάνωσης της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης. Όχι μόνο στο εθνικό επίπεδο αυτών των χωρών αλλά και σε διεθνές επίπεδο.

Είναι ακριβώς αυτό που εμποδίζει την συμπύκνωση της δυναμικής των εξεγέρσεων σε ένα ενιαίο και συγκεκριμένο κοινωνικό και πολιτικό στόχο. Που δίνει την δυνατότητα στα τυραννικά καθεστώτα να «ελίσσονται» με απαιτητές παραχωρήσεις και να μεταλλάσσονται σε κίβδηλες «δημοκρατίες». Που αφήνει χώρο στην κάθε αστική «δημοκρατική» ομάδα να περιορίζει τις πολιτικές διεκδικήσεις των εξεγερμένων μέσα στα όρια του εκμεταλλευτικού καθεστώτος. Που επιτρέπει στους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς να ετοιμάζουν απροκάλυπτα στρατιωτικές και πολιτικές επεμβάσεις εναντίον των εξεγερμένων, στο όνομα των «δημοκρατικών» και «ανθρωπιστικών» «δικαιωμάτων» που οι ίδιοι αυτοί μηχανισμοί, για δεκαετίες και με ανελέητο τρόπο, οργανώνουν και προωθούν την καταπάτησή τους! Που απειλεί τις μεγαλειώδεις αυτές εξεγέρσεις να μείνουν στα μισά του δρόμου που ξεκίνησαν και να οδηγηθούν σε ήττες.

Οι φονιάδες των λαών έγιναν τώρα «προστάτες» του λαού της Λιβύης

Στο Ιράκ οι ηγέτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είχαν πει ότι εισβάλανε για να εξουδετερώσουν τα όπλα μαζικής καταστροφής που διέθετε, τάχα, το τυραννικό καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν! Όμως, παρ' όλο που δεν βρήκαν τα όπλα μαζικής καταστροφής, συνέχισαν να σφάζουν τον ιρακινό λαό και να ρημάζουν τη χώρα του. Αποδείχνοντας έτσι ότι ο αληθινός στόχος της γκαγκοτερικής εισβολής τους δεν ήταν άλλος από τον φυσικό πλούτο (πετρέλαιο, κλπ) της σημαντικής αυτής χώρας και ολόκληρης της περιοχής.

Τώρα, ύστερα από την επαναστατική εξέγερση των αραβικών λαών ενάντια στα τυραννικά καθεστώτα (συνεργάτες των ιμπεριαλιστών) οι ηγέτες του ευρωπαϊκού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έγιναν ξαφνικά «προστάτες» του λαού της Λιβύης! Ύψωσαν τη σημαία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (ΟΗΕ), κινητοποίησαν όλοι μαζί τις μηχανές του θανάτου και όρμησαν σαν τους γύπες που οσμίστηκαν ψοφίμι. Σκάβοντας τη γη της Λιβύης με βόμβες και πυραύλους ανέλαβαν να ειρηνέψουν τη χώρα και να υπερασπίσουν τις «δημοκρατικές ελευθερίες» του λαού της!!

Για άλλη μια φορά οι φονιάδες των λαών, οι πειρατές του ιμπεριαλισμού που σαπίζει, φορώντας το μανδύα του ειρηνοποιοῦ εξορμούν για να αντικαταστήσουν έναν λαομίσητο τύραννο με κάποιον άλλο, που θ' αναλάβει να στερεώσει το κλονισμένο καθεστώς της ιμπεριαλιστικής ληστείας κάτω από τη σημαία της κεφαλαιοκρατικής «δημοκρατίας» και της «ειρήνης» του τρόμου, της ανεργίας, της μετανάστευσης, της πείνας και της αστυνομικής βαρβαρότητας! Αυτής της ίδιας «δημοκρατίας» και «ειρήνης» που επικρατεί στις χώρες των πειρατών φονιάδων και σ' ολόκληρο τον πλανήτη!

Όμως και το νέο αυτό έγκλημα των ιμπεριαλιστών, θα ήταν αδύνατο να συντελεστεί, αν οι ηγέτες του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, οι ηγέτες της λεγόμενης αριστεράς, δεν ήταν υποταγμένοι στην «δημοκρατία» και στην «ειρήνη» των ιμπεριαλιστών φονιάδων. Αν αποφάσιζαν να συμβαδίσουν με τους εξεγερμένους αραβικούς λαούς και να κινητοποιήσουν τους εργαζόμενους όλων των χωρών στο πλευρό του λιβυκού λαού για το γκρέμισμα της τυραννίας και ενάντια στην ιμπεριαλιστική πειρατεία.

Την αληθινή δημοκρατία και την πραγματική ειρήνη και ελευθερία, δεν θα την κατακτήσουν ποτέ οι λαοί με τις βόμβες, τους πυραύλους και τις επιδρομές των ιμπεριαλιστών και των στρατοκρατών φονιάδων.

Μόνο με την ασίγαστη ταξική πάλη των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων για την ανατροπή του σαπισμένου καπιταλισμού, σε κάθε χώρα και σε όλο τον κόσμο. Μόνο με την ενιαία δράση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος για τον σοσιαλισμό των επαναστατικών Εργατικών Συμβουλίων, θα απαλλαγεί η ανθρωπότητα οριστικά απ' όλους τους δυνάστες, τους ιμπεριαλιστές, τους στρατοκράτες και τις ληστρικές επιδρομές της αγριανθρωπικής «δημοκρατίας» τους!

Αλλά η επαναστατική αυτή παγκόσμια ταξική πάλη όλων των σκλάβων του κεφαλαίου, για νάναι νικηφόρα, απαιτεί μια νέα επαναστατική, μαρξιστική ηγεσία, ένα παγκόσμιο κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, το κόμμα της εργατικής πρωτοπορίας.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Ο δεύτερος γιαιπωνέζικος πυρηνικός Αρμαγεδώνας

... «Μα το πιο όμορφο απ' όλα είναι η μετάδοση της παπικής ευλογίας από το ραδιόφωνο! Και τι μπορούσε να είναι πιο παράλογο και αποκρουστικό από την ένωση της περήφανης τεχνολογίας με τις μαγείες του Ρωμαίου αρχιδρυΐδη. Πραγματικά, η νομισσοσύνη της ανθρωπότητας κυλιέται μέσα στις ίδιες ακαθαρσίες της».

Α.Τρότσκι: «Ημερολόγιο της Εξορίας», 1935, «Διαλεκτά κείμενα», Αθήνα 1959, σελίδες 105-106

Η Ιαπωνία είναι η πρώτη χώρα θύμα της επιστημονικής και τεχνολογικής προόδου, όταν αυτή η πρόοδος είναι στα χέρια εγκληματικών σκοπών στην υπηρεσία αντικοινωνικών και αντιανθρωπιστικών συμφερόντων.

Τον Αύγουστο του 1945 και ενώ ο δεύτερος παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος έχει κριθεί, η Ιαπωνία δέχεται τις αμερικάνικες εγκληματικές πυρηνικές επιθέσεις στο Ναγκασάκι και τη Χιροσίμα, με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, αμέτρητους τραυματίες και μακροχρόνιες φρικτές συνέπειες στην υγεία του πληθυσμού που διαρκούνε ακόμα, όπως και ασύλληπτες καταστροφικές υλικές συνέπειες στις πληγείσες πόλεις και στο φυσικό περιβάλλον.

Παρ' όλα αυτά, ο γιαιπωνέζικος καπιταλισμός, που έχει αξιοποιήσει στο έπακρο την «εργασιομανία», την πειθαρχία και την διάθεση υποταγής, που φημίζονται ως τα «έμφυτα χαρίσματα» αυτού του λαού, για να επιβεβαιώσει με τον πιο πανηγυρικό τρόπο, πως το μόνο κριτήριο και κίνητρο του είναι το κέρδος, γέμισε την πιο σεισμοπαθή χώρα του κόσμου με ολόκληρο δίκτυο από πυρηνικά εργοστάσια, 17 τον αριθμό με 55 αντιδραστήρες, αδιαφορώντας πλήρως για τις συνέπειες του εγχειρήματός του.

Έτσι με το μεγαλύτερο σεισμό στην ιστορία της χώρας τις 11ης 3ου 2011 και το επακολούθησαν τσουνάμι, είχαμε εκρήξεις σε πυρηνικούς σταθμούς, με το θάνατο ενός τεχνικού, ένδεκα τραυματίες, διαρροή ραδιενέργειας και εκκένωση των γύρω περιοχών. Οι Εταιρείες αυτών των πυρηνικών σταθμών, που οι ανακοινώσεις τους αντιφάσκουν με αυτές της ιαπωνικής κυβέρνησης, χρησιμοποιούνε σ' αυτούς τους σταθμούς ένα ιδιαίτερα τοξικό καύσιμο, μείγμα

οξειδίων, που αποτελείται από ουράνιο και πλουτώνιο, που προέρχονται από ανακυκλωμένα πυρηνικά απόβλητα και είναι πολύ πιο αντιδραστικό από τα κλασικά καύσιμα.

Το πλουτώνιο δεν υπάρχει ελεύθερο στη φύση. Είναι πολύ τοξικό χημικό δηλητήριο και αρκεί να εισπνεύσει κάποιος ένα μόνο μόριο του για να πάθει καρκίνο.

Όταν λοιπόν ο καπιταλισμός έχει καλύψει αυτή τη μαρτυρική νησιωτική χώρα – πρώτο θύμα της ατομικής ενέργειας – με ολόκληρο δίκτυο τέτοιων εργοστασίων, όταν μάλιστα μετά τον φονικό σεισμό των 9 ρίχτερ και το φονικότερο τσουνάμι, οι ακτές της ανυψώθηκαν από τη μία πλευρά 2,5 μέτρα και ενεργοποιήθηκε παλιό ηφαιστείο που εκτοξεύει πέτρες, λάβα και στάχτη σε ύψος 4 χιλιάδων μέτρων, σκεφτείτε τι μέλλον περιμένει τους εργαζόμενους και το λαό της Ιαπωνίας και ολόκληρου του πλανήτη, κάτω από αυτό το βάρβαρο σύστημα, που μπροστά στο κέρδος το αφήνουν αδιάφορο οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι και οι μεγαλύτερες καταστροφές της ανθρωπότητας.

Ρώσος πυρηνικός επιστήμονας, κατηγορήσε τους Γιαιπωνέζους «πυρηνάρχες» αυτών των εταιρειών, πως επέδειξαν την μεγαλύτερη απληστία μη αφήνοντας ανεκμετάλλευτο ούτε εκατοστό από το έδαφος πάνω στο οποίο βρίσκονται αυτά τα εργοστάσια.

Η επιστήμη, η τεχνική, η τεχνολογία, θα λειτουργήσουνε πραγματικά υπέρ του ανθρώπου, όταν σκοπός της παραγωγής γίνει η κάλυψη των αναγκών των ανθρώπων και όχι ο παγωμένος αέρας του κέρδους.

Βαγγέλης Σακκάτος

Υ.Γ.: Ήδη στο Τόκιο, πόλη με 40 εκατομμύρια κατοίκους, υπάρχει πρόβλημα στο νερό, που περιέχει διπλάσια ποσότητα ραδιενέργειας από την επιτρεπόμενη και δεν θα πρέπει να καταναλώνεται ως πόσιμα, κυρίως από τα παιδιά, όπως και στα λαχανικά.

Οι προσπάθειες διόρθωσης των βλαβών στους αντιδραστήρες που χτύπησε το τσουνάμι, ήταν αναποτελεσματικές και η κατάσταση κάθε μέρα χειροτερεύει.

24.3.2011 Β.Σ.

Η «ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ», ΤΟ «ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ» ΚΑΙ ΤΑ «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ»

Τα «Δεκεμβριανά» ή «ο ματοβαμένος Δεκέμβρης του 1944», δεν είναι το χρονικό μιας συγκλονιστικής εργατο-λαϊκής επαναστατικής εξέγερσης 33 ημερών. Μιας ηρωικής επαναστατικής απόπειρας του λαού της Αθήνας, που την έπνιξαν στο αίμα οι «δημοκράτες» ηγέτες του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού μαζί με τις συμμορίες της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης!

Ούτε και είναι τα «Δεκεμβριανά» μια μακρινή επαναστατική ιστορία, που πρέπει να αφιεθεί στην έρευνα και στη μελέτη των ιστορικών του μέλλοντος. Σε τέτοιες μισές αλήθειες ή υπεκφυγές, που συνοδεύονται και από άφθονες «αντιιμπεριαλιστικές» και εθνοπρεπείς αντιστασιακές φαμφάρες, καταφεύγουν όσοι έχουν λόγους σοβαρούς να παραποιήσουν και να κρύψουν την αλήθεια, να αποπροσανατολίσουν τις νέες γενιές των αγωνιστών.

Αντίθετα, όσα φοβερά και ηρωικά έγιναν εκείνες τις 33 μέρες, μαζί με όλα όσα είχαν προηγηθεί και όσα ακολούθησαν ύστερα από την επαναστατική εκείνη εργατο-λαϊκή έφοδο, δεν είναι μόνο μια δραματική όσο και ένδοξη ιστορία ταξικής πάλης, ούτε και μακρινό τάχα παρελθόν, μα είναι συνάμα και παρόν! Είναι και σημερινή ζωντανή κοινωνικο-πολιτική πραγματικότητα. Γιατί τόσο οι κοινωνικο-πολιτικές αιτίες που γέννησαν τον προλεταριακό εκείνον επαναστατικό ξεσπκωμό του Δεκέμβρη, όσο και οι κομματικοί σχηματισμοί που προετοίμασαν και οδήγησαν στην ήττα και την σφαγή του, εξακολουθούν, ακόμα και σήμερα, να ελέγχουν και να καθορίζουν τις κοινωνικο-πολιτικές εξελίξεις στη χώρα. Και μάλιστα, μέσα σ' ένα πλαίσιο πολύ πιο προχωρημένης ιμπεριαλιστικής παρακμής, του σαπισμένου παγκόσμιου καπιταλισμού. Σε τούτη εδώ την εποχή της παρατεταμένης θανάσιμης αγωνίας του. Εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων.

Το κίνημα της εργατικής τάξης, το κίνημα του εκμεταλλεζόμενου λαού της χώρας, το κίνημα της νεολαίας μας, δε θα βρουν ποτέ το δρόμο για την αποτίναξη της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, το δρόμο που οδηγεί στη σοσιαλιστική απελευθέρωση και στην ειρήνη, αν δεν αντλήσουν τα σωστά μαθήματα από την τραγωδία των «Δεκεμβριανών» και ολόκληρου του εμφυλίου πολέμου, του 1944-49!

Σ' αυτή την τιάνια σύγκρουση των δυνάμεων της κοινωνικής προόδου, με τις δυνάμεις της αντίδρασης και της παρακμής, τις δυνάμεις της αντεπανάστασης, δοκιμάστηκαν και κρίθηκαν, άλλη μια φορά, οι ιδέες του επιστημονικού σοσιαλισμού, οι επαναστατικές ιδέες του μαρξισμού από τη μια και οι εθνικο-ρεφορμιστικές αυταπάτες, οι ιδέες της ειρηνικής κοινωνικής μεταρρύθμισης, της ταξικής συμφιλίωσης και της «εθνικής ενότητας», από την άλλη.

Πριν από το ξέσπασμα του δεύτερου ιμπεριαλιστικού μακελειού (που το πρόβλεπαν οι μαρξιστές επαναστάτες) αναμετρήσαν, μέσα στο εργατικό κίνημα, το πρόγραμμα του επαναστατικού μαρξισμού, το πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, με το εθνικο-ρεφορμιστικό πρόγραμμα του γραφειοκρατικού σοσιαλπατριωτικού σταλινισμού, που είχε επικρατήσει στην ΕΣΣΔ, στην Κομμουνιστική Διεθνή και στα τμήματά της.

Κι όταν σήμανε η ώρα της επαναστατικής κρίσης, όταν το εργατο-λαϊκό επαναστατικό κίνημα τράβηξε προς το δρόμο της επαναστατικής ανατροπής του σαπισμένου καπιταλισμού, προς το δρόμο του μαρξισμού, οι εθνικο-ρεφορμιστές σταλινικοί ηγέτες του ΚΚΕ, υψώνοντας τις σημαίες της «εθνικής ενότητας» και του «λαϊκού μετώπου», τις σημαίες της ταξικής συνεργασίας και ανασύλωσης της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, με την προσωπίδα της «λαϊκής δημοκρατίας», φανέρωσαν ολόκληρη την αντεπανάστατική ουσία του μεταρρυθμιστικού τους προγράμματος. Κι ενώ είχαν στα χέρια τους την ηγεσία της χώρας, αυτοί προτίμησαν να την παραδώσουν στα όργανα της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής αντίδρασης, στο όνομα της «εθνικής ενότητας» του αντιφασιστικού αγώνα και της «ομαλής εξέ-

λιξης»! Ρίχνοντας έτσι το επαναστατικό κίνημα κάτω από το λεπίδι των κοινωνικών αποβρασμάτων και των μισθοφόρων του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού!

Κι όμως, αυτοί οι πρωτεργάτες της ήττας και της καταστροφής του επαναστατικού εργατικού μας κινήματος. Αυτοί οι δολοφόνοι των επαναστατών μαρξιστών. Αυτοί οι ψευτοκομμουνιστές αντεπανάστατες ηγέτες, οι αμετανόητοι κήρυκες των «λαϊκών μετώπων» και της εθνικο-ρεφορμιστικής ταξικής συνεργασίας, εξακολουθούν και στις μέρες μας να διαδραματίζουν ρόλο στην πορεία των κοινωνικών μας εξελίξεων. Και στο όνομα του μαρξισμού – λενινισμού, απορρίπτουν όπως πάντα το μπολσεβίκικο πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και προβάλλουν το μικροαστικό εθνικο-ρεφορμιστικό πρόγραμμα της «λαϊκής εξουσίας», το ίδιο ουσιαστικά πρόγραμμα που οδήγησε στην ήττα του Δεκέμβρη και του εμφυλίου!

Ταυτόχρονα, με τις γνωστές υποκριτικές αποφάσεις συνεδρίων τους, που χαρακτηρίζουν σαν «λάθη» τα αμέτρητα αντεπανάστατικά εγκλήματα τους, συνεχίζουν να παραπλανούν έναν αριθμό πρωτοπόρων αγωνιστών, καλλιεργούν αντιδραστικούς μύθους σοσιαλπατριωτικούς και προπαρασκευάζουν τα νέα αντεπανάστατικά «λάθη» τους!

Είναι γι' αυτό ανάγκη επιταχτική να μάθουν οι νέες γενιές των αγωνιστών όλη την αλήθεια για τα «Δεκεμβριανά», για όλες τις αντεπανάστατικές συμφωνίες που υπέγραφαν οι σταλινικοί ηγέτες του ΚΚΕ και για την σφαγή του επαναστατικού μας κινήματος.

Για το σκοπό αυτό (όπως το υποσχεθήκαμε) από το τεύχος αυτό της μικρής εφημερίδας μας, αρχίζουμε να δημοσιεύουμε διάφορα κείμενα που αποδείχνουν την αντεπανάστατική ουσία της ψευτοκομμουνιστικής πολιτικής και πράξης, όχι μόνο των σταλινικών ηγεσιών του ΚΚΕ (από το 1930 μέχρι σήμερα) αλλά και του παγκόσμιου σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού, που με τα εγκλήματά του εξασφάλισε την ως τώρα επιβίωση του σαπισμένου καπιταλισμού!

ΓΙΑ ΤΙ ΘΑΡΘΟΥΝΕ

Το Γενάρη του 1943 (δυο σχεδόν χρόνια πριν από τον «ματοβαμένο Δεκέμβρη» του 1944) όταν η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ έβαζε το επαναστατικό κίνημα στην υπηρεσία των λεγόμενων «δημοκρατικών» ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αγγλο-αμερικάνων κλπ, συμμάχων της σταλινικής ρώσικης γραφειοκρατίας, το ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς (ΕΟΚΔΕ) δημοσίευε στην εφημερίδα του (ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ, φύλλο 2) το παρακάτω άρθρο. Με το οποίο αποκάλυπτε την αντιδραστική ουσία της σταλινικής εθνο-ρεφορμιστικής πολιτικής. Και προειδοποιούσε, με βάση την ιστορική εμπειρία και τον μαρξισμό, για τους θανάσιμους κινδύνους που εγκυμονούσε, για τον μαχόμενο λαό, η ολέθρια καιροσκοπική πολιτική της «εθνικής ενότητας», την πολιτική της συνεργασίας με τις δυνάμεις της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής (δήθεν αντιφασιστικής) αντίδρασης. Τις προειδοποιήσεις εκείνες των μαρξιστών επαναστατών της ΕΟΚΔΕ (που προκαλούσαν λύσσα στους σταλινικούς τυφλοπόντικες) τις είδαμε δυστυχώς να επαληθεύονται πλήρως με τα «Δεκεμβριανά» και την συντριβή του επαναστατικού κινήματος. Δίχως όμως, μέχρι σήμερα, οι σταλινικοί ηγέτες του ΚΚΕ, να χουν εγκαταλείψει την αντιεπαναστατική ουσία της πολιτικής και του προγράμματός τους.

ΓΙΑ ΤΙ ΘΑΡΘΟΥΝΕ

Η τελευταία απόφαση των αγγλοαμερικάνων στη Βόρεια Αφρική διέγραψε καθαρότερα στον ορίζοντα την απειλή μιας μελλοντικής τους εισβολής στην ευρωπαϊκή ήπειρο, που σήμερα βρίσκεται σχεδόν ολοκληρωτικά κάτω από τον έλεγχο των αξονικών δυνάμεων. Το ραδιόφωνο μάλιστα του Λονδίνου επανειλημμένα ανάγγειλε πριν από λίγο καιρό πως η Ιταλία και οι βαλκανικές χώρες θα είναι οι πρώτες περιοχές στις οποίες θα εξαπολυθεί η επίθεση των συμμάχων, άποψη που συζητιέται σοβαρά και από τον τουρκικό τύπο. Και οι εθνικιστές όλων των αποχρώσεων χαιρετίζουν κιάλας στη μελλοντική είσοδο των συμμαχικών στρατευμάτων τη χαραυγή της απελευθέρωσης των κατοίκων της χώρας αυτής και της απολύτρωσης από τα δεινά τους.

Οι αγγλοαμερικάνοι ιμπεριαλιστές ελευθερωτές! Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αυταπάτη και κυνικότερο σύγχρονο ψέμα απ' αυτό. Είναι πραγματικά αστείο να μιλάει κανείς σήμερα για τον απελευθερωτικό ρόλο και τους απελευθερωτικούς σκοπούς μιας οποιασδήποτε από τις δύο αντιμαχόμενες ιμπεριαλιστικές παρατάξεις. Και οι δύο τους όπου πατήσανε το πόδι τους το κάνανε για να υποτάξουν και να υποδουλώσουν και όχι να απελευθερώσουν και να απολυτρώσουν. Τα μικρά κράτη και οι εθνότητες στον πόλεμο αυτό όπως και στον προηγούμενο του 1914-1918 στάθηκαν απλώς μικρά πόνια στο μεγάλο παιχνίδι των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Δεν σεβάστηκαν αυτές ούτε

την ανεξαρτησία τους ούτε την ακεραιότητα τους ούτε τον πλούτο τους ούτε τη ζωή των πληθυσμών τους. Αν οι φασίστες καταχτητές εισβάλανε στην Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Νορβηγία, Βέλγιο, Ολλανδία, Γιουγκοσλαβία, Ελλάδα και εξαναγκάσανε τους Ρουμάνους, τους Ουγγαρέζους και τους Φινλανδούς να πολεμήσουν πλάι τους, οι «απελευθερωτές» αγγλοαμερικάνοι δεν ενεργήσανε διαφορετικά στο Ιράκ, το Ιράν και τελευταία στη Βόρεια Αφρική και δεν καταβάλανε λιγότερες προσπάθειες για να δέσουν πίσω από το δικό τους πολεμικό άρμα τους μικρούς λαούς. Κι αν οι αξονικές δυνάμεις για να πραγματοποιήσουν το πρόγραμμά τους για την παγκόσμια κυριαρχία ρίξαν όλο το βάρος της συντήρησης των στρατευμάτων και των πληθυσμών τους στους ώμους των νικημένων λαών και καταλυστήσανε τη χώρα αυτή καταδικάζοντας τον πληθυσμό της στον ομαδικό αφανισμό από την πείνα, οι αντίπαλοί τους δεν θα 'ρθουν παρά για να συμπληρώσουν το έργο χύνοντας και την τελευταία σταγόνα αίματος που απόμεινε μέσα στις φλέβες του λαού της.

Οι εργαζόμενοι της χώρας μας, που σπείρανε τα κόκαλά τους στις απάτητες κορφές των χιονισμένων βουνών της Αλβανίας, κινδυνεύουν να κληθούν και πάλι, πριν καλά-καλά προφτάσει να καθαρίσει η ατμόσφαιρα από τους καπνούς της μάχης και να σβήσουν οι κρότοι των κανονιών και οι σπαραχτικές κραυγές των πληγωμένων, να καταβάλουν το φόρο του αίματος στο Μολώχ του ιμπεριαλισμού.

Οι αγγλοαμερικάνοι θα 'ρθουνε αλλά όχι για να μας απελευθερώσουν, θα 'ρθουνε για να μας χρησιμοποιήσουν για τους δικούς τους σκοπούς, θα 'ρθουνε για να μας ξεριζώσουν από τον τόπο μας και να μας στείλουν να πολεμήσουμε στα πιο απομακρυσμένα μέτωπα για να εξαγοράσουμε με αίμα τη μεγάλη τιμή να ζούμε μεταπολεμικά εμείς και οι άλλοι λαοί της υδρογείου κάτω από το καθεστώς της μονοπωλιακής χρηματιστικής εκμετάλλευσής τους. (Η υπογράμμιση δική μου. Β.Σ.) Θα 'ρθουνε για να μας ρίξουνε βορά στην πολεμική μηχανή του Χίτλερ. Θα 'ρθουνε για να μας προσφέρουν αντί για τον αργό θάνατο από την πείνα το γρήγορο και μαρτυρικό του μετώπου. Γι' αυτό θα 'ρθουνε.

Ευτυχώς ο τόπος αυτός έχει αρκετά δείγματα των φιλικών διαθέσεων των αγγλοσαξόνων απέναντί του και από τον περασμένο πόλεμο. Στα 1916 οι κύριοι αυτοί εξαναγκάσανε με τη βία τον ίδιο αυτό λαό, που 'θελε να μείνει ουδέτερος, να μπει μέσα στη φωτιά του πολέμου διασπώντας την κρατική του ενότητα και εξαποστείλανε αυτοί οι σημερινοί σύμμαχοι της θερμιδωριανής σοβιετικής γραφειοκρατίας τους εργάτες και τους αγρότες χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τα σπίτια τους, στις απέραντες πεδιάδες της Ουκρανίας για να χτυπήσουν τη νικηφόρα επανάσταση του ρωσικού προλεταριάτου. Τους ξέρουμε καλά, ας μη γελιούνται.

Σαν έρθουνε οι αγγλοαμερικάνοι θα

'ρθουνε για να βοηθήσουν τη σύμμαχό τους ελληνική μπουρζουαζία, που τόσο πολύτιμες υπηρεσίες τους πρόσφερε στη σημερινή σύγκρουση, να ξαναπάρει στα χέρια της την κρατική εξουσία για να επιδοθούν ύστερα μαζί της στην εκμετάλλευση των εργαζομένων μαζών της χώρας συντροφικά.

Σαν έρθουνε θα 'ρθουνε για να μας φέρουνε το Γεώργιο Γκλύξμπουργκ, τον έμπιστο αυτό των μεγαλοτραπεζιτών του Σίτυ, για να μας δώσουν και άλλη μια φορά την ευκαιρία να δοκιμάσουμε τις λαμπρές ελευθερίες του καθεστώτος του.

Σαν έρθουνε θα 'ρθουνε για να αντικαταστήσουν τον ένα ζυγό με τον άλλο. Να γιατί θα 'ρθουνε.

Οι μεγάλες μάζες των εκμεταλλευομένων της χώρας μας δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τους αγγλοσαξόνους. Μόνο νέες συμφορές και νέα δεσμά. Τους κινδύνους που γεννάει μια μελλοντική απόβασή τους πρέπει να τους αντιμετωπίσουν δραστήρια και ενεργητικά. Με σύντομη κινητοποίηση να εμποδίσουν και να ματαιώσουν κάθε απόπειρα εγκαθίδρυσης της λαομίσητης δικτατορίας του Γκλύξμπουργκ, προσφεύγοντας και στις πιο αποτελεσματικές μορφές ταξικής πάλης.

Και όπως σήμερα στρέφονται ενάντια στη φασιστική καταπίεση και την καπιταλιστική εκμετάλλευση και καθημερινά ολοένα και περισσότερο ξεκαθαρίζουν πως η μόνη πραγματική σωτηρία και διέξοδος βρίσκεται στη δημιουργία του δικού τους ταξικού μετώπου και στην πραγματοποίηση της συνεργασίας με τη μάζα των στρατευμένων Γερμανών και Ιταλών προλεταρίων και αγροτών για το γκρέμισμα του καπιταλισμού και την ίδρυση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης, έτσι και αύριο στην προσπάθεια των αγγλοαμερικάνων και της συμμαχού τους ελληνικής μπουρζουαζίας να τους επιστρατέψουν και να τους στείλουν να μακελοκοπούν στα διάφορα μέτωπα θα πρέπει να αρνηθούν να πολεμήσουν για τους σκοπούς του ιμπεριαλισμού και να συναδελφωθούν με τους στρατιώτες των αξονικών και αγγλοσαξονικών δυνάμεων πάνω στη βάση της κοινής πάλης για την ειρήνη, την επανάσταση και το σοσιαλισμό.

«ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ»,
Όργανο της Κ.Ε. της ΕΟΚΔΕ / 4η Διεθνής,
φύλλο 2, (Νέα Περίοδος), Γενάρης 1943,
σελίδες 25-28 της ανατύπωσης της «Π.Β.»,
Αθήνα 1986.

Από το βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου
«ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα
ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΝΑΥΠΛΙΑΣ
Εκδόσεις «ΔΡΟΜΩΝ»

ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ» ΚΑΙ Η «ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ» ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ ΚΚΕ & Γ.ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (1944)

Για την απελευθέρωση της Αθήνας, την «εθνική» κυβέρνηση και τους «Μεγάλους Συμμάχους»
Χαιρετιστήριο του Πολιτικού Γραφείου
Προς τον λαό της Αθήνας
«Ριζοσπάστης», 13 Οκτώβρη 1944

Η ηρωική Αθήνα είναι πια ελεύθερη. Ο περήφανος λαός της αναπνέει τον αέρα της λευτεριάς. Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας τις μεγάλες αυτές στιγμές χαιρετίζει τον ηρωικό λαό της Αθήνας, που τρία ολόκληρα χρόνια αγωνίστηκε θαρραλέα για την απελευθέρωση της Ελλάδας μας, τους ήρωες και μάρτυρες της Λευτεριάς.

Κομμουνιστές!

Συνεχίστε στο πλευρό της Εθνικής Κυβέρνησης και των Μεγάλων μας Συμμάχων με μεγαλύτερη ορμή τον αγώνα για την απελευθέρωση και της τελευταίας σπιθαμής εδάφους της Πατρίδας μας. Για την εξασφάλιση της Ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της Ελλάδας.

Ζήτω ο ηρωικός ελληνικός λαός.

Ζήτω η Αθήνα, η ακρόπολη της Ελληνικής Λευτεριάς.

Ζήτω η Εθνική μας Κυβέρνηση.

Το Πολιτικό Γραφείο της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ»

(«Επίσημα Κείμενα», τόμος 5ος, 1940-45, σελ. 231)

Ενάμισι περίπου μήνα μετά, οι ζητωκραυγές του σταλινικού Π.Γ. έγιναν κατάρες και ανάθεμα! Η «Εθνική Κυβέρνησή» τους και οι «Μεγάλοι Σύμμαχοί» τους, οι «ελευθερωτές» εγγλέζοι ιμπεριαλιστές, στις 3 Δεκέμβρη 1944, έπνιξαν στο αίμα τον άοπλο λαό της «ελεύθερης» Αθήνας! Στις 5 Δεκέμβρη, ο «Ριζοσπάστης» κυκλοφορούσε με κεντρικό τίτλο την κραυγή των εξαγριωμένων εργατο-λαϊκών μαζών: «ΔΟ-ΛΟ-ΦΟ-ΝΕ ΠΑ-ΠΑΝ-ΔΡΕ-ΟΥ». Το άρθρο αυτό (που το αναδημοσιεύουμε ολόκληρο) είναι ένα μικρό μόνο δείγμα της θραουδειλιάς, της ξετσιπωσιάς και της πολιτικής κλιθιότητας, των καιροσκοπών εθνικορεφορμιστών ηγετών του σταλινικού ΚΚΕ.

Αυτοί οι ίδιοι που στελέχωσαν την «εθνική» κυβέρνηση του Παπανδρέου και ζητωκραύγαζαν στο πλευρό της, στις 5 Δεκέμβρη, πανικόβλητοι από την οργή του εξαπατημένου λαού, ανακάλυψαν ξαφνικά ότι αυτός ο πρωθυπουργός της προδοτικής συμφωνίας του Λιβάνου, ο «λαοκράτης» ηγέτης της λεγόμενης «εθνικής ενότητας» (της «ενότητας» που στα βουνά οι αντάρτες την είπαν προδοσία) ο έμπιστος αυτός των εγγλέζων ιμπεριαλιστών (των «Μεγάλων Συμμάχων») ήταν ένας ακυράνθρωπος, ένας κοινός τυχοδιώκτης, ένας αδιάστατος δολοφόνος. Ένας δολοφόνος (μόνος αυτός) που έπρεπε να παραμεριστεί για να φτιαχτεί μια άλλη «κυβέρνηση πραγματικής εθνικής ενότητας», με όλους τους άλλους δολοφόνους πράκτορες της αστικής αντίδρασης και του «δημοκρατικού» αγγλο-αμερικάνικου ιμπεριαλισμού!!

«ΔΟ-ΛΟ-ΦΟ-ΝΕ ΠΑ-ΠΑΝ-ΔΡΕ-ΟΥ!»

Ο μοιραίος άνθρωπος που αιματοκύλισε προχτές τόσο φριχτά τον αθηναϊκό λαό εξακολουθεί να παραμένει πρωθυπουργός. Η «κυβέρνησή» του, πνέοντας τα λοίσθια, δεν ντρέπεται να συμπληρώνεται. Και εν ονόματι του... έθνους κηρύσσει μέσω του κ. Σκόμπυ το φασιστικό νόμο. Την πενιχρή λευτεριά

ρέλαση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που τη συγκλόνιζε η αδυσώπητη κραυγή «ΔΟ-ΛΟ-ΦΟ-ΝΕ ΠΑ-ΠΑΝ-ΔΡΕ-ΟΥ», υπήρξε και η οριστική πολιτική και εθνική κηδεία του θλιβερού «πρωθυπουργού». Η πρωτοφανής αναντίρρηση κι απόλυτη επιτυχία της παλλαϊκής απεργίας στην Αθήνα και στον Πειραιά συμπύκνωσε σε μια τεράστια δύναμη την αποφασιστική θέληση του λαού. Στη Θεσσαλονίκη διαδηλώνουν 250.000 άνθρωποι κατά του Παπανδρέου. Στη Δράμα 30.000, στο Αγρίνι 40.000. Ολόκληρη η ύπαιθρος φλέγεται από τον πόθο της λευτεριάς. Και από το μίσος εναντίον του φασισμού και του Παπανδρέου. Σ' όλη την Ελλάδα η Εθνοφυλακή συγχωνεύεται με την Εθνική πολιτοφυλακή. Στην Αθήνα οι αστυφύλακες παραδίνουν τα όπλα τους στο λαό.

Τι μένει στον κ. Παπανδρέου και στην άθλια κυβέρνησή του; Μένουν οι χωροφύλακες, μένουν οι τσολιάδες που τους κατεβάζει στην Ομόνοια, μένουν οι μπουραντάδες, μένουν οι πεμπτοφαλαγγίτες και οι δοσίλογοι. Μένει ο σύμβουλος του Στυλιανός Γονατάς. Μένει ο φασίστας «δημοκράτης» Κατσώτας. Μένουν οι «αγγλόφιλοι» κ.κ. Σπλιωτόπουλος και Έβερετ.

Με τέτοια προσόντα ο κ. Παπανδρέου πάει για θλιβερός πρωθυπουργός ενός αξιοθρήνητου προτεκτοράτου. Αυτόν τον άνθρωπο και αυτή τη γυμνή από κάθε ίχνος λαϊκής επιρροής κυβέρνηση διάλεξαν οι κ.κ. Λήπερ και Σκόμπυ για να της δώσουν την ηθική και υλική ενίσχυση που της δίνουν.

Αλλά ο ελληνικός λαός δεν αποτελείται από κάφρους. Είναι ελεύθερος λαός. Δεν θέλει κανενός είδους ξένη επέμβαση και κανενός είδους προτεκτοράτο. Θα σαρώσει το δολοφόνο Παπανδρέου και θα αποκτήσει κυβέρνηση πραγματικής εθνικής ενότητας για να λύσει μόνος του και απερίσπαστος τα εσωτερικά του ζητήματα.»

«Ριζοσπάστης», 5 του Δεκέμβρη 1944

Η ΠΡΟΔΟΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι παρμένο από την μπροσούρα: «Η Σύσκεψη των Καπεταναίων στη Λαμία», εκδόσεις Γλάρος. Συγγραφέας της είναι ο **Θέμης Μοσχάτος**, επιτελάρχης στο Γενικό Στρατηγείο του Ε.Λ.Α.Σ. Ο οποίος, στο σύνολο της μπροσούρας του, δίνει πολύτιμα στοιχεία για την πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ και για τις αντιδράσεις του Άρη Βελουχιώτη. Εδώ παραθέτουμε μόνο ένα μικρό μέρος απ' όσα γράφει για την Συμφωνία του Λιβάνου.

«...Οι Εγγλέζοι, κυρίως μέσω του Σιάντου, προωθούν την υπόθεση του σχηματισμού μιας ελληνικής κυβέρνησης στο Κάιρο που σε αυτήν θα μετέχουν εκπρόσωποι όλων των ελληνικών κομμάτων και των αγωνιστικών παρατάξεων. Αυτή την κυβέρνηση θα την ονόμαζαν «Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας». Βέβαια, με την κυβέρνηση αυτή που θα κατασκεύαζαν οι Εγγλέζοι, θα εξυπηρετούσαν τα δικά τους συμφέροντα. Οι άνθρωποι αυτοί τη δουλειά τους έκαναν δεν τους είχε πιάσει ο πόνος για την Ελλάδα. Έτσι, μαζεύτηκαν τελικά στον Λίβανο, εκπρόσωποι όλων των παλαιών αστικών κομμάτων που είχαν λουφάξει στο καβούκι τους όλο τον καιρό της Κατοχής, κάποιοι άλλοι απίθανοι άνθρωποι που παρίσταναν και αυτοί τους αντιστασιακούς χωρίς να έχουν κάνει καμιά αντιστασιακή πράξη, κάποιοι άλλοι που για πρώτη φορά άκουγες τα ονόματά τους, ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ο Γ. Καρτάλης, άνθρωποι που οι περισσότεροι απ' αυτούς στο παρελθόν, είχαν υπηρετήσει πιστά το εγγλέζικο Κατεστημένο και που ήταν τώρα έτοιμοι να το υπηρετήσουν και πάλι. Έστειλε και το βουνό τους δικούς του εκπροσώπους, δηλαδή τόσο ο Ζέρβας, όσο και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΚΚΕ. Ο αρχηγός του ΕΛΑΣ, ο Σαράφης, ήταν και αυτός μέλος της Αντιπροσωπείας μας που πήγε εκεί, μα έξυπνος και πονηρός όπως ήταν, φρόντισε να μπει στην Αντιπροσωπεία μας σαν τεχνικός σύμβουλος, λέει. Ήξερε ο Σαράφης (όπως και ο Σιάντος) τι πρόκειται να συμβεί στο Λίβανο, και φυλάγοντας τον εαυτό του, δέχθηκε να μπει στην Αντιπροσωπεία μας, μα... μόνο σαν τεχνικός σύμβουλος!

Εκεί, στο Λίβανο, άρχισαν τελικά οι συνεδριάσεις στις 17 Μάη 1944. Στις συνεδριάσεις εκτελούσε καθήκοντα προέδρου ο Γεώργιος Παπανδρέου, που οι Εγγλέζοι είχαν φροντίσει να τον τοποθετήσουν πρωθυπουργό της ελληνικής κυβέρνησης που ήταν στο Κάιρο. Εκεί, μας σκυλόβρισαν όλα εκείνα τα μαζέματα. Δολοφόνους μας ανέβαζαν, δολοφόνους μας κατέ-

βαζαν. Οι δικοί μας εκπρόσωποι μάζευαν τις βρισιές όλων των άλλων και δεν αντιδρούσαν. Ούτε υπεράσπισαν τον λαϊκό αγώνα. Πρόεδρος της αντιπροσωπείας μας ήταν ο καθηγητής Αλέξανδρος Σβώλος, που είχε τελευταία ανέβει στο βουνό και του ανέθεσαν τα καθήκοντα του προέδρου της ΠΕΕΑ. Εκπρόσωπος του ΚΚΕ ήταν ο Πέτρος Ρούσος, παλιό στέλεχος του ΚΚΕ και καϊδεμένο παιδί του Σιάντου. Πιστός εκτελεστής των οποιωνδήποτε εντολών του. Και τώρα, ο Πέτρος Ρούσος έχει πάρει οδηγίες και ιδιαίτερες εντολές του Σιάντου ότι - με κάθε θυσία - θα πρέπει να υπογραφεί η Συμφωνία που θα παρουσίαζαν οι Εγγλέζοι, μέσω Γεωργίου Παπανδρέου στο Λίβανο. Έτσι και έγινε. Κατασκευάστηκε μια κυβέρνηση που την είπαν «Εθνικής Ενότητας» και μας έδωσαν πέντε δευτερεύοντα υπουργεία σ' αυτήν, υπουργεία που δεν είχαν καμιά αξία, υπουργεία για τα οποία δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα ο Γ. Παπανδρέου.

Από εκείνη τη στιγμή ήταν για όλους καταφάνερο πια ότι ο αγώνας της βάσης στέλνονταν κατά διαβόλου από τις ηγεσίες της ελληνικής Αριστεράς, πολιτικές και στρατιωτική. Αυτή η «Συμφωνία του Λιβάνου» υπογράφηκε στις 20 του Μάη 1944.

Όταν μαθεύτηκαν, μέσες-άκρες, αυτά τα νέα στα βουνά μας έγινε μεγάλη αναταραχή. Το «Εθνικό Συμβούλιο» ήταν ανάστατο και ζητούσε την παραπομπή σε στρατοδικείο, όλων των αντιπροσώπων μας που είχαμε στείλει στο Λίβανο, με την κατηγορία της έσοχατης προδοσίας του Λαϊκού Αγώνα. Και περισσότερο απ' όλους φώναζε ένας απόστρατος στρατηγός (αστός, όχι κομμουνιστής), ο Παντελής Καρασεβδάς. Ο Σιάντος τα χρειάστηκε.

Ανάμεσα στους Εθνοσύμβουλους που φώναζαν εναντίον της «Συμφωνίας του Λιβάνου» και ζητούσαν την παραπομπή σε στρατοδικείο όλων των μελών της Αντιπροσωπείας μας, ήταν και αρκετοί Εθνοσύμβουλοι που ήταν μέλη ή στελέχη του ΚΚΕ. Αυτούς, ο Σιάντος κατάφερε να τους «πειθαρχήσει» στα γρήγορα, μα το βουνό, το Αντάρτικο, άρχισε να μουγκρίζει. Προδοσία!»

(«Η Σύσκεψη των Καπεταναίων στη Λαμία», Θέμη Μοσχάτου, εκδόσεις Γλάρος, σελ. 15-17)

Ενενήντα δύο χρόνια από την ίδρυση της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς

«Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!»

Στις 2 του Μάρτη συμπληρώνονται 92 ολόκληρα χρόνια, κοντά ένας αιώνας, από την ίδρυση της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς. Την συνέχεια της Διεθνούς Ένωσης των Κομμουνιστών, που είχαν ιδρύσει, στην εποχή τους, ο **Κ. Μαρξ** και ο **Φρ. Ένγκελς**.

Το ιδρυτικό πρώτο Συνέδριό της νέας επαναστατικής Διεθνούς, άρχισε στις 2 και τελείωσε στις 6 Μάρτη του 1919, στην πρωτεύουσα του πρώτου εργατικού κράτους, στην Κόκκινη Μόσχα, της Σοβιετικής Ένωσης (Ε.Σ.Σ.Δ.).

Με επικεφαλής τους δυο συναρχηγούς της νικηφόρας Οκτωβριανής Επανάστασης των ρώσων εργατών, τον **Λένιν** και τον **Τρότσκι**, το πρώτο αυτό Συνέδριο, έβαλε τις βάσεις για τη νέα παγκόσμια επαναστατική οργάνωση της εργατικής τάξης, την 3η στη σειρά, ύστερα από την διάλυση της 1ης και τον εκφυλισμό της 2ης Σοσιαλδημοκρατικής Διεθνούς, που μπήκε στην υπηρεσία του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Με την ευκαιρία αυτής της μεγάλης ιστορικής επετείου, η «Εργατική Δημοκρατία», από το επόμενο φύλλο της, θ' αρχίσει την δημοσίευση άρθρων και ντοκουμέντων, όχι μόνο για την 3η Διεθνή, που την διέλυσε τελικά το 1943 ο Στάλιν (αφού πρώτα την είχε μεταβάλει σε τυφλό εκτελεστικό όργανο της αντεπαναστατικής πολιτικής του), αλλά και για το κρίσιμο ζήτημα της αναγκαιότητας ανασυγκρότησης του **παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης**, πάνω στη βάση των μπολσεβίκικων ιδρυτικών αρχών της προλεταριακής κόκκινης Διεθνούς του **Λένιν** και του **Τρότσκι**.

Κάθε επαναστάτης, αληθινός κομμουνιστής, κάθε πραγματικός μαχητής της εργατικής τάξης, συνειδητοποιεί καθημερινά ότι η λυσοσασμένη επίθεση της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης, δεν μπορεί να αποκρουστεί και να νικηθεί παρά μόνο από την οργανωμένη επαναστατική δράση του πανίσχυρου παγκόσμιου προλεταριάτου, από την ένωση των εργατών όλου του κόσμου σε μια παντοδύναμη επαναστατική οργάνωση.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε, σήμερα, σε τούτη εδώ την εποχή της πιο βαθιάς αποσύνθεσης του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, το κάλεσμα των δασκάλων του μαρξισμού, το **«προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε»**, έχει πια γίνει επιταχτική αναγκαιότητα για την σωτηρία ολόκληρης της ανθρωπότητας!

Διδαγμένοι από τα λάθη, τις προδοσίες και τις ήττες, οι κομμουνιστές, όλοι οι πρωτοπόροι αγωνιστές του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, χωρίς άλλη καθυστέρηση πρέπει τώρα να βάλουμε τέλος στην καταστροφική διάσπαση των δυνάμεών μας. Και να βαδίσουμε ξανά στο δρόμο του **Μαρξ** και του **Ένγκελς**, στο δρόμο που μας έδειξε ο **Λένιν** και ο **Τρότσκι**, με την ίδρυση της 3ης κι ύστερα της 4ης Διεθνούς - της προλεταριακής Διεθνούς του μπολσεβικισμού!

Απέναντι στους κήρυκες της διάσπασης, απέναντι στους κάθε είδους καιροσκόπους γραφειοκράτες, απέναντι στα αριστερά σπηρίγματα του σαπισμένου καπιταλισμού, οι προλεταριακοί επαναστάτες όλης της γης οφείλουμε να ψυώσουμε τη σημαία του νικηφόρου μπολσεβικισμού, την σημαία του παγκόσμιου κόμματος της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, βασισμένοι στα τέσσερα πρώτα συνέδρια της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς και στο ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς.

Η «Ελευθεροτυπία» στην υπηρεσία των σταλινικών πλαστογράφων της ιστορίας

Η «Ελευθεροτυπία» θεωρείται από πολλούς ως μια σοβαρή και αντικειμενική αστική εφημερίδα. Πρόσφατα, ωστόσο, οι εκδότες της φρόντισαν να διαψεύσουν, με τον πιο πανηγυρικό τρόπο, την απατηλή αυτή εντύπωση περί αντικειμενικότητας και σοβαρότητάς της.

Με πρόσημα την «αντικειμενική» ιστορική ενημέρωση, οι κύριοι αυτοί, διάλεξαν να προβάλλουν ένα εμετικό αντιδραστικό κατασκευάσμα ως αφιέρωμα στις «Δίκες της Μόσχας». Στην πραγματικότητα ανέλαβαν, μαζί με τους σταλινικούς ψευδολόγους και συκοφάντες, να υπερασπίσουν και να αναμεταδώσουν τα αντεπαναστατικά εγκλήματα του Στάλιν και του σταλινισμού. Πράγμα που με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να αποδοθεί σε κάποιο τυχαίο σφάλμα.

Τα γεγονότα που μεσολάβησαν, στο διάστημα των 75 χρόνων από τις σκηνοθετημένες δίκες της Μόσχας μέχρι σήμερα, έχουν πλήρως εκμηδενίσει όλες τις σταλινικές μυθοπλασίες και απάτες, με τις οποίες εξοντώθηκαν οι πιο στενοί συνεργάτες και ολόκληρο το κόμμα του Λένιν, το μπολσεβίκικο κόμμα της Οκτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης. Και μόνο αποσπασμένες κομματικές κάστες και κάποια καθυστερημένα κοινωνικοπολιτικά, οπισθοδρομικά στρώματα εξακολουθούν να πιστεύουν ότι τα σταλινικά αντεπαναστατικά εγκλήματα ήταν δήθεν αναγκαίες επαναστατικές πράξεις.

Και ασφαλώς, οι εκδότες της «Ελευθεροτυπίας», καθόλου δεν αγνοούν την αλήθεια. Αυτοί, περισσότερο από κάθε άλλον, γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι ακαταμάχητες αποκαλύψεις του Λ. Τρότσκι και όλων των επαναστατών μαρξιστών έχουν απολύτως δικαιωθεί απ' όλες τις εξελίξεις. Μα το δικό τους το ενδιαφέρον είναι ίσα - ίσα η παραμόρφωση της επαναστατικής αλήθειας. Και γι' αυτό καταφεύγουν στην αναπαραγωγή σταλινικών πλαστογραφιών της ιστορίας.

αποδείξουν, γιατί δεν υπάρχουν αποδείξεις εναντίον τους, μα για λόγους μυστικοπάθειας που οι ψυχολόγοι υποκριτές χαρακτηρίζουν ιδιαίτερο γνώρισμα της «ρωσικής ψυχής». Στοχαστείτε αυτό: χτες εκτροχιάζαν τραίνα, δηλητηρίαζαν εργάτες σ' ένα ασύλληπτο νεύμα του Τρότσκι. Σήμερα, κυριευμένοι από το μίσος εναντίον του Τρότσκι, τον καθιστούν υπεύθυνο για τα εγκλήματά τους. Χτες δεν σκέφτονταν παρά πώς να σκοτώσουν τον Στάλιν. Σήμερα πλέκουν το εγκώμιο του. Βρισκόμαστε λοιπόν σε τρελοκομείο; Όχι, λένε οι κύριοι Ντιούραντι. Τρελοκομείο; Καθόλου. Η «ρωσική ψυχή». Ψεύτες! Συκοφαντείτε τη ρωσική ψυχή! Συκοφαντείτε την ανθρώπινη ψυχή!

Το ταυτόχρονο και το ομόφωνο στις ομολογίες δεν είναι εδώ η μόνη τερατώδης. Η χειρότερη τερατώδης είναι ότι με την ίδια τους ομολογία οι συνωμότες έκαναν στην πολιτική ακριβώς εκείνο που θα τους χαντάκωνε, εκείνο που ήταν απόλυτα αναγκαίο στη διευθύνουσα φατρία. Μπροστά στο δικαστήριο λένε εκείνο που θα μπορούσαν να πουν οι πιο πειθήνιοι πράκτορες του Στάλιν. Άνθρωποι ομαλοί, υπακούοντας στη δική τους βούληση, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φερθούν στην ανάκριση και μπροστά στους δικαστές, όπως φέρθηκαν ο Ζινόβιεφ, ο Κάμενεφ, ο Ράντεκ, ο Πιατάκοβ και άλλοι. Η πίστη στις πεποιθήσεις, το αίσθημα της πολιτικής τους αξιοπρέπειας, άλλα και μόνο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης θα τους ανάγκαζε να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους, τη ζωή τους. Το μόνο λογικό ερώτημα μπορεί να τεθεί έτσι: «Ποιος έφερε αυτούς τους ανθρώπους σε κατάσταση όπου όλα τα φυσιολογικά αντανakλαστικά ατόνησαν και με ποια μέσα;». Η νομική γνωρίζει μια πολύ απλή αρχή που δίνει το κλειδί σε πολλά μυστικά: Is fecit cui prodest, ψάξε να βρεις ποιόν ωφελεί το έγκλημα. Ολόκληρη η στάση των κατηγορουμένων υπαγορεύεται όχι από τα συμφέροντά τους και τις ιδέες τους, μα από τα συμφέροντα των διευθυνόντων. Ψευτοσυνωμοσία, ομολογίες, δίκη θεατρική, εκτελέσεις εντελώς πραγματικές - ένα μόνο χέρι τα έκανε όλα αυτά. Ποιό; Cui prodest? Το χέρι του Στάλιν! Φτάνουν οι φλυαρίες, οι ψευτιές, οι αγυρτείες για τη ρωσική ψυχή! Είδαμε να δικάζονται όχι αγωνιστές, όχι συνωμότες, μα αντρείκελα στα χέρια της Γκε-Πε-Ου! Έπαιζαν ρόλους που είχαν μάθει από τα πριν. Αντικείμενο αυτών των επαίσχυντων παραστάσεων: να συντριβεί κάθε αντιπολίτευση, να δηλητηριαστεί στην ίδια την πηγή της κάθε κριτική σκέψη, να καθιερωθεί για πάντα το ολοκληρωτικό καθεστώς του Στάλιν...

...Οι δίκες της Μόσχας δεν ατιμάζουν την επανάσταση, γιατί είναι οι καρποί της αντίδρασης. Δεν ατιμάζουν την παλιά μπολσεβίκικη γενιά. Επιμαρτυρούν μόνο ότι οι μπολσεβίκοι είναι φτιαγμένοι από σάρκα και αίμα και δεν αντέχουν απεριόριστα μπροστά στην απειλή

του θανάτου. Οι δίκες της Μόσχας ατιμάζουν το πολιτικό καθεστώς που τις γέννησε: βοναπαρτισμός ασυνείδητος και ανενδοίαστος! Οι τουφεκισμένοι έπεσαν αναθεματίζοντάς τον.

Ας καθαριώνται όσοι θέλουν, με δάκρυα στα μάτια, το διστακτικό βάδισμα της Ιστορίας: δυο βήματα μπρος, ένα βήμα πίσω. Τα δάκρυα δεν χρησιμεύουν σε τίποτα. Σύμφωνα με τη ρήση του Σπινόζα πρέπει να καταλαβαίνουμε και όχι να γελάμε ή να κλαίμε. Ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε! Ποιοί είναι οι κυριότεροι κατηγορούμενοι; Παλιόι μπολσεβίκοι, οικοδόμοι του κόμματος, του σοβιετικού κράτους και του Κόκκινου Στρατού, της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Ποιός αγόρευε στο δικαστήριο εναντίον τους; Ο Βισίνσκι, αστός δικηγόρος, που μεταβαπτίστηκε σε μενσεβίκο ύστερα από τη Φεβρουαριανή Επανάσταση του 1917 και συμφιλιώθηκε με τον μπολσεβικισμό ύστερα από τη στερέωση της νίκης. Ποιος έβριζε τους κατηγορούμενους από την «Πράβδα»; Ο Ζασλάβσκι, ο παλιός συνεργάτης της εφημερίδας των Τραπεζών της Πετρούπολης, ο Ζασλάβσκι που ο Λένιν στα άρθρα του χαρακτήριζε αμετάβλητα «αχρείο». Ο παλιός συντάκτης της «Πράβδα», ο παλιός μπολσεβίκος Μπουχάριν, έχει συλληφθεί. Σημερινός εμψυχωτής της «Πράβδα» είναι ο Μιχαήλ Κόλτσοβ, αστός χρονογράφος που πέρασε κοντά στους Λευκούς το πιο μεγάλο μέρος του Εμφυλίου Πολέμου. Ο Σοκόλνικοβ, μαχητής της Οκτωβριανής Επανάστασης και του Εμφυλίου Πολέμου, καταδικάστηκε ως προδότης. Ο Ρακόβσκι περιμένει να δικαστεί. Και οι δυο τους αντιπροσώπευσαν την ΕΣΣΔ στο Λονδίνο. Αντικαταστάθηκαν εκεί από το Μαϊσκι, δεξιό μενσεβίκο, που στον Εμφύλιο Πόλεμο ανήκε σε μια λευκή κυβέρνηση στην επικράτεια του Κολτσάκ. Ο Τρογιανόβσκι, πρεσβευτής στην Ουάσιγκτον, χαρακτηρίζει τους τροτσκιστές αντεπαναστάτες. Ο ίδιος, τα πρώτα χρόνια της Οκτωβριανής Επανάστασης, ανήκε στην Κεντρική Επιτροπή του μενσεβίκικου κόμματος και συμφιλιώθηκε με τους μπολσεβίκους μονάχα όταν αυτοί άρχιζαν να μοιράζουν επικερδείς θέσεις. Προτού γίνει πρεσβευτής, ο Σοκόλνικοβ ήταν ο επί των Οικονομικών Επίτροπος του Λαού. Αυτή τη θέση την κατέχει σήμερα ο Γκρίνκο, που στα 1917-1918 ήταν μέλος της Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας των Λευκών που σχηματίστηκε για να πολεμήσει τα Σοβιέτ. Ο Γιόφε, πρώτος πρεσβευτής των Σοβιέτ στο Βερολίνο, υπήρξε ένας από τους καλύτερους σοβιετικούς διπλωμάτες. Αργότερα οι διωγμοί τον οδήγησαν στην αυτοκτονία. Ποιος πήρε τη θέση του στο Βερολίνο; Στην αρχή ένας μετανιωμένος αντιπολιτευόμενος, ο Κρεστίνσκι, έπειτα ο Χίντσουκ, παλιός μενσεβίκος, μέλος της αντεπαναστατικής Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας και τέλος ο Σούριτζ, που πέρασε κι αυτός το 1917 από την άλλη μεριά του οδοφράγματος. Αυτές οι απαριθμήσεις θα μπορούσαν να επεκταθούν δίχως τέλος...»

Λ. Τρότσκι: Οι Δίκες της Μόσχας

Από την ομιλία του σε συγκέντρωση στον Ιππόδρομο της Ν.Υόρκης, Φεβρουάριο του 1937

«...Οι δίκες της Μόσχας είναι θεμελιωμένες στον παραλογισμό. Κατά την επίσημη εκδοχή, από το 1931 οι τροτσκιστές οργανώνουν μια τερατώδη συνωμοσία και όλοι κάνουν το αντίθετο από ό,τι λένε, λες και πήραν διαταγή. Εκατοντάδες πρόσωπα έχουν μνηθεί στη συνωμοσία, μα μέσα σε τόσα χρόνια δεν θα παρουσιαστούν ανάμεσα τους ούτε διχογνωμίες, ούτε σχίσματα, ούτε καταγγελίες κι ακόμα ούτε ένα γράμμα δεν θα πέσει στα χέρια των αρχών - έως την ώρα των ομόφωνων ομολογιών! Τότε γίνεται ένα άλλο θαύμα: Άνθρωποι που προετοίμασαν τις δολοφονίες, τον πόλεμο, το διαμελισμό της ΕΣΣΔ, εγκληματίες πωρωμένοι, μετανιώνουν ξαφνικά τον Αύγουστο του 1936, κι αυτό όχι υπό το βάρος των

“Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;”

Ανίκανοι να διδαχθούν από τις καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής τους.

Στους πρώτους μήνες του 1934, πριν από 77 χρόνια, ο Παντελής Πουλιόπουλος, άρχισε να γράφει το βιβλίο: «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;» Βιβλίο που αποτέλεσε την προγραμματική βάση της Μαρξιστικής Επαναστατικής Αριστεράς στη χώρα μας. Με τη μέθοδο της επιστημονικής μαρξιστικής ανάλυσης, ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε. (1924-27) ανέκρουσε και εκμηδένισε τις εθνικορεφορμιστικές αποφάσεις της περιβόητης 6ης Ολομέλειας (Γενάρη 1934) της διορισμένης απ’ την Κομιντέρν σταλινικής Κ.Ε. του ιστορικού κόμματος της εργατικής τάξης. Αποδείχνοντας και προειδοποιώντας ότι οι αναθεωρητικές, αντιμαρξιστικές, αποφάσεις αυτής της γραφειοκρατικής ολομέλειας, θα είχαν ολέθριες συνέπειες πάνω στο εργατικό και το κομμουνιστικό μας κίνημα. Πρόβλεπε δηλαδή ο Π. Πουλιόπουλος και η Μαρξιστική Αριστερά ότι η σταλινική εθνικορεφορμιστική στρατηγική της αστικοδημοκρατικής ολοκλήρωσης, θα οδηγούσε σ’ αυτές ακριβώς τις ήττες και τις καταστροφές που έζησε το επαναστατικό μας κίνημα από τότε ως τα σήμερα! Κι όμως (ακόμα και μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ) η ηγεσία του σημερινού αποδεκατισμένου Κ.Κ.Ε., αποδείχνεται ανίκανη να

διδαχτεί από τα γεγονότα. Και συνεχίζει να ακολουθεί την ίδια καταστροφική εθνικορεφορμιστική στρατηγική του σταλινισμού. Κι αντί για το πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, προτείνει και πάλι ν’ ακολουθήσουμε τον αδιέξοδο δρόμο της μικροαστικής λαϊκοδημοκρατικής συμφοράς, που τον ονομάζει «λαϊκή εξουσία –λαϊκή οικονομία». Ωστόσο, η κρίση και η αποσύνθεση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, επιβεβαιώνουν καθημερινά την ορθότητα του μεταβατικού προγράμματος της Μαρξιστικής Αριστεράς. Και υποδείχνουν την επιταχτική ανάγκη της πάλης των κομμουνιστών για την εργατική δημοκρατία και τον σοσιαλισμό, για την επαναστατική σοβιετική δικτατορία του προλεταριάτου, που θα γκρεμίσει για πάντα τη δικτατορία της καπιταλιστικής ολιγαρχίας, στη χώρα μας και παγκόσμια. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί στη νίκη της εργατικής τάξης και του εκμεταλλευόμενου λαού! Όπως το απέδειξαν οι ηγέτες της ρώσικης προλεταριακής επανάστασης τον Οκτώβρη του 1917, οι θεμελιωτές της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς, ο Λένιν και ο Τρότσκι! Κι όπως το έκανε καταφάνερο, στη χώρα μας, ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε., ο φωτισμένος εκείνος μαρξιστής ηγέτης, ο Παντελής Πουλιόπουλος, που έδωσε ολόκληρη τη ζωή του για τη νίκη της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού).

I. ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ

Οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας πάνω στο «χαρακτήρα και τις κινητήριες δυνάμεις της επικείμενης επανάστασης» στην Ελλάδα, «για πρώτη φορά», καθώς λένε, μέσα στην 15χρονη ιστορία του Κόμματος, χαράζουν μια νέα στρατηγική προγραμματική αρχή, ριζικά αντίθετη με ό,τι ίσαμε τώρα δεχότανε το Κόμμα για πρόγραμμα του: Η επανάσταση που θ’ ανατρέψει την εξουσία των καπιταλιστών στην Ελλάδα δε θα είναι πια η προλεταριακή, παρά θα είναι μια άλλη, «αστικοδημοκρατική», και η νέα εξουσία που θα δημιουργήσει η επανάσταση αυτή δε θα είναι η δικτατορία της εργατικής τάξης, παρά θα είναι μια κάποια «δημοκρατική δικτατορία», που δε θα την ασκήσει η εργατική τάξη μονάχη της, παρά μαζί και μοιρασμένα με τους «φτωχομεσαίους» χωρικούς.

Αυτό θα είναι ένα ενδιάμεσο πολιτικό και οικονομικό καθεστώς, που θα τον περάσουμε αναπότρεπτα ώσπου νάρθει «λίγο ή πολύ γρήγορα» η δικτατορία του προλεταριάτου. Και το νέο αυτό μίχτο «εργατοαγροτικό» καθεστώς δε θα εφαρμόσει μέτρα σοσιαλιστικής κοινωνικής επανάστασης, παρά θα περιορίζεται μονάχα να συμπληρώνει τον ατέλειωτο ακόμα από την αντιδραστική μπουρζουαζία αστικοδημοκρατικό μετασχηματισμό της χώρας, ώσπου να ωριμάσουν έτσι – πάντα «λίγο ή πολύ γρήγορα» - οι «προϋποθέσεις» για την έναρξη της σοσιαλιστικής μετατροπής και στη χώρα μας. («Ριζοσπάτης», 21, 24, 25, 26 Γενάρη 1934).

Μια τέτοια κολοσσιαία σημασίας αλλαγή, που οι συνέπειές της θίγουνε το σύνολο της πρακτικής δράσης του Κόμματος σαν ταξικού κόμματος του προλεταριάτου, αναγγέλθηκε στις 21 του Γενάρη 1934 αιφνιδιαστικά, σαν αναπάντεχη είδηση για κάποιο παράδοξο γεγονός, δίχως το Κόμμα ούτε σε συνέδριό του, ούτε στη βάση του, όχι να συζητήσει, να διαφωτιστεί και να πειστεί για την ορθότητά της, μα ούτε καν να υποψιάζεται από πριν πως υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα. Οι τοποθετημένοι από τα πάνω υπάλληλοι της σταλινικής γραφειοκρατίας, που ποτέ δεν εκλέχτηκαν, ούτε λογοδοτήσανε στο Κόμμα, βγάλανε μέσα σε μια συνάντησή τους (δύο ή τρεις Ολομέλειες) το νέο «διάταγμα», και ύστερα κάλεσαν από τη μια μεριά τα τοποθετημένα από τους ίδιους πάλι πρόσωπα του τοπικού μηχανισμού τους να στείλουνε στο «Ριζοσπάστη» τις συνθησιμένες «παμπηφει» εγκρίσεις των «αχτίβ», κι από την άλλη μεριά τα εμβρόντιστα μέλη να πειθαρχήσουνε στη «γενική γραμμή» και να καταδικάσουνε «παμπηφεί» ως «αν-

τεπανάστατη πράκτορα του τροτσκισμού» κάθε «ασεβούντα» προς το αλάθητο της «καθοδήγησης», όμοια όπως αυτή έκανε με το μέλος της Ασημίδη. Φαίνεται μόνο πως το πράμα δεν είναι και τόσο εύκολο τούτη τη φορά, γιατί, καθώς ο ίδιος ο εισηγητής μας το λέει, η απόφασή του «για μέλη είναι βουνό!» («Ριζοσπάτης» 26-1-34).

Κάθε στοχαστικός επαναστάτης που παρακολούθησε οπωσδήποτε την εξέλιξη στη Διεθνή ύστερ’ από το Λένιν και θυμάται με πόση προσοχή στον καιρό τους τα Κομμουνιστικά Κόμματα θέτανε από πριν σε όλα τα μέλη τους για συζήτηση και έγκριση όχι μονάχα τις στρατηγικές στροφές, μα ακόμα και κάθε ουσιώδη τακτική στροφή, έτσι που όλο το Κόμμα, διαφωτισμένο και πεισμένο για την ορθότητά της, να την εφαρμόσει ενσυνείδητα, με πραγματική κομμουνιστική πειθαρχία, αυτός δε μπορεί παρά να δει στη λεγόμενη 6η Ολομέλεια το αποκορύφωμα της γραφειοκρατικής εξαχρείωσης.

Ο οργανωτικός εκφυλισμός της Κομμουνιστικής Διεθνούς από τη σταλινική ομάδα που επικρατούσε ύστερ’ από το Λένιν, εκδηλώθηκε με την ολοκληρωτική κατάρρευση του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού, που είναι θεμελιακή αρχή για την οργάνωση ενός κομμουνιστικού κόμματος. «Το δημοκρατικό συγκεντρωτικό σύστημα προέρχεται από τη σύνθεση της προλεταριακής συγκεντρωτικότητας και της προλεταριακής δημοκρατικότητας. Συγκέντρωση μέσα στο Κ.Κ. είναι συγκέντρωση πολιτικής δράσης, όχι συγκέντρωση κυριαρχίας και εξουσίας. Το δούσι γραφειοκρατίας και «λαού»..., την υποδιαίρεση από τη μια μεριά σε υπάλληλους που παίζουνε τον ενεργητικό ρόλο και από την άλλη στους διοικούμενους που βρίσκονται σε παθητική κατάσταση, τις τάσεις αυτές που το επαναστατικό κίνημα τις κληρονόμησε αναγκαστικά από το αστικό περιβάλλον..., το Κ.Κ. πρέπει να τις υπερνικήσει... με μια συστηματική πολιτική και οργανωτική εργασία». (Απόφαση 2ου Παγκόσμιου Συνεδρίου Κ.Δ., συνταγμένη από τον ίδιο τον Λένιν). Η «πιο αποφασιστική πάλη ενάντια στο γραφειοκρατισμό» μπήκε με πρόταση του Λένιν στο πρόγραμμα του Κ.Κ. Ρωσίας σαν ένα «απόλυτα επιταχτικό καθήκον... γιατί ο γραφειοκρατισμός είναι συνδεδεμένος με το μικροαστικό χάος, με την αποσυνθετική του επίδραση». Σήμερα η σταλινική ομάδα, χρησιμοποιώντας τις μεθόδους της παλιότερης ρωμαϊκής φαυλοκρατίας, χαρακτηρίζει για «αντεπανάστατική» κάθε πάλη των κομμουνιστών ενάντια στο γραφειοκρατισμό γενικά. Κάθε πολιτική διαφωνία, που αναποφύεγα ξεσπάει μέσα στο Κόμμα, την πνίγει με μηχανικά μέτρα, διαγραφές

από την οργάνωση, και με την πολιτική συκοφαντία. Κι αυτά, στο όνομα του Λένιν, που ωστόσο δεν κουραζότανε να φωνάζει: «Είναι ανάγκη όλα τα μέλη του Κόμματος με απόλυτη ψυχραιμία και με την πιο μεγάλη ευθύτητα, να καταπίνουνε κάθε φορά και να μελετούνε: πρώτα την ουσία των διαφωνιών και ύστερα την εξέλιξη της ενδοκομματικής πάλης. Πρέπει και τα δύο να τα μελετούνε και ν’ απαιτούνε ακριβέστατα ντοκουμέντα για τις διάφορες γνώμες, που πρέπει να τυπώνονται και να συζητούνται από όλες τις πλευρές». (Λένιν, ‘Απαντα α. Τόμος 18, μέρ. 1, σ. 29).

Η κεντριστική ομάδα σκεπάει την ποδοπάτηση των οργανωτικών αυτών αρχών βάζοντας μπρος στα πολιτικά αδιαπαιδαγώγητα μέλη το δίλημμα: Έχουμε καιρό για συζήτηση σε τόσο κρίσιμες στιγμές πάλης; Η μαρξιστική Αριστερά ποτέ δεν υποστήριζε να συζητήσουμε αντί ν’ αγωνιστούμε. Η πάλη με τον ταξικό εχθρό, ενάντια στην τρομοκρατία και στις φασιστικές επιθέσεις του κεφαλαίου, πρέπει να διεξαχθεί ταυτόχρονα με την ιδεολογική πάλη μέσα στην επαναστατική πρωτοπορία και στο Κόμμα για τη σωστή γραμμή, για τη διόρθωση των καταστρεφτικών σφαλμάτων που κάνουν άκαρπη την πάλη με την εχθρική τάξη. Μόνο εκείνοι που στην πολιτική συζήτηση θα φέρουνε τις αμφιβολίες τους, όσοι εκεί θα χαλυβδωθούνε πολιτικά, εκείνοι μόνο θα μπορέσουν έξω, στην πάλη με τον εχθρό, να φέρουνε αποτέλεσμα, εκείνοι μόνο πάνω στον καθημερινό ταξικό αγώνα θα κατακτήσουνε με την πνευματική τους πάλη και την επιχειρηματολογία τους τη συνείδηση του καθυστερημένου εργατή, του επηρεασμένου από τους αστούς, τους εργατοκάππλους και τους ρεφορμιστές, και θα τότε φέρουνε στον κομμουνισμό. Όταν ο γερμανικός ιμπεριαλισμός άπλωνε το σιδερένιο τακούνη του στο 1918 για να συντρίψει τη Σοβιετική Ρωσία που είχε καταρρεύσει στρατιωτικά, όταν υπαγόρευε την άτιμη συνθήκη του Μπρέστ Λιτόφσκ, τότε μέσα στο Μπολσεβίικο Κόμμα ξεσπάσε μια τεράστια πάλη. Να δεχτούν ή ν’ αποκρούσουνε την άτιμη συνθήκη; Ο Λένιν έλεγε: Πρέπει να κερδίσουμε καιρό, η γερμανική επανάσταση θα μας βοηθήσει. Ο Μπουκάριν και ο Ράντεκ φωνάζανε: ο οπορτουνιστής Λένιν θέλει να υπογράψει μια άτιμη συνθήκη. Κρινότανε η ζωή ή ο θάνατος της Επανάστασης. Και όμως ο Λένιν με τη συζήτηση έπεισε το Κόμμα, δεν έπνιξε μηχανικά την Αντιπολίτευση, μ’ όλο που αυτή τότε άρχισε να παίζει και με την ιδέα της σύλληψης του Λένιν.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ

Με άλλα κείμενά μας εξηγούμε και θα εξηγήσουμε κι άλλο, γιατί πιστεύουμε ότι είναι ανάγκη να αναπτυχθεί αγώνας για **Κυβέρνηση Εργατών και Αγροτών**. Με το κείμενο που ακολουθεί και είναι παρμένο από το ιδρυτικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς («Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού») θέλουμε μόνο να δείξουμε ότι η θέση μας είναι θεμελιωμένη στις μπολσεβίκικες ιδέες και στην πάλη των ιδρυτών της 3ης και της 4ης Διεθνούς. Υπογραμμίζοντας ότι τα ντοκουμέντα των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της 3ης Διεθνούς, στα οποία συμμετείχε και ο **Λένιν**, θεωρούνται και προγραμματικά ντοκουμέντα της 4ης Διεθνούς.

«Η φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» εμφανίζεται, για πρώτη φορά, στα 1917, στην αγκιτάσια των μπολσεβίκων και υιοθετείται οριστικά ύστερα από την εξέγερση του Οκτώβρη. Σ' αυτή την περίπτωση δεν αντιπροσώπευε παρά τη λαϊκή ονομασία της δικτατορίας του προλεταριάτου που είχε ήδη εγκαθιδρυθεί. Η σπουδαιότητα αυτής της ονομασίας βρισκόταν προπαντός στο γεγονός ότι έβαζε σε πρώτο πλάνο την ιδέα της **ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ**, που αποτελούσε τη βάση της σοβιετικής εξουσίας.

Όταν η Κομμουνιστική Διεθνής των επιγόνων επιχείρησε να ξαναζωντανέψει τη φόρμουλα της «δημοκρατικής δικτατορίας των εργατών και των αγροτών», που η ιστορία την είχε θάψει, έδωσε στη φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» ένα περιεχόμενο εντελώς διαφορετικό, καθαρά «δημοκρατικό», δηλαδή αστικό, αντιτάσσοντάς το στη δικτατορία του προλεταριάτου. Οι μπολσεβίκοι - λενινιστές απόρριψαν χωρίς ενδοιασμούς το σύνθημα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών» στην αστικοδημοκρατική του έκδοση. Βεβαίως και βεβαιώνουν ότι, αν το κόμμα του προλεταριάτου αρνηθεί να βγει από τα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, η συμμαχία του με την αγροτιά θα καταλήξει απλώς στην υποστήριξη του κεφαλαίου, όπως έγινε με τους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες στα 1917, όπως έγινε με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στα 1925-27, όπως γίνεται τώρα με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της Ισπανίας, της Γαλλίας και άλλων χωρών.

Από τον Απρίλη μέχρι το Σεπτέμβρη του 1917, οι μπολσεβίκοι απαιτούσαν από τους σοσιαλεπαναστάτες και τους μενσεβίκους να σπάσουν τους δεσμούς τους με τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία και να πάρουν την εξουσία στα δικά τους χέρια. Μ' αυτόν τον όρο, οι μπολσεβίκοι υπόσχονταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες, στους μικροαστούς εκπροσώπους των εργατών και αγροτών, την επαναστατική τους βοήθεια ενάντια στη μπουρζουαζία. Οι ίδιοι όμως αρνούσαν κατηγορηματικά, τόσο το να μούνε στην κυβέρνηση των μενσεβίκων και των

σοσιαλεπαναστατών όσο και το να πάρουν πάνω τους την πολιτική ευθύνη των πράξεών της. Αν οι μενσεβίκοι και οι σοσιαλεπαναστάτες είχαν πραγματικά σπάσει τους δεσμούς τους με τους καντέ (φιλελεύθερους) και με τον ξένο ιμπεριαλισμό, η «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» που είχε σχηματιστεί απ' αυτούς δε θα μπορούσε παρά να επιταχύνει και να διευκολύνει την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Μα είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που οι κορυφές της μικροαστικής δημοκρατίας αντιστέκονταν μ' όλες τους τις δυνάμεις στην εγκαθίδρυση της δικής τους κυβέρνησης. Η πείρα της Ρωσίας απόδειξε, και η πείρα της Ισπανίας και της Γαλλίας το επιβεβαιώνει γι' άλλη μια φορά, πως, ακόμα και σε συνθήκες πάρα πολύ ευνοϊκές, τα κόμματα της μικροαστικής δημοκρατίας (σοσιαλεπαναστάτες, σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί, αναρχικοί) είναι ανίκανα να σχηματίσουν μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών, δηλαδή μια κυβέρνηση ανεξάρτητη από τη μπουρζουαζία.

Παρ' όλα αυτά, η διεκδίκηση των μπολσεβίκων, που απευθυνόταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε στα χέρια σας την εξουσία», είχε για τις μάζες μια τεράστια εκπαιδευτική αξία. Η επίμονη άρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών να πάρουν την εξουσία, που τόσο τραγικά εμφανίστηκε στις μέρες του Ιούλη, τους έκανε να ξεπέσουν οριστικά στα μάτια του λαού και προετοίμασε τη νίκη των μπολσεβίκων.

Το κεντρικό καθήκον της 4ης Διεθνούς είναι ν' απαλλάξει το προλεταριάτο από την παλιά του ηγεσία, που ο συντηρητισμός της βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την καταστροφική κατάσταση του καταρρέοντος καπιταλισμού και αποτελεί το κύριο εμπόδιο στην ιστορική πρόοδο. Η κύρια κατηγορία που η 4η Διεθνής εκτοξεύει ενάντια στις παραδοσιακές οργανώσεις του προλεταριάτου, είναι ότι αυτές δε θέλουν να ξεκολλήσουν από το πολιτικό μισοπτώμα της μπουρζουαζίας.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η διεκδίκηση η συστηματικά απευθυνόμενη στην παλιά ηγεσία: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε την εξουσία!», είναι ένα εξαιρετικά σπουδαίο όργανο για να αποκαλύψουμε τον προδοτικό χαρακτήρα των κομμάτων και των οργανώσεων της 2ης και της 3ης Διεθνούς, όπως και της Διεθνούς του Άμστερνταμ.

Το σύνθημα κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» χρησιμοποιείται από μας αποκλειστικά με την έννοια που είχε στα 1917 στο στόμα των μπολσεβίκων, δηλαδή σαν ένα σύνθημα αντικαπιταλιστικό και αντικαπιταλιστικό, και σε καμιά περίπτωση με τη «δημοκρατική» έννοια που του 'δωσαν αργότερα οι επίγονοι, κάνοντάς το, από γέφυρα που 'ταν τότε προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, το κύριο εμπόδιο σ' αυτό το δρόμο.

Απ' όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις που στηρίζονται πάνω στους εργάτες και τους αγρότες και μιλούν σ' όνομά τους, απαιτούμε να σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς τους με τη

μπουρζουαζία και να μούνε στο δρόμο της πάλης για την κυβέρνηση εργατών και αγροτών. Σ' αυτό το δρόμο, τους υποσχόμαστε πλήρη υποστήριξη ενάντια στην καπιταλιστική αντίδραση. Ταυτόχρονα, αναπτύσσουμε ακούραστα μια ζύμωση γύρω από τις μεταβατικές διεκδικήσεις που θα πρέπει κατά τη γνώμη μας, να αποτελούνε το πρόγραμμα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών».

Είναι δυνατή η δημιουργία μιας τέτοιας κυβέρνησης από τις παραδοσιακές εργατικές οργανώσεις; Η προηγούμενη πείρα μας δείχνει, όπως το 'χουμε κιόλας πει, πως κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο ελάχιστο πιθανό. Είναι ωστόσο αδύνατο να αρνηθούμε κατηγορηματικά από τα πριν τη θεωρητική δυνατότητα ότι, κάτω από την επίδραση ενός συνδυασμού εντελώς εξαιρετικών περιστάσεων (πόλεμος, ήττα, οικονομικό κραχ, επαναστατική επίθεση των μαζών κλπ), τα μικροαστικά κόμματα, κι εδώ περιλαμβάνονται οι σταλινικοί, μπορεί να πάνε πιο μακριά απ' ό,τι τα ίδια θέλουν στο δρόμο του σπασίματος των δεσμών τους με τη μπουρζουαζία. Όπως και να 'χει, ένα πράγμα είναι πέρα από κάθε αμφιβολία: ακόμα κι αν αυτό το ενδεχόμενο, το ελάχιστο πιθανό, γινόταν μια μέρα κάπου πράξη, και μια κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» με την έννοια που υποδείξαμε πιο πάνω, εγκαθιδρυόταν στην πραγματικότητα, αυτή δε θα αντιπροσώπευε παρά ένα σύντομο επεισόδιο στο δρόμο της αληθινής δικτατορίας του προλεταριάτου.

Είναι, ωστόσο, ανώφελο να χανόμαστε σε συγκυρίες. Η ζύμωση γύρω από το σύνθημα της «κυβέρνησης εργατών και αγροτών», διατηρεί κάτω απ' όλες τις συνθήκες μια τεράστια παιδαγωγική αξία. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο: το γενικευμένο αυτό σύνθημα ακολουθεί πέρα για πέρα τη γραμμή της πολιτικής ανάπτυξης της εποχής μας (χρεοκοπία και αποσύνθεση των παλιών αστικών κομμάτων, χρεοκοπία της δημοκρατίας, άνοδος του φασισμού, αυξανόμενη επιθυμία των εργατών για μια πιο δραστήρια και πιο επιθετική πολιτική). Είναι γι' αυτό που το καθένα μεταβατικό σύνθημά μας πρέπει να οδηγεί σ' ένα και το ίδιο πάντα πολιτικό συμπέρασμα: οι εργάτες πρέπει να σπάσουν τους δεσμούς τους με όλα τα παραδοσιακά κόμματα της μπουρζουαζίας για να εγκαθιδρύνουν, από κοινού με τους αγρότες, τη δική τους εξουσία.

Είναι αδύνατο να προβλέψουμε ποια θα 'ναι τα συγκεκριμένα στάδια της επαναστατικής κινητοποίησης των μαζών. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να προσανατολίζονται με κριτικό τρόπο σε κάθε νέο στάδιο και να λανθάνουν συνθήματα που στηρίζουν την τάση των εργατών σε μια ανεξάρτητη πολιτική, να βαθαινούν τον ταξικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής, να συντρίβουν τις ρεφορμιστικές και πατσιφιστικές αυταπάτες, να ενισχύουν το δεσμό της πρωτοπορίας με τις μάζες και να προετοιμάζουν το επαναστατικό πάρσιμο της εξουσίας.»

Από το «**Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού**»

ΜΟΝΟ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

«...Θα γίνει ίσως πάνω στα κόκαλά μας,
μα η αλήθεια θα υπερισχύσει.
Θα της ανοίξουμε το δρόμο. Θα νικήσει...»
«Γιατί η αλήθεια κι όχι το ψέμα,
είναι ο κινητήρας της προόδου».
Λεόν Τρότσκι

Τον περασμένο Δεκέμβριο (2010) οι εκδόσεις «ΔΡΟΜΩΝ» κυκλοφόρησαν άλλο ένα και πολύ σημαντικό βιβλίο 335 σελίδων, με πολύτιμα ιστορικά ντοκουμέντα, του συντρόφου μας Βαγγέλη Σακκάτου.

Ο τίτλος του: «ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα - τα τετράδια της Ακροναυπλίας», δηλώνει εξ' αρχής καθαρά το εξαιρετικό περιεχόμενό του και την μεγάλη συνεισφορά του στον αδιάκοπο αγώνα για την υπεράσπιση της αλήθειας, ενάντια στο ψέμα, την διαστρέβλωση και την εξαπάτηση.

Στο νέο αυτό βιβλίο του σ. Β. Σακκάτου, οι αγωνιστές του εργατικού μας κινήματος και οι πρωτοπόροι της δυναμικής νεολαίας μας, δεν θα βρουν μόνο όλη την αλήθεια για τις επαναστατικές ιδέες και τον άφταστο ηρωικό αγώνα του φωτισμένου διανοούμενου επαναστάτη και πρώτου Γενικού Γραμματέα του ΚΚΕ (1924-27), του συκοφαντημένου και δολοφονημένου, Παντελή Πουλιόπουλου. Μα θα βρουν μαζί, συγκεντρωμένα, αδιάψευστα ντοκουμέντα και μαρτυρίες, που φανερώνουν την παραχάραξη του μαρξισμού, από δήθεν μαρξιστές! Και αποκαλύπτουν τις αληθινές αιτίες

για τις ως τώρα ήττες και καταστροφές του επαναστατικού μας κινήματος, για τη βαθιά ιδεολογική υποχώρηση, το κομματίσμο και την αποδιοργάνωση του ελληνικού και του παγκόσμιου, επίσης, εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, μετά τον σταλινικό σοσιαλπατριωτικό εκφυλισμό και τελικά την διάλυση της μπολσεβίκικης Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς(!) χάρη της συμμαχίας και της συνύπαρξης με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές! Διάλυση, δηλαδή, της παγκόσμιας επαναστατικής οργάνωσης του προλεταριάτου, που μοιραία οδήγησε, τελικά στην κατάρρευση και στη διάλυση της ΕΣΣΔ και των άλλων παραμορφωμένων εργατικών κρατών της Ανατολικής Ευρώπης!

Ολόκληρη η νέα αυτή εργασία του παλαίμαχου επαναστάτη Βαγγέλη Σακκάτου, είναι αφιερωμένη στην υπεράσπιση της αλήθειας. Υπηρετεί με συνέπεια τον ασίγηστο αγώνα όλων των αληθινών μαρξιστών επαναστατών, για την διάλυση της αστικής και της ρεφορμιστικής ψευτιάς, για τον θρίαμβο της αλήθειας!

Γιατί, όπως σωστά ο ίδιος γράφει: «μόνο η αλήθεια είναι επαναστατική».

«Γιατί, η αλήθεια κι όχι το ψέμα, είναι ο κινητήρας της προόδου», σύμφωνα με τον συναρχηγό της Οκτωβριανής Επανάστασης Λέοντα Τρότσκι!

Με τα «Τετράδια της Ακροναυπλίας» και τ' άλλα κείμενα του Π. Πουλιόπουλου (και άλλων συντρόφων του) που περιλαμβάνονται στο βιβλίο αυτό, ο σ. Σακκάτος ξεσκεπάζει την

συνωμοσία της σιωπής όλων των σοσιαλπροδοτών και αποδεικνύει ότι ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ κι ύστερα ηγέτης της μαρξιστικής Αριστερής Αντιπολίτευσης, ήταν ο θεμελιωτής του επαναστατικού Μαρξισμού στην Ελλάδα.

Το ανυπέρβλητο μαρξιστικό έργο του αποτελεί ως τώρα τη μόνη ιδεολογική και προγραμματική βάση για την ανασύνταξη του προλεταριακού επαναστατικού κινήματος της χώρας μας.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΠΑΚΟΝΓΚΟ

Ο μόνιμα εγκατεστημένος εδώ και πολλά χρόνια στη Σουηδία, γνωστός σε πολλές χώρες που έχουν μεταφραστεί έργα του, Έλληνας συγγραφέας και ποιητής Κωστής Παπακόνγκος, έγραψε στο σ. Βαγγέλη Σακκάτο για το βιβλίο του: «Παντελής Πουλιόπουλος. Ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας» :

«Στοκχόλμη 7.2.2011
Αγαππτε μου Βαγγέλη,

Τι χαρά για μένα και τι πλούσια γεύση, μέσα στα χιόνια του Βορρά, το βιβλίο σου για τον Παντελή Πουλιόπουλο!

Από σένα πρωτάκουσα για τη ζωή και τη δράση του, στα μέσα της δεκαετίας του '50. Από σένα δανείστηκα και διάβασα το βιβλίο του «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα;». Και τώρα, από σένα ολοκληρώνω την εικόνα για το μεγάλο τέκνο της Ελλάδας.

Σ' ευχαριστώ από καρδιάς για τον απίστευτο άθλο. Το βιβλίο σου αυτό έχει τη θέση του ανάμεσα στα κλασσικά έργα της επαναστατικής μας λογοτεχνίας. Εύγει!

Με πολλά φιλιά
Κωστής»

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Οι εκδόσεις «Δρόμων» και ο συγγραφέας Βαγγέλης Σακκάτος, σας προσκαλούν στην παρουσίαση του βιβλίου του «Παντελής Πουλιόπουλος. Ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας», που θα γίνει στην ΕΣΗΕΑ, Ακαδημίας 20, 1ος όροφος, την Παρασκευή 15.04.2011 και ώρα 19:00.

Οι ομιλητές θα είναι οι:

Παναγιώτης Νούτσος, καθηγητής της Κοινωνικής και Πολιτικής Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων με θέμα: «Ο Παντελής Πουλιόπουλος και η μαρξιστική σκέψη στην Ελλάδα».

Βαγγέλης Καραγιώργος, δημοσιογράφος με θέμα: «Η επικαιρότητα του έργου του Παντελή Πουλιόπουλου».

Ο συγγραφέας με θέμα: «Ο Παντελής Πουλιόπουλος και το έργο του».

Θα χαιρετήσει ο Πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών **Παύλος Ναθαναήλ**.

Συntonίζει ο δημοσιογράφος **Δημήτρης Χαροντάκης**. Θα ακολουθήσουν παρεμβάσεις των παρευρισκομένων.

Τηλέφωνα επικοινωνίας:
210 7212931 και 6976 807334,
210 2617648 και 6972 108966

Εργατικό κίνημα

Ναυπηγεία ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Ανοιχτή επιστολή προς το Προεδρείο του σωματίου Τρίαίνα

Τετάρτη 30/03/2011

Αγαπητοί μας συνάδελφοι,

Η αυθαίρετη απόφαση των τριών παρατάξεων που μας ανακοινώσατε σχετικά με τον αποκλεισμό της παράταξής μας από το ενιαίο ψηφοδέλτιο εκλογής της Εφορευτικής Επιτροπής, είναι τελείως αστήρικτη και παράλογη έξω από την καθιερωμένη συνδικαλιστική δεοντολογία.

Η απόφαση αυτή αποδεικνύει ταυτόχρονα τέσσερα πράγματα:

α) την βαθιά αντιδημοκρατική εργατοπατερίστικη αντίληψη και νοοτροπία όλων σας,

β) την συνενοχή σας για το νέο ξεπούλημα και την πορεία διάλυσης του Ναυπηγείου μας,

γ) την συμπαίγνια σας στην απελπισμένη προσπάθεια να φιμώσετε την φωνή μας και να πνίξετε την ενοχλητική κριτική μας ενάντια στην καταστροφική πολιτική και τακτική που εφαρμόσατε και εφαρμόζετε, και

δ) καθ' ένας καταλαβαίνει ότι η πρόθεσή σας δεν είναι άλλη από το να αποκλείσετε από το Σωματείο τα μέλη εκείνα που αγωνίζονται θαυραλέα για τα δικαιώματά τους.

Με την ενέργειά σας αυτή αυτοαποκαλύπτεστε. Σας καταγγέλλουμε ακόμα μια φορά σαν υπονομευτές της ενότητας των δυνάμεων του Σωματίου μας.

Κανένα απολύτως δικαίωμα δεν έχετε να αποκλείσετε τον αντιπρόσωπό μας από το ψηφοδέλτιο της Εφορευτικής Επιτροπής. Η Εφορευ-

τική Επιτροπή δεν είναι παράταξη, είναι αντιπροσωπευτικό όργανο όλων των μελών του Σωματίου. Ακόμα κι αν η παράταξή μας είχε σχηματιστεί πριν από ένα μήνα θα είχε το δικαίωμα να συμμετέχει κανονικά με αντιπρόσωπό της στην Εφορευτική Επιτροπή. Μπορείτε να συμβουλευτείτε οποιονδήποτε δικηγόρο σχετικά με αυτό.

Σας καλούμε να ανακαλέσετε αμέσως την κατάφορα αντιδημοκρατική αυτή απόφασή σας. Και σας προειδοποιούμε ότι αν τυχόν επιμείνετε σε αυτή την απόφαση θα έχετε εσείς όλη την ευθύνη για ότι θα ακολουθήσει. Σας διαβεβαιώνουμε πάντως ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να ανεχτούμε την αυθαιρεσία σας και θα ασκήσουμε κάθε νόμιμο δικαίωμά μας.

Επισημαίνουμε επίσης ότι, σύμφωνα με το καταστατικό του Σωματίου μας (άρθρο 6 παρ. 2), οι συνάδελφοι που έχουν καταθέσει χαρτιά για σύνταξη, διατηρούν την ιδιότητα του μέλους για 6 ολόκληρους μήνες μετά την κατάθεση των δικαιολογητικών.

Με αγωνιστικούς συναδελφικούς χαιρετισμούς,

**ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ**

Ενημέρωση: <http://nka-naypigeiaskaramagka.blogspot.com/>

Επικοινωνία: e-mail: nka-skaramagas@hotmail.com

Η ΑΝΤΙΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΤΕΩΣ ΙΟΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Οι εργαζόμενοι που ανήκουν στο σύλλογο της τέως Ιονικής γίνανε μάρτυρες μιάς πρωτοφανούς ενέργειας του προέδρου και του γραμματέα τους.

Συγκεκριμένα, οι εργατοπατέρες του μικρού αυτού συλλόγου, οι οποίοι αυτοπροβάλλονται σαν αντεργοδοτικοί -και μ' αυτό το πρόσημο διατηρούν τον ξεχωριστό σύλλογο- συναίνεσαν στην εκδικητική μετάθεση του ταμιά του συλλόγου και μέλους της παράταξης τους, επειδή υπερασπίζει σθεναρά έναν άλλον συνάδελφό του και καταθέτει υπέρ του ως βασικός μάρτυρας, στον πολύχρονο δικαστικό του αγώνα εναντίον του διευθύνοντα συμβούλου, Μαντζούνη και άλλων πρωτοκλασάτων στελεχών της τράπεζας.

Ο Πρόεδρος (Φιλίππου) και ο Γ.Γ. (Κυριόπουλος) του συλλόγου, χωρίς καν να συγκαλέσουν έκτακτο Δ. Συμβούλιο, και αντί να καταγγείλουν ανοικτά την διοίκηση της τράπεζας για την αντεργατική και αντισυνδικαλιστική της δράση, με την παράνομη και εκδικητική μετάθεση του συνδικαλιστή συναδέλφου (απατώντας με κάθε τρόπο, την ενεργοποίηση της συνδικαλιστικής προστασίας που προσφέρει ο ν.1264 στον διωκόμενο συνάδελφο), αυτοί προτίμησαν την συνδιαλλαγή με την εργοδοσία για το «δίμνη», όπως είπαν, εξοστρακισμό του!!

Η ενέργεια αυτή, μαζί με την, πριν λίγων μηνών, απόπειρα απόλυσης της υπαλλήλου του συλλόγου, έχει προκαλέσει βαθιές ρωγμές στην ίδια τους την παράταξη. Και σε συνδυασμό με την επιμονή τους να συντηρούν την διασπαστική ξεχωριστή ύπαρξη του συλλόγου της τέως Ιονικής -αρνούμενοι να παλέψουν για την συγχώνευση του με τον Σύλλογο των εργαζομένων στην ALPHABANK για έναν δυνατό και εργατοδημοκρατικό ενιαίο σύλλογο των εργαζομένων της τράπεζας- σηματοδοτούν την γενικότερη αντεργατική και γραφειοκρατική πολιτική τους.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΤΕΩΣ ΙΟΝΙΚΗΣ Γραφειοκρατικό Αντίγραφο

Όταν συνταξιοδοτήθηκα πριν είκοσι μήνες και γράφτηκα στον σύλλογο συνταξιούχων, βρέθηκα σε μια πρωτοφανή εικόνα γραφειοκρατικής λειτουργίας συνδικαλιστικού οργάνου.

Η ψηφοφορία για τις αρχαιρεσίες του συλλόγου ξεκινούσε στην επαρχία πριν την εκλογοαπολογιστική. Γενική συνέλευση που συγκαλούνταν στη Αθήνα και μόνο οι Αθηναίοι ψήφισαν μετά από αυτήν!!! Μάλιστα επειδή το ψηφοδέλτιο είναι ενιαίο φροντίζουν, αυτοί που ελέγχουν τον σύλλογο, να προτείνουν στους επαρχιώτες συνταξιούχους τους εκλεκτούς τους, στέλλοντας τους ανακοίνωση με τα ονόματα της αρεσκείας τους. Επίσης πληροφορήθηκα ότι ο σύλλογος δεν έχει πληρώσει τις συνδρομές τριών ετών προς την Ομοσπονδία των συνταξιούχων (Ο.Σ.Τ.Ο.Ε), με αποτέλεσμα να απειλείται με διαγραφή από τη δύναμή της. Το αξιοσημείωτο είναι ότι ο σύλλογος αυτός έχει σαν ηγεσία παλαιά μέλη της ΕΣΑΚ που τώρα άλλοι φέρονται ότι είναι μέλη και οπαδοί του ΚΚΕ και άλλοι του ΣΥΝ!!!

Αυτή η «αγωνιστική» ηγεσία το μόνο που επιζητεί και στοχεύει είναι να διαλύσει το ΤΑΠΠΛΤ-ΑΤ, ένα αυτοδιοικούμενο ταμείο, και τα 400 εκατ. αποθεματικό του να τα δώσουν προίκα στο ΕΤΑΤ σε συμφωνία με την ΦΙΛΟΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ηγεσία του συλλόγου της ALPHABANK και κατ' απαίτηση των τραπεζιτών. Κι αυτό, ενάντια στη θέση της ΟΣΤΟΕ που καλεί απεγνωσμένα την ΟΤΟΕ σε κοινή πάλη και μέσα από έκτακτα κοινά συνέδρια να συνδιαμορφώσουν ενιαία πλαίσια διεκδικήσεων και αγώνα.

Όμως στην τελευταία Γ.Σ του συλλόγου ελπιδοφόρα μηνύματα ακούστηκαν από συνταξιούχους, τα οποία είχαν καλή απήχηση στους συναδέλφους. Αυτοί οι συνάδελφοι συνταξιούχοι μπορεί να αποτελέσουν μια καλή μαγιά για να σχηματισθεί μια πολυπληθής ομάδα που μπορεί σε σύντομο χρονικό διάστημα να αλλάξει τα δεδομένα, ώστε να απαλλαγεί αυτός ο σύλλογος από τα γραφειοκρατικά δεσμά που του έχουν επιβάλλει οι «αριστεροί» εργατοπατέρες.

ΜΑΡΤΗΣ 2011
Νοταράς Γ.

ΜΑΡΤΗΣ 2011
Γ. Ν.

Εντονα ανήσυχoi και προβληματισμένοι οι εργαζόμενοι στο Ναυπηγείο Σκαραμαγκά

Το πρωί της Πέμπτης 31/3/2011, μέσα στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά έγινε η εκλογικοαπολογιστική Συνέλευση των μελών του Σωματείου «Τρίαίνα». Το οποίο διοικείται, κατά πλειοψηφία από την ΠΑΣΚΕ («Συνδικαλιστική Αλλαγή») την ΔΑΚΕ και την «Εργοστασιακή Επιτροπή» (ΠΑΜΕ). Ενώ, εκτός διοίκησης είναι η μαχητική Κίνηση «Νέο Κίνημα Αλλαγής» (ΝΚΑ) που τα περισσότερα μέλη του είχαν αποσπαστεί από την ΠΑΣΚΕ, το 2007. Και στις αρχαιρεσίες του Μάη 2008 είχε συγκεντρώσει 105 ψήφους.

Η συμμετοχή των εργαζομένων στη φετινή Συνέλευση ήταν σχεδόν καθολική! Υπολογίζεται ότι πήραν μέρος περισσότερα από 700 άτομα! Και για πρώτη φορά, ύστερα από πολλά

χρόνια, έμειναν όλοι τους ως το τέλος της Συνέλευσης, παρ' όλο που διήρκεσε πάνω από τρεις ώρες.

Η ανησυχία και ο προβληματισμός των εργαζομένων για την πορεία και για την τύχη του Ναυπηγείου, ήταν έντονη. Γεγονός που υποχρέωσε ακόμα και το κυβερνητικό προεδρείο του Σωματείου (ΠΑΣΚΕ) να διακηρύξει ότι «ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ» με την πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση!!

Εκφράζοντας τον προβληματισμό των εργαζομένων, οι ομιλητές του Ν.Κ.Α. (και άλλα μέλη του Σωματείου) άσκησαν έντονη κριτική και σφυροκόπησαν με ισχυρά επιχειρήματα την καιροσκοπική πολιτική και τακτική που ακολούθησαν, στη διάρκεια των τριών χρόνων και

οι τρεις εργατοπατερικές παρατάξεις της Διοίκησης (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΠΑΜΕ). Και υποστήριξαν, για άλλη μια φορά, οι αγωνιστές του Ν.Κ.Α., την ανάγκη για ένα ΣΧΕΔΙΟ ΚΟΙΝΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ όλων των εργαζομένων του Ναυπηγείου και ολόκληρου του Ναυπηγικού κλάδου, ενάντια στην αντεργατική ληστρική επίθεση του κεφαλαίου και της ψευδοσοσιαλιστικής κυβέρνησής του.

Παραθέτουμε στη συνέχεια μερικά αποσπάσματα από τις ανακοινώσεις που κυκλοφόρησε το ΝΚΑ και μια ανοιχτή επιστολή διαμαρτυρίας που ξεσκεπάζει τις αντιδημοκρατικές – διασπαστικές μεθοδεύσεις των τριών εργατοπατερικών παρατάξεων. Με φανερό σκοπό τον αποκλεισμό του ΝΚΑ από τη Διοίκηση του Σωματείου.

Από την ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Νο 55/29-3-2011

Πάρτε όλοι ενεργά μέρος στην Συνέλευση της 31/03/2011.

Απαιτείται να εκφραστούν ελεύθερα όλες οι απόψεις.

Αντιταχθείτε σε κάθε προσπάθεια φίμωσης και διαστρέβλωσης.

...Και η αλλαγή επιτέλους έγινε. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ έγινε κυβέρνηση. Η ώρα να μπει τέλος στον εργασιακό μεσαίωνα σήμανε. Από κι και μετά ο αγώνας δρόμου της Διοίκησης του Σωματείου μας από υπουργείο σε υπουργείο έγινε ατελείωτος. Και ενώ η κατάσταση χειροτέρευε μέρα με την ημέρα, οι καθυσχαστικές διαβεβαιώσεις και υποσχέσεις έπεφταν βροχή. Οι αγωνιστικές διακηρύξεις του προηγούμενου καιρού εγκαταλείφθηκαν. Όλα πλέον εξαρτιόνταν από τι έλεγε ο ένας ή ο άλλος υπουργός. Ακόμα και όταν η ηγεσία του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, το Σεπτέμβριο του 2010, ισχυρίζονταν ψευδώς μέσα στην Βουλή, μπροστά τους, ότι οι 160 του τροχαίου υλικού είναι «απολυμένοι μιας άλλης εταιρείας», αυτοί δεν έβγαλαν τσιμουδιά κερδίζοντας τα συχαρίκια του Μπεγγλίτη.

Με άλλα λόγια το προεδρείο, πλέον, του Σωματείου που δεν είχε ανάγκη να επικαλείται την «συστήρηση» των άλλων παρατάξεων, προσαρμόστηκε πλήρως στις οδηγίες και τις επιλογές της κυβέρνησης. Και γι' αυτό όλο το «αγωνιστικό» του μένος το έστρεψε εναντίον της δικής μας κριτικής, απορρίπτοντας βέβαια σαν «υπερβολικές» τις δικές μας προτάσεις και θέσεις.

Ξέρουμε, όμως, όλοι μας πιο ήταν το αποτέλεσμα αυτής της «υπεύθυνης» πολιτικής και τακτικής που εφάρμοσε ο Πρόεδρος και η ομάδα του. Γιατί όλοι μας έχουμε δει πόσο μεγάλη πραγματικά εντυπωσιακή ήταν η «νέα αλλαγή». Ο εργασιακός μεσαίωνας της κυβέρνησης Καραμανλή έγινε δέκα φορές χειρότερος...

...Σας ξαναθυμίζουμε τι έγραφαν οι ίδιοι (10/09/2008): «Η αποκοπή των επισκευών θα είναι το τέλος του Ναυπηγείου».

Και ακόμα στις 6/10/2008 αυτοί οι ίδιοι έγραφαν: «Το Ναυπηγείο δεν μπορεί να συρρικνωθεί άλλο. Οι 1400 θέσεις εργασίας είναι οι ελάχιστες για μια Εταιρεία σαν την δική μας».

Από την ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Νο 56/30-3-2011-04-02

Ρωτήσαμε και ξαναρωτάμε την ΠΑΣΚΕ: Οι κατηγορίες που βαρύνουν τα στελέχη σας (Κοντάκη, Μαρκάτο, Μίχα) είναι αληθινές ή ψεύτικες; Πήραν μίζες ή όχι; Γιατί άραγε αρνείστε να απαντήσετε; Δεν είναι υποχρέωσή σας να υπερασπίσετε την αξιοπρέπεια του Σωματείου μας;

συνέχεια στη σελίδα 23

Η Εργατική Δημοκρατία τώρα και στο διαδίκτυο
www.ergatikidimokratia.gr